

DEVİRİMCİ İŞÇİ

SAYI 22 8 EYLÜL 1983 2.-DM

Diyarbakır'da ölüm orucundaki tutuklulara ateş açıldı

Haberi 2. sayfada

ÇAĞRI

Tüm devrimci, demokrat
ve yurtsever güçlere
sesleniyoruz

Türkiye cezaevlerinde zulüm ve direniş birbirinden ayrılmaz iki olgu haline geldi. Temmuz 1983'ten bu yana tüm cezaevlerinde çeşitli biçimlerde direnişler yaşanmaya başlandı.

Metris'teki açlık grevi kanlı bir biçimde bastırılmış olmasına rağmen cezaevlerindeki faşist uygulamalar Türkiye ve dünya kamuoyunun gözleri önüne serildi. Daha sonra Erzurum cezaevinde başlayan açlık grevi, taleplerin büyük bir bölümünün kabul edilmesi ile 21 Ağustos'ta sona erdi. İzmir cezaevlerindeki devrimciler ise uzun bir süredir tek tip elbise giymeyi reddettiler için mahkemelere çıkarılmıyorlar, savunmalara alınmıyorlar.

Bütün bunlar cezaevlerindeki direnişlerin çeşitli biçimleri olarak sürecini gösteriyor. Çünkü askeri-faşist rejim, tutukluları sindirmek için her türlü yöntemi kullanmaya devam edeceğini her fırsatta gösteriyor.

Diyarbakır Askeri Cezaevindeki idam mahkumu arkadaşlarımızın ölüm orucuna başlamaları ve bunun tüm diğer koşullara yayılması bir kere daha gösteriyorki, tüm tutukluların hayatları tehlikededir.

Bunun bir tek sonucu vardır. **POLİTİK TUTUKLULARLA DAYANIŞMA GELİP GEÇİCİ BİR OLAY OLARAK GÖRÜLEMEZ TUTUKLU KARDEŞLERİMİZLE SÜREKLİ BİR DAYANIŞMA ÇALIŞMASI İÇİNDE OLMALIYIZ. CEZAEVLERİNDEKİ BASKI VE ZULÜM HER ZAMAN TEŞHİR EDİLMELİ, DİRENİŞLERİ GENİŞ KAMUOYUNA DUYURMALI VE DİRENİŞLERE GENİŞ DESTEĞİ SAĞLAMALIYIZ.**

Cemal Altun'un ölümünden Alman Devleti sorumludur

Uluslararası insan hakları sözleşmeleri...İltica yasaları...Alman devletinin ve mahkemelerinin koruması altında olması gereken ilticacılar...Türkiye'de artık bütün dünyanın var olduğunu bildiği işkenceler...İşkenceye ölen insanlar...Hapishanelerde uygulanan insanlık dışı yöntemler...Savaş hükümlerine göre çalışan mahkemeler...

Ve bütün bunları bilen bir Alman Devletine rağmen, Alman mahkemelerine rağmen yaşanan Cemal Kemal Altun dramı...

Bir insana işkence salt elektrik şoku ile yapılmaz. Bir insana işkence salt aç ve susuz bırakmak suretiyle yapılmaz. İnsanlara işkence bazen bu "demokrasi" havarilerinin yaptığı gibi de yapılır...

Bir insanı "artık yeterli" demeye kadar götüren aşağılık uygulamalar, gözdağları, tehditler...Ve bir yıldır her gün yaşanan katillere teslim edilme endi-

şesi... Ve sonuç... Sonuç Cemal Kemal Altun gibi bir yiğidin acı ama onurlu sonu. Cemal, cuntaya teslim edildiğinde faşist canilerin kendini ve kendi gibilerini nasıl parçalayacağını anlatmak istercesine attı kendini pencere-den.

Cemal Kemal'in ölümünden Alman devleti ve faşist cunta sorumludur. Hiç kimse bu gerçeği gizleyemez. İnsanlık onurunu, insan yaşamını hiçe sayan, devlet çıkarı için devrimcilerin yaşamını faşist cunta ile pazarlık konusu eden, canilerle insan ticareti yapan "yasalara saygılı" bayların işledikleri bir insanlık suçudur Cemal Kemal olavı... Cemal, faşist cellatların emri ve kararıyla ölmektense kendi kararıyla ölmeyi tercih etmiştir. Ve o en güzel cevabı vermiştir insanlık düşmanlarına...

O'nun anısı, ancak tek bir ilticacının, tek bir devrimcinin cuntaya teslim edilmesi için mücadele etmekle yaşatılabilecektir.

Duyuru

Bugün ülkemizde Askeri Faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. Halklarımızın en temel hak ve özgürlükleri gaspedilmiş, insanca yaşama koşulları ortadan kaldırılmıştır. İşkence ve terör günlük yaşamın ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir.

"Demokrasiye geçiş" adı altında, generaller faşizmi geliştirmeye ve oturtmaya çalışmaktadırlar ve bölgede savaş hazırlığı içindedirler. Kürt ulusu'na yönelik imha planları yapılmaktadır.

Bizler, aşağıda imzaları bulunan örgütler aramızdaki temel ayrımların bilincinde olarak faşist cuntaya karşı üzerinde anlaşacağımız somut hedefler doğrultusunda güçlerimizin ortak seferber edilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Başta en geniş siyasi hak ve özgürlüklerimiz olmak üzere idam, işkence ve katliamlara karşı daha iyi yaşam koşulları uğruna mücadeleyi kaçınılmaz bir görev bilmekteyiz. Özellikle özgürlük ve bağımsızlık uğruna savaşın Kürt ulusu'na yönelik baskı ve katliamlara ve bölgedeki savaş kışkırtıcılığına karşı çıkmayı önemli bir görev olarak görmekteyiz.

Bugün cuntanın çeşitli uygulamalarına karşı (idam, işkence vb.) gündeme gelen somut talepler doğrultusunda belli eylemlerin organize edilmesi ve bu eylemler doğrultusunda gerekli koordinasyonun yapılması tüm grupların ortak istemidir.

Temel birlik anlayışlarından ayrı olarak ve bu konuda geliştirilecek çabaların dışında kendi aramızda belli aralarla toplantılar yapmayı, bu toplantılarda cuntaya karşı yapılabilecek somut işleri konuşmayı ve tartışmayı, tek tek eylemlerde ortak tavır almayı doğru buluyoruz. Bu nedenle tüm örgütler arası oluşturulan koordinasyona ve düzenlenebilecek eylemlere tüm diğer devrimci, demokratik güçlerin katılmasını istiyoruz. Bu amaçla örgütler arası irtibat sağlamak, gündeme gelecek somut sorunlar konusunda eylem birliklerini düzenlemek için bir geçici irtibat komitesi oluşturulmuştur. Oluşturulan geçici irtibat komitesinin hayata geçirilmesi, planlanacak eylemlerin ve sorunların gündeme gelmesiyle işlerlik kazanacaktır. Bu nedenle gündeme gelecek eylemlerin çerçevesini çizme, prensiplerini belirlemenin organı değildir.

Yapılan toplantıda ortaya çıkan farklı temel eğilimler doğrultusunda kalıcı ve uzun vadeli bir birliklik yaratma çabaları ise sürecektir.

Bu nedenle toplantıya katılan örgütlerin tarihi sonra bildirilmek üzere tüm örgütleri birlik sorunlarını görüşmeye (cephe, güç ve eylem birliği) ve faşist diktatörlüğe karşı yapılacak somut işleri tartışmaya çağırılmaktadır.

FKBDC (Devrimci Yol, PKK, TKP, THKP-C Acil, Emekçi, İşçinin Sesi, SVP, Devrimci Savaş), Emekçi Birliği, KAYA, KUK, Mayıs, THKP-C HDÖ Yurtdışı, TKPB, TKP/ML, TSİP, TKSP.

Not: Rızgari hazırlanan metne katılmamaktadır. Fakat eylemlere katılmaktadır. TİP toplantıya gözlemci olarak katılmıştır.

Diyarbakır Cezaevinde ölüm orucu başladı

Diyarbakır Askeri Cezaevinde devrimci tutukluların ölüm orucuna başladığı haber veriliyor. Alınan bilgilere göre, Diyarbakır Askeri Cezaevinin tecrit bölümü olarak kullanılan 35. koğuşunda kalan ve idam cezası verilen tutuklular 2 Eylül 1983 tarihinde ölüm orucuna başladılar. 1 Eylül 1983 günü askeri mahkemede duruşması olan PKK Davası tutuklularından Celalettin Delibaş mahkemede şu açıklamayı yaptı:

"Biz idama mahkum edilen devrimciler olarak 35. koğuşta tutuluyoruz. Bu koğuşta çok sayıda hücre vardır. Biz bu hücrelerde bütün sağlık koşullarından mahrum olarak ve her gün ölüm tehlikesi içinde yaşıyoruz. Daha henüz hakkımızda verilen idam cezaları yasal olarak infaz aşamasına gelmemesine rağmen bizler bu hücrelerde her gün ölümle yüz yüzeyiz. Hücrelerimizin altında, lağım suları akmaktadır. Bizler lağım suları içinde yaşamaya mahkum edildik. Üzerimize her türlü insanlık dışı ve onur kırıcı uygulama açıkça yapılıyor. Biz bu durumu protesto için ölüm orucuna başladık. Bugüne kadar yaptığımız açlık grevlerinden sonra verilen sözler yerine getirilmedi. Artık yapacağımız bir şey kalmadı. 2 Eylül'den itibaren ölüm orucuna başlıyoruz."

ÖLÜM ORUCU BÜTÜN KOĞUŞLARA YAYILDI

Diyarbakır Askeri Cezaevi'nde 35. Koğuşta başlayan ölüm orucu bütün cezaevine yayıldı.

Alınan bilgilere göre, Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Mahkemesinde Pazartesi günü yapılan duruşmalarda yargılanan 150 devrimci ifade vermiyerek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Yine 6 Eylül Salı günü devam edilmesi gereken Özgürlük Yolu davasında da devrimciler ifade vermiyerek ölüm orucuna başladıklarını açıkladılar. Duruşma salonunda eylemlerini devam ettiren devrimcilerden 2'si dövülerek kanları içinde dışarı çıkarıldılar. Diğer devrimcilerde duruşma yapılmadan cezaevine getirildiler. Aynı gün yapılması gereken görüş günü de iptal edildi.

TUTUKLULARA ATEŞ AÇILDI

Bir grup ziyaretçi yakını, cezaevinde görüşme için beklerken 15 kişilik bir grup cezaevi çatısına çıkarak slogan atmaya başladı. Askerlerin ateş açması üzerine slogan atanlar tekrar içeri girdiler. Aynı anda cezaevi çevresinde bulunan tutuklu yakını 150 kadın toplu olarak Kolordu Komutanlığına kadar slogan atarak, bağırarak yürüyüşe geçti. Tutuklu yakını kadınların Kolordu Komutanlığıyla görüşme istekleri kabul edilmeyince eylemlerini Halkla İlişkiler şubesi önünde slogan atarak devam ettirdiler. Bunun üzerine askerler tarafından dövülen kadınlar tekrar toplanarak, çarşıya doğru yürüyüşe geçtiler. Ancak çarşıda polis tarafından dövülerek dağıtıldılar. Bu arada 600 kadar babanın telgraflarla protestoya başladıkları görüldü. Yine 6 Eylül Salı akşamı saat 7'de bir Komando Taburu Bağlar semtini ve cezaevini tamamiyle sararak giriş ve çıkışı yasakladı. Hava karınca Komando Taburu cezaevine girdi ve kısa bir süre sonra cezaevinden silah sesleri ve bağırışların geldiği duyuldu. Olayların gelişimi hakkında tam bir bilginin alınmadığı Diyarbakır'da halkın büyük bir infial içinde olduğu öğrenildi.

Anıları yaşatılacak

Şehitlerimiz direniş meşalelerimiz

FERİDUN AYDINLI

FERİDUN AYDINLI:
1958 Aybastı-

MEHMET KURU:
1962 Aybastı -Yakacık Köyü

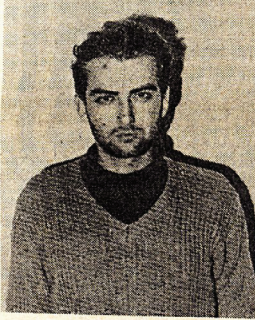
AYDIN YALÇINKAYA:
1960 Aybastı

VEDAT ÖZDEMİR:
1956 Aybastı

25 Eylül 1980 tarihinde Aybastı Zafermilli Köyü mağaralar mevkiinde faşist Cunta kuvvetleriyle çatışma sonucu şehit düştüler. İhbar üzerine devrimcilerin barınagını kuşatan cunta kuvvetleri ile uzun süren bir çatışma oldu. Çatışmadan aynı askeri birlik içinde, bölge silahlı Direniş Birlikleri içinde, yer alan Devrimci Yol savaşçıları Feridun Aydınli ile Mehmet Kuru ve Devrimci Sol savaşçıları Aydın Yalçinkaya ile Vedat Özdemir birlikte şehit oldular.

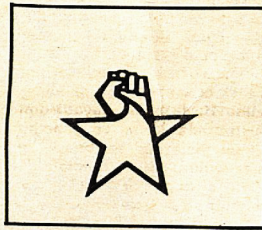
Feridun, Mehmet, Aydın ve Vedat, Halklarımızın bağımsızlığı ve özgürlüğü uğruna mücadelede Bölge Silahlı Direniş Birliklerindeki silah arkadaşlığını ve dava arkadaşlığını düşmana karşı omuz omuza çatışarak son nefeslerine kadar sürdürdüler. Birlikte şehit düşerek faşizme karşı mücadelede tüm devrimcilerin birlik olması gerektiğini bir kez daha hatırlattılar.

Anıları kalplerimizde ve mücadelelerimizde yaşatılacak.

TURGAY ERBAY

Ankara Devrimci Yol davasında idam talebiyle yargılanırken cezaevinden kaştı. Korkunç bir takip sonucu İstanbul'da 22 Ekim 1982'de çatışma sonucu şehit oldu.

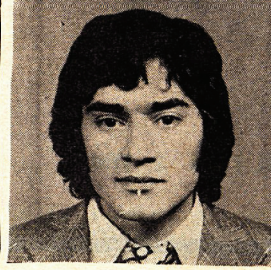
ALAADDİN BÖLÜKBAŞI:
1956 - Fatsa Çavuşbaşı Köyü
20 Ekim 1980'de Fatsa'nın bir köyünde faşist Cunta kuvvetleri ile girdiği çatışmada şehit oldu.

SADİ EKİZ
1947 - Fatsa Laleli köyü
30 Ekim 1980'de Fatsa'da yalandan sonra polisler tarafından kurşuna dizildi.

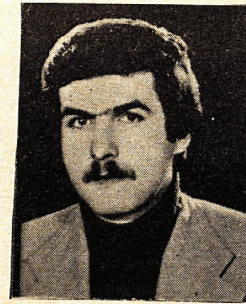

GÜLDEN ERDEM
11. 10. 1980 -Ankara

25 Eylül 1980'de bir operasyon sonucu Ankara'da gözaltına alındı. 11 Ekim 1980'de işkenceyle öldürüldü.

MUSTAFA SEVİL:
16 Ekim 1981'de Malatya'da faşist Cunta kuvvetleri ile girdiği çatışmadan şehit düştü.

İHSAN ÖNAL
6 Ekim 1980'de Ünye dağılarında şehit oldu.

GÖKSEL ÇAVUŞLU
24. 9. 1980 -Ordu

ERGİL DİNÇ
24. 9. 1980 -Ordu

NİZAMETTİN ORHANGAZİ
11. 9. 1978 -İstanbul

AHMET YÜKSEL
22. 10. 1980 -Antalya

ALİ EKBER ACAR
23. 10. 1980 -Ankara

ÖZBİR ARAS
31. 10. 1980 -Şavşat

ŞENER YAZAR
31. 10. 1980 -Şavşat

ZAFER MÜÇTEBAOĞLU
15. 10. 1982 -Mamak

VAHAP ATILGAN
11. 10. 1982 -Diyarbakır

ALİ

12 Temmuz 1982'de Hatay'da bir askeri birlikle girdikleri çatışmada katledildiler.

SÜLEYMAN

MİNE BADEMCİ

15 Ekim 1980'de İzmirin Urla ilçesinde jandarma pususunda katledildi.

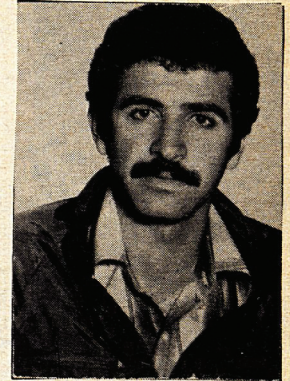
Urla yapılan baskın ve operasyonlarda istediği sonucu elde edemeyen jandarma, Bağ evlerini ve dağları kuşatarak Devrimci avını sürdürdü. Operasyonlar sırasında dağdaki yoldaşlarına yemek götüren Mine Bademci. Düşürüldüğü pusuda, arkasından kurşunlanarak katledildi. Ölüsü Dipçiklenerek, yerde sürüklenerek Urla'ya getirildi. Kimlik tespiti yapıldı. Urla halkı düşmanını açıkça gördü. Urla halkının çok sevdiği Mine Bademci, İzmir Devrimci gençliğinin direnişinde her zaman en önde olan bir militandı.

METİN SERTBULUT

20 Eylül 1981 günü İzmir Karşı Yaka'daki evine yapılan baskın sonucu ele geçirilen Devrimci Yol'un yiğit militanı Metin Sertbulut işkencece katledildi.

Metin yoldaş Devrimci Mücadeleye 1970'lerde başlamış; Mütavazi, yiğit kararlı mücadelesini Ölümüne kadar sürdürmüştür.

İşkencecilerin tüm ısrarına ve ağır işkencelerine rağmen, sır vermeden yiğitçe direnen Metin Yoldaş, 25 Eylül günü, işkence sonucu öldü. İşkencece Devrimci Yol'a ait bilgi ve yoldaşlarının yeri sorulan Metin Sertbulut, ciğerleri parçalanıncaya kadar. Ağır bir işkenceye maruz kalmıştır. İşkencecilerle "Ben beni bilirim başkalarını bilmem" biçiminde ki direnişi tüm işkencececi decrimcilerle örnek olmuştur.

ZEYNEL ABİDİN CEYLAN
Tunceli Hozat-1959

24 Eylül 1980'de Ankara'da işkence sonucu şehit düştü.

Erzurum cezaevinde açlık grevindeki tutukluların istekleri kabul edildi

17 gün süren açlık greviden sonra cezaevi idaresi tek tip elbise uygulamasından vazgeçti.

Erzurum cezaevindeki ilericiler ve devrimci tutukluların 4 Ağustos günü başlattıkları açlık grevi sonunda bazı taleplerini kabul ettirildikleri öğrenildi. Tutuklu yakınlarından alınan bilgilere göre, Artvin, Kars, Ağrı ve diğer illerdeki olaylar nedeniyle yargılanan ve Erzurum Askeri Cezaevinde tutuklu bulunan devrimciler, 4 Ağustos 1983 günü açlık grevine başladı.

Tutuklular, tek tip elbise uygulamasından vazgeçilmesini, işkence ve dayatma son verilmesini, avukat ve aile ziyaret sürelerinin uzatılmasını, sağlık koşullarının düzeltilmesini istiyorlardı. Bu amaçla başlattıkları direniş tutuklu aileleri de çeşitli biçimlerde destek oluyordular. Başta Artvin olmak üzere çeşitli illerden Erzuruma gelen tutuklu aileleri, çocuklarının direnişinin başarı ile sonuçlanması ile gerekli çalışmalarla birlikte birlikte hemen başlanmışlardı.

Öğrenildiğine göre, 17 gün süren açlık grevi, 21 Ağustos 1983 günü taleplerin kabul edilmesi üzerine sona erdirildi.

Yeni açılan Devrimci Yol davasında 41 devrimcinin idamı isteniyor

Ankara'da yeni devrimci yol davası daha açıldı. Toplam 77 devrimci için açılan davada 41 kişi için idam isteniyor.

Sıkıyönetim komutanlığı Askeri Savcılarının hazırladığı idamnameye devrimcilerin Devrimci Yol örgütüne üye oldukları, örgütlü sevk ve idare ettikleri, anayasal düzeni bozmak amacıyla "Yasadışı" faaliyetlerde bulundukları ve örgüt üyelerine yardım ettikleri iddia ediliyor.

41 devrimci için idam istenen davada 29 kişi hakkında 5-15 yıl, 7 kişi hakkında da örgüt üyelerini barındırdıkları ve faaliyetlerini kolaylaştırdıkları iddiasıyla 3 yıla 5 yıl arasında ağır hapis cezası isteniyor.

5 Eylül 1983 günü Sıkıyönetim Komutanlığı 1 Numaralı Askeri Mahkemesinde görülmeye başlanacak olan davada, haklarında ölüm cezası istenen devrimcilerin adları şöyle: Mehmet Demirköparan, Gülşen Ketenoğlu, Nuri Özdemir, Hidir Adıyaman, İdris Kuşaklı, Ömer Tunca, Feridun Deniz, Hürşit Tunca, Mazkar Ersin, Osman Nuri Yazzan, Hilmi İzmirli, Atilla Kılıç, Mehmet Üresin, Emin Koçer, Yaşar Kamdur, Gazi Kamışlı, Özgür Şahin, Ayşe Güllay, Özdemir Hamit Yakın, Serdar Albayrak, Hikmet Sagar, Muharrem Bektaş, Nihat Fırat, Veynel Kubat, Fikret Geven, Hami Yıldırım, Zafer Tetik, Nurettin Aytun, İsmail Tayfun Östün, Hamdi Çetin Hatipoğlu, Ertağrul Ak, Necmettin Özdemir, İbrahim Aslan, Mustafa Aslan, Kamal Açar, Ali Abbas Dekmez, Mustafa Yalçın, Hasan Eryorulmaz, Arif Erdem, Necati Işık, Tevfik Güneş. Haklarında idam istenen 20 kişi yine aynı mahkemede görülmekte olan 614 sanıklı Devrimci Yol davasında da idamla yargılanıyorlar.

SEÇİMLERE DOĞRU

Türkiye 6 Kasım'da seçimlere hazırlanıyor. generallerin kurdurttuğu partilerle sınırlı bir "demokrasi" oyunu tezgahlanıyor. Türkiye toplumunun geleneksel siyasal eğilimlerin ana temsilcileri AP ve CHP bilinçli şekilde devre dışı bırakıldı. Bu aynı zamanda Cuntanın kendi partilerini toplumda destek bulamadığının resmi olarak anlaşılmasıdır.

Seçimler öncesi, partilerin oluşumun ve vetolar süreci aynı zamanda önümüzdeki dönemin ana politik odaklarını açığa çıkarttı. Çatışma kimler arasında ve hangi noktalar etrafında olacak iyice belirginleşti. Bir tarafta Cunta ve onun kukla partileri diğer tarafta AP ve CHP yani sivil burjuva güçleri. AP ve CHP Türkiye Toplumunun 60 yıllık siyasal yaşamında şekillenmiş köklü eğilimleri temsil ediyorlar. Biçimi ne olursa olsun, oluşacak bir yönetimin tüm yetkilerini Sandiktan almasını istiyorlar. Toplumun her 4 yılda bir göstermelik te olsa kendi yöneticilerini seçmesini istiyorlar. Sandiktan geçmeyen, kendi deyimleriyle Milli iradeye dayanmayan herhangi bir yönetimin meşru olmadığını, olamayacağını savunuyorlar. Cuntanın bütün bir ülkeyi kışlaya çeviren ve hiç bir şekilde toplumun onayından geçmeyen bir yönetimi savunun anlayışı ise, bu bakış açısı ile uyumsuzdur. Dolayısıyla bir rejim tartışması söz konusudur.

Bugün görünen o ki Cunta ilk raundu kazanmıştır. Ama birçok şeyi kaybedecek ve ömründen çok şey vererek kazanmıştır. "Halkın kendisini desteklediği" demegojisini artık zor kullanacaktır. Ve 12 Eylül'den bu yana var olduğunu iddia ettiği kitle desteğinin bugün olmadığını iyice açığa çıkarmıştır.

Cunta'yı bugün bu derece yalnız kılan ve onun sadece teröre ve şiddete dayalı olarak ayakta tutan nedir? Veya AP ve CHP'yi bu kadar güçlü kılan, Generaller kafa tutma cesaretine iten nedir? Niçin Demirel ve CHP çevreleri giderek daha açık bir biçimde Generaller kafa tutmaktadırlar? Söz konusu olan bir danişıklı döğüşmüdür? Bir yutturmaca, bir tezgah, bir oyun mu söz konusudur? Demirel'de, generaller de hatta CHP'de Türkiye'de Tekelci sermayenin egemenliğinden yana iseler bu kavgalar niye? Sadece bir post kavgasıdır söz konusu olan.

Bugün Cunta ve Sivil burjuva güçler arasındaki çatışma ciddidir. Nedenleri iyi bilinmez, araştırılmazsa devrimci hareketler için olumsuz sonuçlar doğurmaya adaydır. Cunta'ya karşı oluşabilecek muhalefeti yeniden örgütlenme potansiyeline sahiptir.

Çatışmanın ana nedeni Türkiye halkının durumudur. Türk ve Kürt halkları tarih boyunca ezilmiş ve horgörölmüştür. Kontrol edemediği, ve denetleyemediği bir devlet, Jandarma dipçisi ile, vergi memuru, tahsildarı ile, işkence ve terör güçleri ile, hep tepesinde olmuştur. Herşeyi ondan zorla almıştır. Türkiye halkının bu zorba, ceberrut devletle bir hesaplaşması vardır. Özellikle başta AP olmak üzere CHP'lilerde halkın bu devlet ve orduya karşı kin ve nefretinin bilincindedirler. (*) Bu

nedenle devletten kaynaklı "muavazaa" partileri ile aralanma meselesi koyuyorlar. Kendilerini halkın, ordu ile devlet ile arasında yıllardır var olan "meselesinin" tercümanları olarak göstermek istiyorlar.

Bugün bu devrede devrimciler yoktur. Oysa gerçek halk onlardır. Halkın kin ve öfkесinin tercümanı onlardır. Fakat devrimcilerin devrede olmayışı AP ve CHP çevrelerini güçlü bir muhalefet odası haline getirmektedir. Bu noktada devrimciler Demokrasi konusunu odaklarına olan güçlü bir yaklaşım sunmak zorundadırlar.

Çünkü AP ve CHP'nin Cunta ile yaptığı tartışma, Demokrasi tartışmasıdır. Ve aslında halk için "yöneticilerini seçme" hakkını tanıyan bir "demokrasiyi" savunuyorlar. O yöneticiler 4 yıl boyunca kan dökebilirler, işkence yapabilirler ve tekelci'ler, Sermaye sahipleri için her türlü uygulamayı gündeme getirebilirler. Halka "anasını kimin ağlatacağını" seçme özgürlüğünü sunuyorlar.

Oysa halkın meselesi "yöneticilerle". Ve gerçek demokrasi halkın kendi kendini yönetmesidir. Halka kendi yöneticisini seçme özgürlüğünü tanımak, bugün savunulması gereken demokrasidir. Halk kendi kendisini yönetmez. Bu da halkın, hayatın tüm boyutlarında karar ve yönetim mekanizmalarına katılması ile mümkündür. Böyle demokrasi anlayışını ancak devrimciler savunabilir ve geliştirebilirler.

YURTDIŞI VE GÖREVLER

Yukarda kısaca özetlediğimiz gelişmeler yurtdışında, ülkemize yönelik görevlerin içeriğini bize veriyor. En kısa deyişle "Cuntanın demokraside dönüş yutturmacası teşhir edilmelidir". Ülkede bugün bir demokrasi kavgasının verildiği anlaşılmaktadır. Eğer devrimciler bu demokrasi kavgasının önemini anlamazlarsa ve doğru bir demokrasi anlayışı savunamazlarsa oldukça zor bir duruma düşerler. Aksi AP ve CHP'nin, Cuntaya güçlü bir alternatif olması, halkı peşinden sürüklemesi anlamına gelir.

Yurtdışında geniş bir çevre (özellikle batı kamuoyu) giderek azalan oranda da olsa -demokrasiye geçileceğini zannetmektedir. Eğer gelişmeleri demokrasiye dönüşün sorunları olarak görmediklerdir. Bizlere düşen görev bu konudaki yanlışlamaları ortadan kaldırmaktır. Ortada demokrasiye geçiş değil Evren diktatörlüğüne geçiş vardır. Cuntanın dayatmaları vardır. Ve Faşizmin kurumsallaşması anlamına gelen bu geçişin batı tipi burjuva demokrasi'leri ile hiç bir alakası yoktur.

AP ve CHP lilerde ki son tavır alışlar da yurtdışında önemli etkiler yapacaktır. Birçok çevre, devrimciler henüz devrede olmadıkları için, bu kesimleri "alternatif" görmek isteyecikler ve göstereceklerdir. "Bir diktatörlük yerine bunların demokrasisi daha tercih edilir" diyenler olacaktır. Bu noktada ülkemizin özelliklerini anlatılabilir ve halkımızın gerçek çıkarlarını nelerden yattığı gösterilebilir. Ülkemizin sahip olduğu, tarihi toplumsal özelliklerin bir burjuva demokrasisini olanaksız kıldığı, çözülmemiş bir kürt ulusal sorununun varlığı anlatıla-

bilmelidir. Halkın kendi iktidarı dışında hiçbir seçeneğin Türkiye'nin sorunlarını -çözemiyeceği iyice bilince çıkarılabilir.

ZIMMERMANN CUNTA İŞBİRLİĞİ

Alman CDU/CSU -FDP sağ liberal koalisyonu cunta ile birliktiyeni bir "saldın" planı hazırlıyorlar. Yurtdışındaki devrimcileri hedef alan bu "Plan" 180'i aşkın insanın Türkiye'ye iade edilmesi ni amaçlıyor. Sadece iade etmek değil, iade edemediklerinin de buradaki faaliyetlerini denetlemek, kontrol etmek ve mümkünse engellemek istiyorlar.

Alman hükümetinin Türkiye'yi işçileri geri yollama planları biliniyor. Yıllarını buralarda tüketmiş yüzbinlerce kişi zorla geri yollanmak isteniyor. Bu konuda Türk hükümeti ile pazarlıklar yapıyor. Pazarlık konusu ise işçilere karşılık "teröristler". Anlaşılan yurtdışındaki devrimcilere karşı etkin önlemler alınması koşulu ile, T.C. Devleti işçilerin zorla geri gönderilmelerine itiraz etmeyecek.

Zimmermann'ın son Türkiye ziyareti sonrası bu pazarlık iyice açığa çıktı. Alman işçileri bakanı hemen sonra verdiği demeçlerde "Türk teröristlerine karşı etkin önlemler alınacağını, aşırı uçlara mensup derneklerin kapatılacağını ve politik faaliyetlerine son verileceğini" açıkladı.

Kemal Cemal Altun'un intiharı belki Alman ve Türk hükümetlerinin hesaplarını biraz erteldi. Belki bir duraklama ve gerileme gözlemlenir. (Sığınma davalarında kolaylıklara bir dönem için rastlanabilir.)

Fakat bu aldatıcı olmasın. Olayın unutulması ile yeni bir "saldırı" furiası beklenmelidir.

"TERÖRİZM" VE "TERÖRİSTLER"

Bize böyle saldıracaklar. Aslında, Şakir Akhan imzasıyla yollanan bombalı paket Köln Konsolosluğunda patlasa idi saldırı daha önce başlayacaktı. Bombanın Zimmermann Türkiye'de iken veya gitmesinden birkaç gün önce patlaması hesaplanıyordu. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı. Bu sadece saldırıyı geciktirdi o kadar...

Devrimcilerin "terörist" oldukları, canı oldukları, adam öldürdükleri "suçlaması" oldukça öne çıkacak. Türkiye'de münksup olduğumuz örgütün cinayetler işleyen "terörist" bir örgüt olduğu anlaşılmaya çalışacak -ki zaten bugün hala bu yapılmaktadır. Bizler ise bu terörist faaliyetleri yurtdışına taşımakla suçlanacağız.

Hem ülkedeki terörist faaliyetleri desteklemek ve organize etmek hem de bu faaliyetleri Alman topkalarına taşımak... Böyle tehlikeli bir örgüte karşı önlemler almak ise o kadar zor olmasa gerek.

Bu salt bize yönelik bir saldırı olmayacaktır. Tüm ilericiler, devrimci kişi ve örgütler hedef alınacaktır.

BİZ "TERÖRİST" DEĞİLİZ

Bugün Türkiye'de cezaevlerinde de arkadaşlarımız aynı suçlama ile karşı karşıyalar. Cunta ağır-

hkla "terör" üzerine yaydığı demagogiyi kullanarak işbaşında kalmaya çalışıyor. Generalleri istemeyen büyük bir çoğunluk bile sırf 12 Eylül öncesinin "terör" korkusuyla sesini çıkartmıyor. Cuntanın bu "terör" konusunda yaptığı sömürüyü son vermek bir zorunluluktur. Devrimciler mahkemelerde bunu yapmaya çalışıyorlar. Devrimcilerin terörist, devrimciliğin terörizm demek olmadığını anlatıyorlar. Faşist saldırılara maruz kalmış, canı, malı tehlikeye düşmüş, yokedilmek, katledilmek isteyen istenen bir halkın meşru savunmasının terörizm olmayacağını anlatmaya çalışıyorlar. Türkiye toplumu, 75-80 döneminde, işçisi köylüsü, dar gelirli esnaf ve memuru ile azgın bir faşist saldırı dalgası ile karşılaştı ve bu saldırıya karşı kendisini savundu. Bu savunma en doğul haklı ve kimse bunu suçlayamaz.

Yurtdışında bizler de "terörizm" saldırısına karşı doğru bir hat tutmamız zorundayız. Öncelikle devrimciliğin, içinde yaşadığımız, insanı insana köle yapan binlerce olumsuz özelliklerle dolu toplum daha iyi, daha güçlü bir geleceğe dönüştürmek olduğu vurgulanmalı ve anlatılmalıdır. İnsanın mutluluğunu ve özgürlüğünü hedefleyen, yüce bir ideal olan devrimcilik hedeflediği amaca ulaşmak için, savunduğu anlayışa uyum içinde olan araçları tercih eder. Şiddet, terörü ortadan kaldırmak ancak devrimcilerin hedeflediği bir toplumda mümkündür. Tarih boyunca şiddetle, teröre de başvuranlar hep egemen olmuştur. Devrimciler ve geniş halk yığınları şiddet ve terör kullanmak zorunda kullanmak zorunda bırakılmışlardır.

Dolayısıyla özellikle yurtdışında, ülkemizdeki faşist savunma rejime karşı Türkiye halkları ile dayanışma mücadelesi veren, buradaki işçilerimizin sorunları ile uğraşan bizlerin teröristlikle suçlanması saçmadır. Türkiye'de geniş halk yığınları en küçük bir özgürlükten yoksunlar. Onların hangi yoldan gideceklerini, hangi amaçlara başvuracaklarını faşist generaller çoktan belirlemiştir. Silaha sarılmak ve yaşamak ülkemizde birbirinden ayrılmaz zor iki kavramdır.

Yurtdışında bizlerin sorunu ise, kazanılmış haklarımızı korumaktır. Burada insan gibi yaşamaktır. Egemenlere karşı taban demokrasisi için mücadele eden, halkın her düzeyde yönetime katılmasını savunan devrimci ve ilericilerin mücadelesine omuz vermektir.

Üzerimize yapılan pazarlıklar açığa birlikte çıkartmalıyız. Alman ilericiler devrimci güçleri ile gerici Zimmermann'ın planlarını boşa çıkartmalıyız. Yabancılar karşısı yönelen saldırının Almanya'da demokrasinin ortadan kalkması ile eşanlamlı olacağı tüm Alman kamuoyuna anlatılmalıdır.

Bizlere yönelik saldırıları Alman demokratik kamuoyu ile birlikte defedebiliriz. Mücadelemizi, SDP tabanımız, DGB'nin (özellikle yerel sendikaların), yeşillerin, rel sendikaların), yeşillerin, tüm demokratik güçlerin mücadelesi ile birleştirmeliyiz.

(*) CHP bu devletin partisi idi. Ecevit onun bu özelliğini değiştirmeye çalıştı. Bugün de SODEP'e arasına bu nedenle bir mesele koymaya çalışıyor.

Özellikle Almanya'da işçileri-miz yıllardır sormadıkları, hep bi-linmez bir geleceğe erdetedikleri, zor bir soruya cevap arıyorlar: "Geriye dönecekmiyiz?"

Önceleri "Elbet birgün dö-ne-riz, buralara kök salmadık ya!" diye geçirtilen şeyin, aslında o kadar basit olmadığı anlaşılıyor. Buralara öyle köklü bağlarla bağ-lanmış ki, dönüş öyle çok kolay olacağı benziyor. Üstelik dö-neceğimiz yer, bizlere güzel bir gelecek de vadetmiyor. Dö-nece-gimiz yeri, Türkiye'nin bugünkü durumunu "kan, zulüm, işkence, baskı, işsizlik, yoksulluk" diye tanımlayabilmek mümkündür. Böylesi bir tanımlama, oldukça soyut olacaktır. Somut olarak, anlatılması gereken bir dizi ekon-mik ve sosyal problem vardır.

Türkiye'ye döndüğünde, bakkal açarak, küçük işletmeler, tamir-hane v.s. kurarak orta sınıfa dahil olacağını düşünen işçiler, büyük ölçüde yanıltıldıkları görüldü, görecektirler. 74-75'te giden-lerin 1/3 tekrar geri dönmüşlerdir. Yine bir o kadarı geri dönmek istemiş, bunu yasal olarak başara-mamışlardır. Bu örnek de açık olarak göstermiştir ki, ne ekon-mik ne de sosyal yaşam açısından dönmek mümkün oluyordu.

Bugün izlenen ekonomik politi-kalann, bütünüyle tekel- dış güç-lerin yok edilmesine yönelik ol-duğu, dolayısıyla orta sınıfları ortadan kalkmasına neden ola-caktır. Bu noktadaki örnekler, köşe başındaki bakkaldan başla-yıp, güçlü tekelere kadar ço-galtılabilir. Ekonomik slogan "sa-dece en güçlüün yaşaması" biçimindedir. İşçilerimizin ise, cephelerindeki bir kaç bin Mark'la "en güçlü" olmadıkları, olama-yacakları açıktır. İşçiler açısın-dan bir başka çözüm, cepheler-de ki bu bir kaç binleri birleştirerek, şirketler kurmak olmuştur.

İŞÇİ ŞİRKETLERİ:

İşçilerimiz, geleceklelerini "ga-ranti" altına alabilmek için, 70'li yıllardan başlayarak, işçi şir-ketlerini bir çıkış yolu olarak gö-rmüşlerdir. T.C. Devleti de ülkeye döviz getirecek bir yol olduğun-dan bunu DESİYAB (Devlet Sa-nayi ve İş Yatırım Bankası) ara-cılığı ile "desteklemiştir". Ancak 24 Ocak kararları ile gün-deme getirilen ve Cunta dönemi-ne pervasıza uygulanan ekon-mik - politikalar, bu şirketleri olumsuz bir biçimde etkiledi. En-flasyonla birlikte kuruluş maliyet-leri bir kaç katına çıktı. Sürekli devalüasyonlar sayesinde, dışar-dan alınan krediler ödenemez ha-le geldi. Devlet ise, büyük tekel-leri, Güney sanayiini, Asil çelik'i, Trans Türk Holding'i kurtarmakla meş-gul... Gazetelerde ise, hergün de-ğerinin çok altında fiatlarla alınan işçi şirketleri haberini okuyoruz. Eskişehir Sanayi Odası Bülteni'nin 22 Kasım 1982 tarihli sayısında, toplam 218 işçi şirketinin bulun-duğu; bunlardan ancak 112'sinin faaliyete geçebildiği; diğerlerini ise inşaatlarının tamamlandığı, makinalarının satın alındığı, faa-liyetine geçemediği; 112 şirketten 35'nin ise, yüzde 50 kapasite ile çalıştığı, bunlardan 25'nin daha iflas edeceğine, kesin gözle bakıl-dığı yazılıyor.

Bir çıkış yolu olarak görülen işçi şirketleri hayali, gün geçtikçe sönüyor. Son günlerde maliye ba-kanı ile sanayi bakanı işçi şir-ketlerinin kurtarılıp kurtarılmayaca-ğı üzerine tartışıyor. Yüzlerce arasında bir iki şirketi "kurtarıp" dolayısıyla ile kendi postlarını mı kurtarmaya çalışıyorlar dersiniz?

Hiç bir işçi kurulan bu işçi şir-ketleri sayesinde "milyoner" olacağını zaten düşünmemiş-tir. Hedeflenen dönüştü bir iş yeri, bir yaşam garantisidir. Açık ki bu hedef büyük ölçüde ulaşılmaya-cak bir hedef olarak kalacaktır.

Geriye dönüş sorunu ve tavrımız

İŞSİZLİK:

Almanya'daki işsizlik nedeni-y-le geri gönderilenleri çok çok daha yüksek bir işsizlik oranı bekliyor. Resmi rakamlar dahi 3 milyon üzerindedir. Bizzat bu rakamı verenlerin, ifade et-tikleri gibi de, işsiz sayısı bu rakamın çok çok üzerindedir. Hal böyle iken Türkiye'ye geri dönüş yapacakların, hele bu sa-yı on binlerle ifade ediliyorsa, işsizler sayısının 4-5 milyona çıkmasından başka bir şeye ya-ramayacakları bellidir. Yeni iş yerleri yaratma ve bunun işçile-rin bizzat kendileri tarafından yaratılması "umudu" işçi şir-ket-leri ile birlikte sönmüştür.

İşçi şirketlerinin iflasi, işsizlik; orta sınıf olma hayalinde Alman-ya'lı, Hollanda'lı işçinin Türkiye'de orta sınıfların yoksullaşmasıyla birlikte problemler, (1) bizleri der-in bir uykudan uyandırıyor. Belki "1. kuşak" diye adlandı-rılan işçiler açısından artık sorun "emeklilik yıllarını" ülkede ge-çirmekti ve bu nedenle kolaydır. Peki ya çocuklarımız? Burada doğup büyüyenler, okula burada giderler, Türkiye'ye bile doğru dü-rüst konuşmayanlar ne olacak? Dönüşte bizleri bekleyen gelecek ne?

Bu ve benzeri sorular kök salmış-ız. Ve yıllardır sözünü ettiğimiz kesin dönüş kapımızı gelip dayanınca, çok azımız dönmeye hazırız. Bu derece zorlanmamızın en önemli nedenlerinden biri de, elbette bu gidisin bizim istediğimiz dışında, bizlere zorla dayatılmasıdır.

NİÇİN YOLLANIYORUZ?

Alman kapitalizmi ciddi bir kri-zin eşiğinde veya daha doğru bir deyişle krizin içinde. En temel sor-un işsizlik. Gerek işsizlik, gerek krizden kaynaklanan diğer sosyal problemler, toplumda ciddi hu-zursuzluklara yol açıyor. Bütün bunların bir sorumsuz olma. Alman kapitalistleri, onların par-tileri, suçluysa çabucak buldular:

"YABANCILAR"

İşsizliğe ve sosyal problemlere neden olan baş etken, yabancı-lardır. Yabancılar ülkelerine gönderilince hem iş yerleri bo-şalacak, böylece almanlar iş bu-lacaklardır, hem de buraya bir türlü uyum sağlayamadıkları için rahatsızlığı yaratan yaban-cılardan kurtulunacaktır". Biliñ-li bir biçimde körüklenen yabancı düşmanlığını en önemli neden-le-rinden birisi toplumda genel bir bilinç çarptırması yaratabilmek-tir. Hitler ve Nazizm için Yahudiler ne ise, CDU/CSU-FDP için de yaban-cılar öyle. Bizleri geri yolla-mak için basırdıkları en temel politika ıpratmak, korkutmak-tır. İnsanı buralara geldiğine ge-leceğine pişman etmek. Bizlere yönelik yoğun bir düşmanlık, psi-kolojik saldırı geliştiriyorlar. Öy-le oluyor ki, bazen sokakta yürü-yemez, derdimizi söyleyemeyiz ha-le geliyoruz. Yolda yürürken her-kesin bir "siyah kafahlara" bak-tığını zannediyoruz. Günlük ya-şamın tadı tuzu kalmıyor, zehir ediliyor. Tüm bunların yanında şimdi geri

dönmemiz için ağızımıza bir tu-tam bal çalmak prim diye bir şey yok. Zaten birikmiş, var olan paramızı almak istediğimizde iki yıl beklemeden alacağız. Üstelik Mark olarak değil, Türk parası olarak.

Dolayısıyla bizleri geri gönder-me-de teşvik değil, tehdit daha büyük bir rol oynuyor. Son günlerde "teşvik primi" şeklinde kendini gösteren geri dönmeye zorlama, Alman devletinin sistemi bir biçimde sürdürdüğü politikaların sadece bir biçimidir. Devrimci iş-çi'nin bir evvelki sayısında da söy-lendiği gibi "teşvik" lerin, "teh-dit" ler olmadan etki göstermesi söz konusu olamaz. Yabancılar kanunu ile yabancılar baştan iti-baren 2-3. sınıf diye kategorilen-diren; "uyum" politikalarını "eritme" "Almanlaştırma" diye kavrayan ve sürdüren; vize uygu-lamalarını getiren; ailelerin bir-leşmesinin önüne set çeken; Nazi saldırılarına karşı tavrı olmayan Alman devletinin "teşvik"i ne an-la-ma gelmektedir? Bugün Türki-ye'li işçiler her an isten atılacağı-m korkusu ile, yaklaşık 1000.-DM ile aile geçirdirmek zorunda kal-maktadırlar. Eskiden para biriktir-meye yönelik, her şeyden feragat eden yaşam biçimi, bugün para biriktiremeyen ve hatta borçlanı-larak sürdürülmektedir. Türkiye'li ailelerin bugün önemli bir kısmı yoksulluğa itilmiştir. Bu da geriye göndermede aynı bir zorlayıcı rol oynamaktadır.

Alman devletinin siyasi sözcüleri: Yabancıların geri gönderilmesi konusunda, sadece "teşvik" in biçimi üzerine aynıklık göster-mektedir. Birleştikleri yer ise "günah keçilerinin" ekonomik krizin "sorunlarının", bu krizleri Alman devletinin siyasi sözcüleri: Yabancıların geri gönderilmesi konusunda, sadece "teşvik" in biçimi üzerine aynıklık göster-mektedir. Birleştikleri yer ise "günah keçilerinin" ekonomik krizin "sorunlarının", bu krizden "kurtulmak" için yabancıların ilan edilmesi noktasıdır. Bu nok-tada farklı şeyleri savunuyor gibi görünen SPD ve FDP kendi ikti-darları döneminde sıralarından bir kaç "iyi niyetli" çıkışın dışın-da farklı bir uygulama göster-me-mişlerdir. Bugün gündemde olan Funcke/Zimmermann çatışması Funcke'nin "iyi" Zimmermann'ın "kötü" olduğundan fazla bir şey ifade etmemektedir. Funcke ile yani "iyi" ile ortak yöner bu-labilmek mümkün olabilir. Ancak siyasi tavrı alışımızı ona göre ayarlayamayız.

Burtjuva siyasi güçler arasında tercih yapmak "hangisinin daha çok dostumuz olduğunu" tesbit etmek ilzenilebilecek en yanlış po-litikadır. Bu tercih "kuçuma kaç numara potinle" tekme vurula-cak tercihi olacaktır. Politika, bu işte Türk devleti için parsa topla-maya çalışan Tercüman, Hür-riyet gazetelerinin teşvik ettiği "Bayan Funcke'ye çiçek gönderme politikası" olamaz. Bu politikalar tümüyle kurtuluş SPD'de FDP'de, Türk devletinde, Bayan Fun-ckede velhasıl dışımızda aramak politikalarıdır. Ve çok tehlikelidir. Daha tehlikeli olan "sıra bana gelmez" düşüncesidir. Alman e-

mekçileri, yabancılar konusunda bu politikalar izlenirken, aldırma-z hatta geri dönüşü tasdiklerse, diğer yabancılar, "geri gönderilen Türklerdir" diye düşünürlerse, Türkiye'li işçiler, sığınmacılar ko-nusunda tavırsız kalırlarsa, hepsi sonunda anlayacaklardır ki, sıra kendilerine de gelecektir. Kurtu-luş dışımızda aramamak ve işçi-lerin birliğini yaratmak şüphesiz bir süreç sorundur. Bu noktada en önemli görevin Alman işçile-rine düştüğü söylenebilir. Ama başkalarına görevlerini hatırlatmak yerine kendi görevlerimize hatı-rlatmak daha doğru bir yol olacakt-ır.

Geri göndermeye karşı çıkış, işçilerin birliğini sağlamadan mümkün olamayacaktır. Sosyal kısıtlamalara, işsizliğe karşı Alman ve diğer milliyetlerden işçi-lerle ortak tavrı geliştirilmelidir. Bu ortak tavrı, ortak yaşam ve ortak mücadele biçimlerini bul-maktan geçer. Ortak mücadele biçimleri sendikalarla, sosyal hareketliliğin her alanında (baş-ça çevre temizliği, işsizliğe karşı mücadele, konut sorunu) geliştiri-lebilir, geliştirilmelidir. Ortak ya-şamı geliştirmenin yolu Geto'ları parçalamaktan geçiyor. Bu nok-tada en önemli görev, yine dev-rimcilere düşüyor. İlk adım da herhalde Geto'ların bir başka bi-çimi olan derneklerimizin bugün-kü yapılarını terk etmeleri olacakt-ır. Alman solu büyük ölçüde tıpkı bizim gibi devre dışıdır.

Oysa açıktır ki, Almanya'da sosyal hareketliliğin üç dinamiği vardır. Bunların ilk ikisi, barış hareketi ve çevre temizliği hare-ketidir. Üçüncüsü ise yabancı düşmanlığına karşı çıkışta aran-malıdır. Bu işsizliğe, sosyal kısıtlamalara karşı çıkışın da ön koşu-ludur. Çünkü işçilerin birliği sağ-lanmadan, işsizlik ve sosyal ku-sitlamalara karşı çıkışta başarıya ulaşamaz. Yabancı düşmanlığına karşı mücadele bugün, geri gö-ndermeye güçlü bir karşı çıkışla önemli bir hamle yapılabilir. Biz bu noktada Almanya'da sosyal ha-reketliliğin, bu dinamiğinde önem-li bir rol oynayabiliriz.

KİMLER DÖNECEK?

Bugün verileceği söylenen para-dan çok az kişinin yararlanacağı bir gerçek. Bu da zaten gitme kararını vermiş 1. kuşağa ait işçi-lerin kararlarını kesinleştirmeye yanyor o kadar. İşçilerimizin bü-yük bir bölümü hele 12. kuşağın tümünün burada kalacağı görülmektedir. Yabancılar bir azınlık olarak buralarda kalmaya devam edeceklerdir. Dönmek, bu-ralardaki tüm zorluklara rağmen gerekli bir işçi kesimi için çekici değildir. Çünkü Almanya ekon-mik ve sosyal yaşantı bakımından Türkiye'ye göre ciddi üstünlükler sunuyor. Her bakımdan ileri bir toplum. Kimse buranın sunduğu olanakları kolay kolay bırakmak istemiyor. (Kesin dönüş kararı verilebilir bile, ipleri tüm den kopartmak istemiyorlar.)

Türkiye'de çok umutlu bir gele-cek bizi beklemiyor. Dönüşte güç-lü sorunlar hemen kapının eşiğin-de bizi bekliyor. Daha önce dö-nenlerin açtıkları işyerlerinin ba-şına gelenler, işçi şirketlerinin du-

rumları biliniyor. Dolayısıyla gide-ceklerden çok kalacakların ola-cağı görülmelidir. Ve bu sefer, belirli kararların alınmış olduğu bir kalma olacaktır. Bu işçile-rimiz, sorunlarının daha bir bilin-cine varacaklardır. Daha önce "Nasıl olsa ben döneceğim, be-ni ilgilendirmiyor; olsa da olur olmasa da dedim; kayıtsız kaldığımız bir çok hakkımızın daha iyi bilincine varacağız."

ZORLA GERİ GÖNDERİLMEME KARŞIYIZ

Kimse bizi zorla geri göndere-mez. Bizler alınıp satılan eşya değiliz. Kullan kullan sonra işin bitince kapıya at. Bu kadar kolay olmamalı bu Eger gitmek söz ko-nusu olacağına buna ancak özgür irademizle kendimiz karar veririz. Fakat bugün böylesi özgür karar vermenin hiçbir koşulu yoktur. Tehdit, korku, yıldırma, yani bas-kının her türlü uygulananı ve eğer geri dönecek olanlar varsa sırf bu nedenle geri dönüyorlar.

Bugünkü şekliyle geri dönerssek, bu kovulmuş olmak demektir ve geride kalanların yaşamlarının daha da zehir olması anlamına gelir. Kalmalı, kalmak için mü-cadele etmek, kazanılmış hakla-rımızı asla terk etmemeliyiz. Gerek Alman Kapitalistleri gerek T.C. Devleti kendi çıkarları gereği üstümüzde pazarlıklar yapma-ktadırlar. Kimsenin bizim adımıza üstümüzde pazarlık yapma hakkı yoktur.

NELER YAPMALIYIZ?

Kalmak için mücadele edil-me-lidir. Zorla kesin dönüşe karşı çı-kılmalıdır. Kapitalistlerin ve dev-letin yapmak istediği bu işin bir işçilere hiçbir faydası yoktur. Hayvan muamelesine tabi tutu-luyoruz. İnsan olduğumuzu hatırlatmak zorundayız. Kendi geleceğimiz hakkında kendimizin karar vereceğini göstermek zor-un-dadır. Bizler kalmak için mü-cadele ederken ve zorla dönüşe karşı çıkarken, dönmek isteyen işçilerin sorunları karşısında ses-siz kalamayız.

Bugün bir çok işçinin "lanet olsun bunlara" diyerek dönmeye hazırlığı içinde olduğunu biliyo-ruz. Onların eskimis bir eşya gibi fırlatıp atılmasına yevirci kala-mayız. Yapabileceğimiz çok şey vardır. Madem ki bize fiat biçiyor-lar, biz de kendi fiatımızı biçelim. Dönmek isteyen işçilerimizin, bu-rada yaşadığı yılları, uyanıma-larının hesabını çıkartalım. Ülke-ye dönünce uyum zorluklarını ve bunun masraflarını hesap edelim.

Çocuklarımızın geleceğinin ga-ranti alınması için gerekli harca-maları tespit edelim. Bunun için bulduğumuz yörelerde derhal kalıma grupları komiteler olu-sturalım. İş hukuku avukatları, sosyal danışmanlar, öğretmen-ler ile ilişkiler geçelim ve bugünkü hükümetin teklifine karşı somut TEKLİFLER HAZIRLAYALIM.

İlerici ve biz işçilerin çıkarlarını savunan Alman'larla birlikte CDU/CSU-FDP hükümetlerinin önerisine karşı ALTERNATİF ÖNERİLER HAZIRLAYALIM. Tüm işçi arkadaşlarımız evlerini tek tek dolaşarak onların düşünceler-ini alalım. Ve birleşirsek, birara-ya girelim bunlardan çok şey kopartabileceğimizi anlatalım. Biz bir olursak, bizi zorla yolla-mayacaklarını haklarımızı da ha-fızla alabileceğimizi kavratılalım. Çalışmalarımızın merkezine geriye dönüş sorunu koyalım. Ve bu doğrultuda geniş bir faa-liyetlilik içine girelim

(1)Almanya'da yabancı işçilerin topluma "uyum" gibi bir sorunla-nı vardır. Aynı sorun senelerdir yurt dışında çeşitli ülkelerde ya-sayan ikinci, üçüncü kuşak işçi, Türki-ye'ye döndüğünde de ortaya çı-kacaktır, çaykır. Yabancı bir ül-keye uyum biçiminde ifadesini bu-lacaktır. Türkiye bu çocuklar, gençler için yabancı bir ülkedir.

İstanbul'da, Metris, Sağmacılar, Sultanahmet, Kabakoz ve Bayramcaza cezaevlerinde 2500 siyasi tutuklu 7 Temmuz da ölüm orucuna başladılar. Faşist Cantınan çeşitli uygulamalarına, işkence ve teröre karşı yapılan bu direnişin Yurtdışında da dayanışma eylemleriyle desteklendi.

"Toplu bir katliamı" engellemek amacıyla bir dönem sonra eren direnişler, yurtdışında yapılan eylemlerin de zayıflaması sonucunu doğurdu. Bugün gelinen noktada Yurtdışında yapılan eylemlerin genel bir değerlendirilmesini yapmak ve önemli bazı sonuçlar çıkartmak gerekmektedir. Yurtdışında daha önce yapılan birçok ortak eylemlerden sonra grupların karşılıklı birbirlerini suçlayan sayfalar dolusu tur atışları hatırlanması böylesi bir değerlendirmenin önemi daha iyi anlaşılır.

Tartışmalarda, kimin daha az, kimin daha çok devrimci olduğu havasının egemen olduğu, bu eylemleri grupların birbirleri ile hesaplaşma zemini olarak kullanacakları endişesi bizler açısından sonuna bir genel yaklaşımı zorunlu kılmaktadır.

SOLA EGEMEN OLAN "POLİTİK FAYDA" ANALİZİ:

Türkiye'de geleneksel solun bir özelliği var: Çeşitli sorunlara "politik fayda" anlayışı ile yaklaşmak. Bu bakış açısında, somut talepler asla gerçekleştirilmesi için mücadele edilmesi gereken şeyler değildir. Somut talepler sadece birer araçtır. Birilerinin, bir yere giderken başvurmak zorunda oldukları, kullanmak zorunda oldukları araçlardır. Bu nedenle herhangi bir eylemin başarısını kriterleri, somut olarak o talep etrafında nelerin elde edileceği ile değil, o guruba hangi faydaları sağlayacağıyla ölçülür. Ve grupların çoğu, somut bir soruna, kendisi için yeni kazanımlar elde etmek amacıyla yaklaşırlar.

Bu tehlikeli bakış açısı, artık ne olduğu belli olmayan bir gurubun "amacı" için, birçok somut sorunu, kullanacak basit araçlar düzeyine indirir. Artık birinci planda söz konusu olan kitlelerin talepleri, ihtiyaçları değildir. Bu talepler bir gurubun amacı için basit bir araç, kullanılması gereken şeyler durumuna inmiştir. Bu nedenle herhangi bir eylemlikten sonra, tartışılacak o somut talep etrafında, hangi somut adımı aldığımızı değil, Dikkat edilirse en çok tartışılan hangi gurubun "daha iyi" olduğu, hangisinin ne kadar bu işten faydalandığı ve diğerlerini ne kadar alt edebildiğidir. Yani gruplar hareket ettikleri talep doğrultusunda neleri elde ettiklerinden çok birbirlerini tartışır. Son açık grevleri değerlendirmelerinde de grupların birbirleriyle yapacakları tartışmalarda, Metris'in ve devrimcilerin taleplerinin ikinci plana itileceği, birinci plana grupların "politik endişelerinin" geleceği kuşkusunu taşıyoruz. Çünkü özellikle bir çok gurubun yurtdışındaki eylemliliklerde, kendileri için tavır alışlarının odağına Metris ve direnen devrimcileri koymadıkları gözlemlenmektedir. Genel olan yaklaşım "Metris ve devrimcileri" kendi politik hedeflerimiz için nasıl kullanabileceğimiz konusu idi. Dolayısıyla bir çok gurubun kalkış noktası Metris olmayan, kalkış noktası diğer gurublarla çıkar çatışması olan ve Metris de bunun için uygun bir araç olarak kullanılan bir anlayışa hareket etti. Önümüzdeki dönem, bu eylemliliklerin devam edeceğine biliyoruz. Türkiye'de Devrimciler in talepleri doğrultusunda somut başarılar elde etmenin yolunun Sola egemen olan bu bakışı aşmaktan geçeceğine inanıyoruz.

GENEL GELİŞMELER:

Hemen hemen tüm gruplar, ne zaman başlayacağını bilmemekle birlikte, cezaevlerinde direnişlerin yapılacağını biliyorlardı. Ortak bir direniş doğrultusunda gruplar arası görüşmeler oluyordu ve bizler yurtdışında bu gelişmeleri gözliyoruzduk gözliyoruzduk.

İstanbul cezaevlerindeki bu durum binlikle birlikte, burada önceden nelerin yapılabileceği konusunda herhangi bir adım atılmadı. Direnişin başlama haberinin kesinleşmesinin de geçikmesiyse, yurtdışında eylemlige oldukça geç başlandı. Dolayısıyla her ne kadar eylemin ne zaman ve nasıl başlayacağı konusunda da belirsizlikler olmasına ve eylem haberinin bizlere geç ulaşmasına rağmen; Yurtdışında genel bir duyarsızlık gözlenildi. Gelişmelerin ne yönde

İstanbul cezaevlerindeki açık grevleri ve dayanışma hareketi

olacağı tahmin edilmesine rağmen yeterli duyarlılıkta davranamadık. Bundan sonra cezaevleri, cuntaya karşı direnişin önemli bir odağı olacaktır. Devrimci halk güçleri ile faşist generaller arasında ki mücadele cezaevlerinde somutlaşmaktadır. Dolayısıyla, sınıf mücadelesinin yoğun bir alanı olan cezaevlerini odağına alan bir politik hareketlilik bizim için kaçınılmazdır. Türkiye'ye yönelik faaliyetlerimizin önemli bir kesimini bu oluşturacaktır. Bu nedenle, son açık direnişine karşı gözlenen duyarsızlık ve gecikme bir daha tekrar edilmemelidir. Cezaevleri Yurtdışında Türkiye'ye yönelik eylem birliklerinin önemli bir ögesi haline getirilmelidir.

EYLEM BİRLİKLERİ:

Açık grev haberinin kesinleşmesi ile birlikte 12 Eylül Miting'i için bir araya gelen Eylem Birliği Platformunda sorun ele alındı ve ortak bir tavır alınmaya çalışıldı. Burada da merkezine Metris'i koymayan, politik "faydacı" anlayış bütün çıplaklığı ile ortaya çıktı. Grupların bir arada, ortak bir basın açıklaması yapmaları bile mümkün olamayacak. Basın açıklaması yapılması gereğini herkes inanıyordu, içeriğinde herkes anlaşabiliyordu, ama sorun imzaların yanı sıra atılması düzeyinde sıkıştıyordu.

HK, 10 Eylül eylem birliği platformunun dışına düşüğünden, bu platformu parçalamak için özel bir çaba harcıyordu. BİRKOM'un "Biz bir basın açıklaması yapıyoruz, altına kim imza atar?" demesinden sonra ne denize imzaların yanı sıra gelmesinde bir sakınca görülmedi.

Şimdi sorulması gereken bir soru var elbette. Bir basın açıklaması yapılmasına karşı değilsin; O basın açıklamasının içeriğinde "Modern Revizyonistlerle" hem fikirsin. Öyleyse neden sorunu imzaların yanı sıra gelmesi düzeyinde tartışır ve tartışınrsın? Bu soruyu başta, HK'nın tabanındaki arkadaşları olmak üzere, herkes HK yöneticilerine sormalıdır.

Tüm bu davranışlar bize açıkça bir şeyi gösteriyordu. O da Metris için bir şeyler yapmak istendiğinden çok, İstanbul'daki açık grevlerini bir sızırma tahtası olarak kullanarak kendilerine "çıkart" sağlamak isteyen bir takım grupların, 10 Eylül platformunu, Metris ve diğer cezaevlerindeki açık grevleriyle ilgili bir eylem birliği platformuna çevirmeyecekleri idi.

Çarşamba günü yapılan toplantıda tüm gruplara bir gün, yurtdışında yapılabilecek ortak eylem biçimleri üzerinde, kendi örgütleri içinde tartışma alanları tanındı. Cuma günü ise bir araya gelinerek bir karara varıldı. Ama sonradan aldığımız bir habere göre, yine Çarşamba günü akşamı: HK, Partizan, P. Dayanışma, DHB, Av. D. Genç, Serxwebun, Kawa, v.s. örgütleri bir araya gelecek, bizden "özellikle gizleyerek" bir toplantı yapıyorlar ve Bonn'da açık grev yapma kararı alıyorlar.

Cuma günü yapılan toplantıda hiç bir şey tartışmadan açık grev yapacaklarını söylediler. TKP, TİP, TSİP, KOMKAR, İŞÇİ GERÇEĞİ, KKDK, KKDK-Fed, KOÇ-KAK, devre dışı bırakıldı. Hemen hepsinin "İstanbul cezaevlerinde yürütülen eylem devrimci bir eylemdir. Bu eylemi desteklemekten bizi kimse alıkoymaz" demeleri rağmen, HK'nın, diğer gruplarında "hislerleri tercüman olan", bir kaç polemikçi ile, geniş Eylem Birliği kabası boşa çıkarıldı. Bu noktada Av.D.Genç'in tavır aynı değildi ama onlar da, aksi yönde yeterli bir çaba gösteremediler.

Bizim TKP, TİP, TSİP'i bir eyleme katmak gibi özel bir çabamız yoktur. Ama aksi bir çaba da düşünülmez.

Biz eylemimizin merkezine İstanbul cezaevlerindeki açık grevini koyduk. Bu ise şu anlama gelir. Avrupa'da ve dolayısı ile grevlerin taleplerinin yerine gelmesini sağlamak, cuntaya karşı güçlü bir eylemi örgütlemek. Şimdi bir grup "biz bu eylemi doğru buluyoruz ve tüm gücümüzle destekleyeceğiz" diyorsa "yok siz oportünistisiniz, revizyonistisiniz" ne anlama gelir.

Bizce şu anlama gelir: Fidefin ve Komkar'ın bir yığın olanağı vardır. Bu olanakları kullanırsa belki bir iki can kurtulur. Ama bırakın canlar kurtulmasın. "Ben Fidefin ile aynı şeyin altına imza atarsam politik olarak çok şey kaybeder, tabanına bir şeyleri anlamamaz hale gelirim."

Bir yanda, açık grev, ölümün eşin-deki insanlar; öte yandan HK'nın politik faydacılığı: HK politik faydacılığı, yanına bir yığın da mürid toplayarak öne çıkarmıştır.

TKP, TİP, TSİP, İstanbul cezaevlerindeki eylem katılmadıkları için sert biçimde eleştirilmediler. Ama eylemi Yurtdışında desteklemek istediklerinde onları eyleme katmamak, bir politik açmazdır. Katılmalan ise onların izah etmek zorunda oldukları, bir başka politik açmazdır.

TAVRIMIZ

İstanbul'daki açık grevlerinin Avrupa'dan propagandasını yapmada tek başına; "açık grev" eylemini doğru bulmadığımızı baştan belirttik. Buna neden olarak da, önceki grevlerin dışı açılmayan sonuçlarını, daha başka eylem biçimlerinin bulunması olan inancımızı, tatil nedeniyle istenen sonuca ulaşamayacağımızı gösterdik.

Ama cuma toplantısında, karar getirilip önümüze dayatınca, BİRKOM olarak, politik sorumluluğuna katılmadan her düzeyde destekleyeceğimizi belirttik. İlk toplantıya katılan Serxwebun da aynı tavır benimsedi. Biz Devrimci İşçi olarak ilk gün 1. ikinci gün toplam 4 arkadaşımızla açık grev eylemine katıldık. İkinci gündün itibaren de Komite içerisinde yer aldık. Daha sonra da bir arkadaşımızın ayrılıp yerine 4 yeni arkadaşımızın katılmasıyla 7 kişi açık grevine aktif olarak katıldık.

Devrimci İşçi'nin Bonn açık grev eyleminin desteklemesine rağmen, ağırlıklı çabamız yerel eylemlere ve heyet gönderme çalışmalarına verdiğimizden, politik olarak aktif içinde değildik.

Bu tavrımız açıktır ki, pratikte haklılığını göstermiştir. Bonn'daki açık

grevi Türkiye'ye hiç heyet göndermezken biz bir kaç gün içinde iki heyeti göndermeyi başarabilmişizdir. Açık grev eylemi olmayan yerlerde, Berlin ve Hamburg'da basın toplantıları yapılmıştır. Açık grev Komitesi ise biri GEW'in baştan organize ettiği, diğeri Yeşillerin örgütlediği bir diğeri ise Türkiye'li Yazar ve Sendikacıların yaptığı basın toplantılarına "sahip çıkmakla" yetinmiştir.

Bütün bu anlatılanlar, Bonn'daki açık grevinin hiç bir işe yaramadığını söylemek için değildir. Sadece "Devrimci İşçi açık grevine katılmıyor" propagandasına karşı, gerçekleri açıklamak içindir.

Metris kendi propagandasını kendisi yapmıştır. Biz ise açıktr ki sadece onun kendi eylemliliği ile açığa çıkardığı potansiyele i örgütlemeye çalıştık. Bunu bir ölüde Avrupa'daki eylemliliklerin merkezi haline gelen Bonn açık grev başarımıştır.

Türkiye'de açık grevleri sona erip de kendinin propagandasını yapan bir eylem ortadan kalkınca ve toplu bir katliam tehlikesi ortaya çıkınca, biz Bonn'daki açık grev eylemine bütün gücümüzle katıldık ve bu noktadan sonra politik olarak da aktif bir biçimde içinde yer aldık.

EKSİKLİĞİMİZ:

Türkiye solunun bir parçası olarak biz de İstanbul cezaevlerinde süren açık grevlerine karşı yeterince duyarlı değildik. Bu en başından haberi geç almamızdan, yörelerde en aktif eylemleri koymamamız kadar kendileri gösterdik.

Bonn'daki açık grevine, oldu bittiyi getirilmiş olsa da, başta doğru bir eylem biçimi olarak görmüş olsak da, baştan daha fazla asılmalıydık. Bu bugün daha iyi görebildiğimiz bazı olumsuzlukların önüne geçmeden bizi alıkoymu, bu olumsuzlukların en önemlileri, açık grev sözcükleri tarafından, abartılı ve yanlış haber verilmesi; gruplar arası rekabet havasının yaratılmasıydı. Böylesi olumsuzlukların ancak o eylem içinde daha aktif yer olarak önleylebiliriz.

Açık grevine politik boyutuyla daha aktif katıldığımız sonra gördük ki, gelinen nokta da olumsuzlukların aşmak bizim çabamızla da fazlasıyla mümkün olmuştur. Örneğin: Fidefin, Komkar'ın eylemi desteklemeye geldiklerinde, eylemi ve içeriğini tartışmadık. "3.000 Mark para vereceksiniz, 10 adam yatacaksınız; 5 adam da büroya vereceksiniz". Ve herhalde "daha az revizyonist olduğundan" Komkar'a 2.500 Mark, 7 adam grev, 3 adam büroya saçmalıklarının önüne geçemedik. İlkesiz ve tutarsız bu yaklaşımlar özellikle "kazanılan şeyleri başkasına verdimme" tüccar kafasıyla HK tarafından sergilendi. BİRKOM güçleri dışındaki bir grupla ortak oldukları.

Bu da gösteriyor ki: bir çok grup açısından sorun Metris değil, "metris"i kendi politik çıkarları açısından kullanmaktır.

BUNDAN SONRASI İÇİN:

- 1- Yurt dışında yürütülecek bu tip eylemlilikler, tek başına Avrupa'da kamu oyu yaratma işi ile uğraşamaz. Bunun yanında etkinliği Türkiye'ye kaydıran eylemler yapılabilir. Bu eylemler büyük olarak mahkumlarla, ailelere ve çevreye güven-umut vermek, destek olabilirler.
- 2- Açık grev büyük ölçüde yıpranmış bir eylem biçimi olmuştur. Başta "açık grev" yapılamaz gibi bir duyguya kapılmadan, başka eylem biçimleri zorlanmalıdır.
- 3- Yapılacak eylemlerde, eylemin merkezine koyulacak şey cezaevleridir, gruplar kendi çıkarları için eylem yapma alışkanlığından vaz geçmelidir. Politik istismara son verilmelidir.
- 4- Türkiye'deki açık grevlerine paralel sürdürülen eylemlerde, Yazar ve Sendikacıların olumlu bir birliği söz konusu olmuştur. Bu birliktelik süreci içerisinde "tabii bir birlik" haline getirilebilir. Bu nokta da aydınlarımızın önemli görevler düşmektedir.

* Bu endişemizin ne kadar haklı ve yerinde olduğu, Emegin sesi sayı 59 sayfa 5'teki yazı ile ortaya çıktı. Yazı bütünüyle kendilerinin ne kadar Marksist, devrimci olduklarını, diğer grupların ise revizyonist, küçük burjuva olduklarını "isbatı" üzerine kuruluştur.

Böylelikle Bonn açık grevinin HK'nın kendinin en kuvvetli devrimci olduğunun isbat etmek için yaptığı ortaya çıkar. Politik faydacılığı ne olduğuna anlatabilmek için, bu yazı iyi bir örnek teşkil ediyor. Herkese salık verilir, okusunlar o yazıya.

Ellerini zincire vurdular...

Yurtseverler ve demokratlar da görev başındaydı

Türkiye cezaevlerindeki baskı ve zulme karşı tutukluların başlattığı direniş yurtdışından güçlü bir şekilde desteklendi. Tutuklularla dayanışma eylemine yurtdışında bulunan sanatçı, yazar ve Demokratik kitle örgütü yöneticileri de aktif olarak katıldılar. Devrimci, ilerici ve demokrat güçlerin bu

eylemi sol güçlerde bir sevinç yaratmasının yanı sıra, cuntaya karşı önemli bir çıkış oldu.

Ve bir daha görüldü ki, Faşizme karşı, halklarımızın onuru ve geleceği için mücadeleye kararlı çok sayıda aydınımız, yazarımız ve sanatçımız var.

Oberhausen'de dayanışma eylemleri

Ülkemiz cezaevlerinde direnen yiğit devrimcilerin sesini, buralarda da duyurmak için, bizde şehrimizde bir şeyler yapmaya çalıştık.

-Oberhausen'de bir kilisede ayin okunurken, ayine ara verdirilerek, ülkemiz devrimcilerin yiğit direnişi anlatıldı. Kilise de bulunan rahibe ve kişilerin ilgisini çeken, desteğini alan; bu olay üzerine, ayin için kilise de bulunanlar, Türkiye'de Cunta'nın katlettiği devrimciler üzerine 3 dakika saygı duruşunda bulundular.

-Her öndörtünde bir biraraya gelen alman kadınlarının, toplantısına gidilerek ülkemizdeki açık grevleri, idam ve işkenceler anlatıldı. Onlar da, açık grevlerini gönülden desteklediklerini söyleyerek, insanlık onurunu ayaklar altına alan faşist cuntayı kınadılar.

-Oberhausen'da, 2 değişik bildiri basılarak, 3000 nin üzerinde dağıtıldı.

-6.8.83 günü halka açık bir bilgilendirme toplantısı yapılarak, ülkemizdeki zulüm ve zorbalıklar dile getirildi. Fatsa, Yenicelek, Ankara ve Diyarbakır mahkemelerini konu alan Video-Film gösterildi; Açık grevleri ve grevci devrimcilerin talepleri anlatıldı.

Şilili bir arkadaş da konuşma yapararak;

"Bizler aynı dile, aynı kültüre sahip insanlarız, ama sorunlarımız ve düşüncemiz birdir. Şili de olan olaylar Türkiye'de de olmaktadır. Bu canavarlara karşı birlikte mücadele etmeliyiz. Açık grevi mücadelenin bir parçasıdır, hepsi değildir." dedi.

-Çok sayıda kilise de, kilise papazları, insanlara, açık grevi ile ilgili bildiriyi okuyarak, onların bu konuda duyuru olmalarını istediler.

Kiliseye gelen insanlar ve papazlar açık grevini desteklediklerini söyleyerek, bizlere yardımcı olacaklarını söylediler.

-NRZ ve WAZ Oberhausen gazetelerinde 4 Ağustos, 8 Ağustos, 15-Ağustos 1983 tarihlerinde, Türkiye'deki açık greviyle dayanışma başlığı altında yazılar yazarak, pratik Oberhausen somutundaki birlik eylemlerimize yer verdirdik.

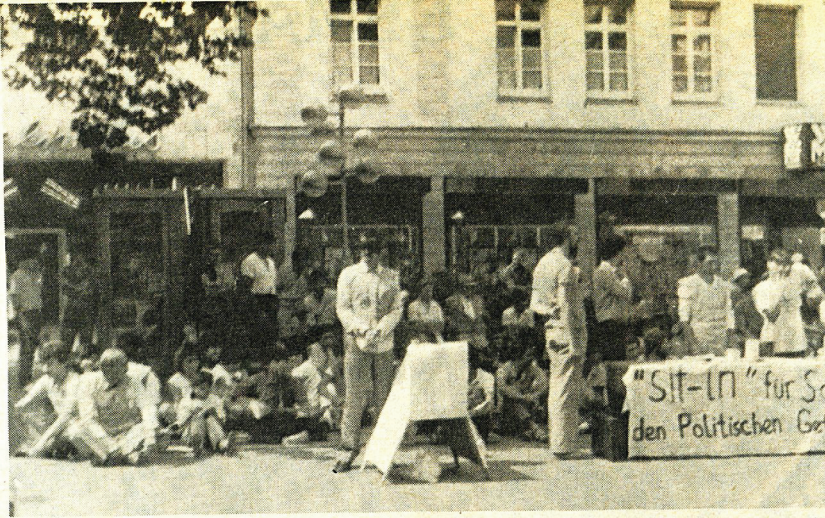
-8.6.1983 de Bonn'da yürüyüş izni alarak yürüyüş yaptık ve Bonn açık grevine giderek, grevci arkadaşları maddi ve manevi destekledik.

-13. Ağustos 1983 de, polis önünde oturma grevi yaparak ilgi duyan insanlara bilgi verdik.

Bu süreç içerisinde, stand açarak, açık grevinin propagandasını yaparak, faşist cuntanın uygulamalarını teşhir ettik. İmza kampanyası açarak, 300 üzerinde imza topladık. Şu anda bizlerin görevinin bitmediği inancındayız. Bundan sonra da bizi zorlu görevler beklemektedir. Biz şu-nu biliyoruz ki, asıl mücadele bundan sonra başlayacaktır.

Solingen'de gösteriler

İstanbul hapishanelerinde başlatılan onurlu açık grevlerinin bize yansımada sonra geniş bir kampanya ya başladı. Info Stel'e'nin gönderdiği basın açıklamalarını ve açık grevleriyle ilgili açıklamaları, en geniş şekilde (foto yaparak) dağıttık. Genellikle ileri-ci kuruluşlara, kişilere ve partilere ayrıca basına postalandı. Daha sonra Yeşillerle birlikte Alman Dışişleri Bakanlığına ve Türkiye Büyükelçiliğine giderek açık grevlerinin desteklenmesini ve Alman Dışişleri Bakanlığının olaya müdahale etmesini isteyen bir yazı yolladık. Ayrıca basında verilen olay, basında kısaltılmış olarak yayınlandı. Ayrıca Devrimci İçişlerin çıkarmış olduğu özel sayılar, geniş şekilde Türkiye ve Almanca olarak dağıtıldı bu çalışmalarımız sürerken İçişleri Bakanlığının 39 şüpheli Türkiye'liyi, sınırdışı etme olayı duyuldu ve hemen olayla ilgili SPD ve A.İ ile temasa geçilerek, İçişleri Bakanlığında protesto telgrafı gönderildi. Basına da açıklama yapılarak özellikle Sami Memiş olayı vurgulandı.

Krefeld'de oturma grevi yapıldı

Türkiye ve Türkiye Kurdistan'ında hapishanelerde başlayan açık grevlerinin Avrupa ve Almanya kamuoyuna duyurulması doğrultusundaki merkezi ve bölgesel eylemler ve informasyonlar çerçevesi içinde bizler de bölgemizde

üzermize düşen görevleri yapmaya çalıştık. Bölgemizde Alman örgüt ve kuruluşlarına bu konuda bilgi verdik. Konsolosluklara ve Türkiye hükümetine protesto mektupları yazmalarını istedik. Ayrıca alman ve Türkiye'li bir-

likte 11.8 tarihinde şehir merkezinde oturma grevi yaptık. Oturma grevine 60-80 arasında anti-faşist katıldı eylem boyunca Almanlara açık gervi anlatıldı, bildiriler dağıtıldı. Bu eyleme basında ilgi gösterdi.

Braunschweig'da çalışmalar sürüyor

Türkiye cezaevlerinde belli bir süre önce cuntanın insanlık dışı uygulamaları ve yasaklarına karşı başlatılan açık grevi eylemini duyur duymaz "Türkiye Komitesi" aracılığıyla diğer alman örgütlerini davet ettik bir toplantı düzenledik.

Toplantıda bizler ve Türkiye Komitesinden arkadaşlar diğer alman örgütlerine türkiye'deki son siyasi gelişmeler ve son yapılan açık grevi konusunda bilgi verdik. Bu bilgiler ışığında somut olarak yöremizde neler yapabiliriz? konusunda kısa tartışma yaptık. Bu tartışmanın sonucunda

dört konuda çalışmaya ağırlık verdik. Bunlar:

- Diğer alman örgütlerinin de katıldığı (yaklaşık 12 alman örgütü) ortak bir bildiri.

-Bu bildiri ve diğer informasyonlarla şehirde bilgilendirme masası.

-Cuntanın uygulamalarını protesto eden, açık grevleriyle dayanışmayı içeren, türkiye'ye gönderilmek üzere 'postkart' aksiyon.

-Olayın yerinde inceleyebileceğimiz bir heyet çalışması veya giden heyetlere yöremizden insan katma.

Belli bir yoğunluk içerisinde sür-

ren bu faaliyete alman arkadaşlar aktif bir şekilde katıldılar. Bir hafta gibi bir sürede 200 ün üzerinde postkart yollandı. Birçok alman örgütü protesto telgrafı yolladılar.

İstanbul cezaevlerindeki açık grevlerinin zorunlu olarak sona ermesi olayından sonra, hapishanelerdeki baskı ve terör ile ilgili olarak "hapishaneler" konusunu gündeme getirdik.

Tüm bu faaliyetler sürerken bu canlı dayanışmayı üst bir seviyeye aktarmak için 10 Eylül yürüyüşü konusunda kamuoyunu duyurular hale getirmeye çalışıyoruz.

Bielefeld'de çarşı içinde stand açıldı

Türkiye'deki cezaevlerinde açık grevine giden siyasi tutuklularla dayanışma içerisinde olma ve faşist cuntayı teşhir etme amacıyla Bielefeld'de de bir dizi eylemler yapıldı. Devrimci İşi sempatizanları olarak Türkiye'deki cezaevlerinde siyasi tutukluların yayınlanmış olduğu bildiriyi çoğaltıp en geniş kesimlere dağıtım yapıldı. Ayrıca buradaki siyasi örgütlerle toplantı yapıp Dayanışma Komitesi oluşturuldu. Kurulan bu komite içerisinde Devrimci İşi, Partizan, Halkın kurtuluşu, Serxwebun, Kawa ve Avrupa'da katıldı. Devrimci halkın birliği komite içerisinde yer almayıp dışardan destekledi. Kurulan bu komite stand açma, bildiri dağıtma, anti-faşist tüm Alman örgütlerini de içerisine alan geniş bir toplantı düzenleme, tanınmış kişilere protesto kartı ve telgraflarını imzalayıp faşist cuntaya gönderme, basın toplantısı düzenleme ve Bonn'daki yapılan açık grevine destek olma amacıyla açık grevine gidilme kararları aldı. Bu kararlardan, geniş bir şekilde çarşı içerisinde stand açma ve bildiri dağıtma eylemi yapılabildi. İki gün süreyle açılan stand da ayrıca Metris cezaevini andıran bir maket yapıp içerisine zincirlerle bağlanmış kişileri yerleştirerek önüne asker elbisesi giydirilmiş silahlı nöbetçi dikildi ve yanına bezden yapılmış insan maketi sallandırılan bir idam sehpası koyarak açılan standın halk tarafından ilgi görmesi sağlandı.

Bunun dışında Alman anti-faşist gruplarla, izin mevsimi olma nedeniyle geniş bir toplantı yapıldı. Yalnız tüm gruplara ve tanınmış kişilere

gidilerek açık greviyle ilgili bildiriler ve cuntaya gönderilmek üzere hazırlanmış protesto kartları verildi.

Komitenin son toplantısında İstanbul'daki açık grevleriyle, Bonn'daki açık grevinin sona ermesi nedeniyle

burada yapılması düşünülen açık grevinin yapılmaması doğrultusunda karar alındı. Ayrıca 24 Ağustos tanınmış kişilerin hazır bulunacağı bir basın toplantısı yapılması kararı alındı.

Manheim'da miting ve yürüyüş

İstanbul - Metris, Kabakoz ve Sağmacılarda başlayan ve giderek Adana, Erzurum'a sıçrayan açık grevlerini desteklemek; Devrimciler olarak, bu anlamlı direnişe sahip çıkmak için Manheim'da da Türkiye'li ve Kürdistanlı gruplar bir araya gelerek, bir miting yapmaya kararlaştırdık. İçinde; Birkom, Partizan, Komkar Dev-Sol, HK taraftarlarında bulunduğu toplantıda yine bize yeni olmayan ilginç konular üzerinde tartışıldı. Türkiye solunun hala terkedemediği, aşmak için bilinçli çaba da göstermediği, çocukça tartışmalar yapıldı. 12 Eylül sonrası bu tür tartışmalar, üretkenlikten uzak, alternatiziz, kısır tartışmalardır. Ve bunların, ne Türkiye'de ne de Kürdistan'da direnen insanlara somut bir faydası vardır.

Toplantıda Partizan sempatisini olan bir arkadaş, bu tür eylem birliklerinde, siyasi örgütlerin eylemini kendi inisiyatiflerine almak istediklerini ve kendilerinin böyle bir sorunu olduğunu söyleyerek olumsuz bir tablo sergiledi. Halbuki devrimcilerin eylemlere böyle bir yaklaşımı olamazdır.

Bizim esas sorunumuz, cezaevlerindeki direnişi desteklemek, yurtseverlerin hayatını kurtarmak olmalıdır.

Diğer bir sorumsuzluk, Partizan ve HK taraftarlarının sürekli gündeme getirdikleri "halk Safıda" olmayanlarla, eylem yapmama anlayışları...

Türkiye'de açık grevinde herkes beraber ise, böyle bir tartışmayı Almanya'da gündeme getirmek, ne anlama gelmektedir? Partizan ve HK'lı arkadaşlar, bu toplantılarda öylesi içine giriyorlarki, bu eylemi zayıflatan, zedeleyen bu durum ortaya çıkıyor. 12 Eylül sonrası bir çok şeyin değişmiş olmasına karşılık, sadece eski kafa ile hareket eden, halkın, devrimcilerin "birlik" talebini sürekli unutan bir tavır içinde sürekli ısrar ediliyor.

Bu arkadaşlarımızın sürekli Marksizm'den lügat parçalamak yerine, eski anlayışlarını terkped, döneme uygun, pratik olaylara hizmet eden bir tartışma içine girmeleri gerekmektedir. Bu kısır tartışmalar süreci sonunda değişen fazla bir şey olamaz.

Yukarıda saydığımız grupların ve az sayıda Alman'ın da katılımı ile, 20.8.83 günü 100 kişilik bir miting kısa bir yürüyüşle sona erdi. Daha sonra şehir merkezinde sergi açıldı. Güçsüz bir eylem olmasına rağmen, çıkarılacak pek çok dersler olduğu kanısındayız.

Halklarımızın mücadelesini desteklemek, yığınları bu mücadeleye katmak, Türkiye ve Kürdistan halklarına samimi bağlanarak, hiç bir çıkar gözetmeden onun mücadelesine omuz vermekten geçmez.

Herne'de çalışmalar

Türkiye'de siyasi tutukluların insanlık dışı uygulamalara karşı ve bazı hakların geri alınması için 7 Temmuz'da başlatılmış oldukları açık grevlerini destekleme, kamuoyuna, faşist Cunta tarafından Türkiye ve Türkiye Kürdistanında uygulanan baskıları, işkenceleri, katliamları aktarmak için bölgemizde bu yönde çalışmalar yaptık. 12 Ağustos günü Herne'de Stand izni alarak elimizdeki dokümanları sergiledik. Türkiye'deki gelişmeleri anlatan bildirileri dağıttık. Yine bu gün imza kampanyası başlatarak bölgemizdeki WAZ gazetesini Standı davet ederek basın açıklaması yaptık. Devrimci Selamlar

CEMAL

KEMAL ALTUN

Ölmedin, öldürüldün

Cemal Kemal Altun'un öldürülmesi tüm Avrupa'da tepkiyle karşılandı. Her yerde protesto gösterileri ve yürüyüşleri yapıldı. Elimize ulaşan protesto haberlerini özetleyerek veriyoruz.

HAMBURG

C.K. Altun'un ölümünün duyulması üzerine sabah erken saatlerden itibaren Hamburg'daki siyasi örgütler geniş bir faaliyete geçtiler. Hamburg'daki GAL tarafından hemen bir yürüyüş izni alınarak aynı gün akşamı saat 19.00 sularında yabancılara polislerin önüne toplanılmaya başlandı.

Yürüyüşçüler saat 20.00'e doğru Türkiye Konsolosluğuna doğru hareket geçtikleri sırada bir Alman faşisti arabası ile yürüyüşçülerin üzerlerine saldırdı. Araba durdurulduğu zaman ise silahını çekti. Faşist silah ile polise teslim edildi. Bu arada siyah bir çelenk ve siyah bir tabut yabancılara polislerin önüne koyulup nöbet tutulmaya başlandı.

Akşam saat 22.00 sularında Konsolosluğun yakınında geniş ve işlek bir yolda mum ışıkları altında arabadaki megafondan çeşitli konuşmalar yapılarak yürüyüşe son verildi. Yabancılar polislerinin önündeki ihtar nöbeti ise çeşitli anti-faşistler tarafından Cuma günün akşamına kadar sürdürüldü. Akşam NDR saat 20.00'den itibaren yürüyüşü her saat duyurarak 3500 kişinin yürüdüğünü ve C.K. Altun'un la ilgili geniş haber ve yorumlar

yayınlandı. Cuma günü öğleden önce Rathaus'da bir basın toplantısı düzenlendi. Toplantıya GAL milletvekili Reguler Schmidt-Boot ile çeşitli avukatlar, gazeteciler katıldı.

ZIMMERMANN HAMBURG'DA İDAM EDİLDİ

Eyaletler içişleri bakanlarının Hamburg'daki toplantılarına katılan Federal içişleri bakanının Hamburg'a gelmesine karşı bir protesto düzenlendi. 29.83 cuma akşamı Hansaplatz'da toplanan beşbine yakın insanın hemen hemen hepsinin yüz ve çeşitli yerlerine taktıkları Zimmermann maskesi ile sanki orası bakan tarafından işgal edilmişti.

Yürüyüş arabasının içinde ve önünde onlarca insan Zimmermann büyük maskesini kafalarına geçirmiş bir şekilde Bayern elbiseleri ve boğazlarında kravatlarla yürüdüler. Bir grup insan ise boynuna takılan bir ip ile Zimmermann maketini yürüyüş boyunca yerde sürdüler. Bir çok anti-faşist ise belden aşağısını açarak ön ve arkalarına bakanın yüz maskesini takmışlardı.

Yürüyüş miting alanına gelince eski katolik kiliselerindeki bir idam töreni andran bir şekilde Zimmermann yargılanıp idam edildi. Bakanın maketi havaya kaldırılarak üzerine katran dökülüp tavuk tüyleri serpiydi. Bakan bu haliyle kümeden çıkmış bir tilkiyi andırıyordu. Daha sonra köprüden atılarak eyleme son verildi.

KASSEL'DE ANTI-KRIEGS-WOCHE'DE CEMAL KEMAL ALTUN'U ANDIK

26. 08. 1983 tarihinden 03. 09. 1983 tarihine kadar devam eden "Anti-Kriegs-Woche" (Savaşa karşı dayanışma haftası) na Devrimci İşçi taraftarları olarak katıldık. DGB'nin düzenlediği bu haftalık eyleme katılarak, yabancılardan Savaş Kışkırmalarına, yeni Atom Raketlerinin Avrupa'ya, özellikle Almanya'ya yerleştirilmesine, işsizliğe, sosyal hakların kısıtlanmasına ve Yabancı Düşmanlığına karşı olduğunu gösterdik. Sergilerimizi açtık, Dergilerimizi, Broşürlerimizi ve Bildirilerimizi dağıttık. Banşeverlerle tartıştık ve ortak noktalarda birleşerek Alman ve Yabancılardan birlikte mücadele etmelerinin gerekliliğini anlattık. Tartışmalar hep olumlu oldu ve sergilerimiz büyük ilgi gördü.

30. 08. 83 tarihinde İGM sekreteri Karin Roth, SPD Bonn Milletvekili Horst Peter, Ekonomici Jörg Hufschmidt, Druck ve Papier Sendikası Eyalet başkanı Ernst Rersting'kin yanı sıra, tüm Kassel'deki işletme temsilcilerinin katıldığı büyük bir seminer yapıldı. Seminere 3000'e yakın dinleyici katıldı. Bilgilendirmeden sonra, tartışmalar oldu. Yanlız seminer başında Cemal Kemal Altun arkadaşın ölüm haberini alır almaz bir kışa konuşma yazısı hazırlayarak seminerin sonunda konuştuk. Bir Alman konuşmacı arkadaşın mikrofonla herkesi saygı duruşuna davet etmesinden sonra, Devrimci

ci işçi taraftarı bir arkadaşınla söyledi: "Bugün sabahleyin Cemal Kemal Altun Berlin'de Mahkeme binasının 6 katından kendini attı ve derhal öldü. Aylardan beri Almanya düzeyinde süren Cemal Kemal Altun'un gönderilmesini engellemek için dayanışma eylemleri yapıldı. Politik iltica hakkını almasına rağmen, o Türkiye'deki Generalin eline teslim edilmek istendi.

Bonn Makamlarının bu bası, Kemal'in böyle bir şey yapmasına, canına kıymasına neden oldu. Bunun altında yatan neden Halklar arasında yaratılmak istenen düşmanca kışkırtmadır. Savaş hazırlıkları hakim sınıflarca evelden beri sürekli yapılmaktadır. Her baş savaşı, Kemal Altun'un ölümü nedeniyle harekete geçmeli yabancı düşmanlığı ve şimdiki Bonn hükümetinin yabancılara Politikası Protesto etmelidir. Kassel'de de Türk ve Kürt arkadaşlar, gönderilme tehlikesi ile karşı karşıyadırlar. Onlarla dayanışmamız gerekir."

Ayrıca Cuntanın 3. yılı nedeniyle Köln'deki yürüyüşe çağrı yapıldıktan sonra, "Yaşasın Uluslararası Dayanışma" sloganı ile konuşma noktalandı. Saygı duruşu sona erdikten sonra herkesi etkileyen bu olay, seminere katılanları belli bir müddet daha sessiz kalmaya itti. Konuşmacı arkadaş konuşmasını belli güçlükler içerisinde bitirebildi. Kemal Altun'lar yaşıyor yaşayacak!

Kahrolsun Zimmermann ve Cunta işbirliği! Kahrolsun Faşist Cunta! Yaşasın Devrimci Mücadelemiz! Kassel Devrimci İşçi taraftarları

İSVİÇRE'DE ALMAN HÜKÜMETİ ALEYHİNE GÖSTERİLER YAPILDI

Cemal Kemal Altun olayı üzerine İsviçre'nin Basel ve Zürich kentlerinde çeşitli yürüyüşler ve gösteriler yapıldı.

Basel'de yapılan yürüyüşe bütün siyasetlerden 500 kişi katıldı. Ayrıca Lufthansa Bürosu önüne Alman Hükümetini ve Cuntayı yeren pankartlar asıldı.

Zürich'te ise Alman Konsolosluğuna siyah çelenk konularak bir Korsan gösteri ve yürüyüş yapıldı. Bu eylemde de 500 kişi katıldı.

BONN: Reinterassen'den başlayıp, İçişleri Bakanlığı önüne kadar devam eden bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüş yeşiller milletvekilleri organize etti. Türkiye'nin de katıldığı yürüyüş, İçişleri Bakanlığı önünde polisler müdahale etti. Müdahaleye rağmen yasak bölgeye girildi. Üç yeşil milletvekili tarafından, kendisinin de istifasını isteyen bir protesto bildirisi İçişleri Bakanına verilme istendi. Bakan "tatilden yeni döndüğünü ve bakanlığın düzenlediği eğlence de olduğunu, böylesi meselelerle ilgilenemeyeceğini" bildirdi. Gösteri "katil Zimmermann" sloganlarıyla, polislerin tüm karşı çabalarına rağmen hiç kimse tutuklanmadan, sona erdi. Katılım 200 civarındaydı.

KÖLN

BONN

AACHEN

KÖLN:Türkiyeli ve Almanların katıldığı izinsiz bir gösteri yürüyüşü düzenlendi. Dom'dan başlayan yürüyüş, Neumarkt'ta bitti. Yaklaşık 500 kişinin katıldığı bu gösteri olaysız bitti.

FRANKFURT: Az sayıda Türkiyeli çok sayıda Almanın katıldığı, 350 kişilik bir yürüyüş yapıldı.

MÜNİH: 200 kişinin katıldığı, izinsiz bir gösteri yürüyüşü düzenlendi.

HANNOVER: Başında 300 kişi ile başlayan yürüyüş 1000 kişi ile sona erdi. Şehir merkezinde, konsolosluk önünde ve Ordungsamt önünde üç ayrı gösteri yapıldı. NDR, yürüyüşü naklen yayınladı. Yayın sırasında idam edilen arkadaşımız Mustafa Özenc'in şiki önküdu.

HAMBURG: Cemal Kemal Altun'un ölümü duyulur duyulmaz hemen çalışmalar başladı ve yürüyüş yapıldı. Yabancılar dairesine siyah çelenk konulması ile başlayan yürüyüş yaklaşık 3000 kişi katıldı. Siyah çelenk konması sırasında olaylar çıktı. Olayların gelişmesi üzerine, polis daha evvel el koyduğu siyah çelenği geri vermek zorunda kaldı. Konsolosluk önüne kadar süren yürüyüşte, konuşmalar Wolf Bierman, H.İnci ve Regular Schmidt Bott tarafından yapıldı. Daha sonra yüzlerce kişi tekrar yabancılar dairesinin önüne döndüler. Burada "uyarı nöbeti" tutuldu. Uyarı nöbeti ve polis çatışmaları gece saat 1'e kadar sürdü. 2 Eylül günü Hamburg'ta yapılan bir gösteride Zimmermann protesto edildi. Eyalet içişleri Bakanlarının toplantısı için Hamburg'a gelen Zimmermann'ın kalabalık bir kitle çeşitli sloganlar söyleyerek protesto etti. Alman ve yabancıardan oluşan 3000 kişilik topluluk, yürüyüş sırasında Cemal Kemal Altun'un ölümünden Alman Hükümeti'ni ve cuntayı sorumlu tutan sloganlar attılar, pankartlar taşıdılar. Yürüyüş sırasında Federal İçişleri Bakanı Zimmermann'ın istifası istendi.

BERLİN: 20.000 kişinin katıldığı ve alman arkadaşların deyişle "Berlin'de yapılan en disiplinli, en duygulu ve en anlamlı" bir yürüyüş yapıldı. Yürüyüşe Alman, Türk, Kürt, Yunan, Portekizlisi, genci, ihtiyarı, çocuğu, çocuğuyla çok anlamlı bir kesim katıldı. Bütün Berlin olaya sahip çıkmıştı.

BREMEN: 100 kişinin katıldığı, meşaleli bir yürüyüş yapıldı. Gece yapılan bir yürüyüş Bremen'deki tersane işçilerinin sorunlarının öne çıktığı bir dönemde, yeterli ilgiyi toplayamadı.

MÜNSTER: 350 kişinin katıldığı bir gösteri yürüyüşü yapıldı. C.K. Altun olayı ve yürüyüş yerel gazetelerde yayınlandı.

DARMSTADT: Cemal Kemal Altun'un ölüm haberinin duyulması üzerine Türkiyeli ve Alman anti - faşist grupları ile yapılan toplantıda olayın protesto edilmesi kararı alındı. Daha sonra şehrin merkezine doğru meşaleler ve pankartlarla yürüyüşe başlandı. Şehrin merkezi yerine gelindikten sonra tekrar çevre yolları dağılarak eyleme devam edilerek tekrar merkezi yere gelindi ve marşlar söylendi. Yapılan konuşmalarla Cemal Kemal Altun'un ölümünden Alman devletinin sorumlu olduğu vurgulandı. Olaya çok sayıda Alman anti - faşisti katıldı.

DORTMUND: 250 kişinin katıldığı bir yürüyüş yapıldı.

OBERHAUSEN

Cemal Kemal Altun'un ölümü üzerine 3 Eylül'de çarşıda yürüyüş yapıldı. Yaklaşık 500 dolayında kişinin katıldığı yürüyüş sırasında taşınan pankartlarda Cemal Kemal Altun'un ölümünden Alman Devletinin ve Zimmermann'ın sorumlu olduğu vurgulandı. Çok sayıda Alman anti faşisti

nin de katıldığı yürüyüş Alman İdari Mahkemesinin önünde sona erdi. Göstericiler, mahkeme binasının önüne çelenk koydular. Eyleme yerel gazeteler büyük bir yer ayırdılar.

C. KEMAL ALTUN AACHEN'DE YÜRÜYÜŞLE ANILDI

C. Kemal Altun'un ölümünü protesto etmek amacı ile Alman-Türkiyeli, 300'ün üzerinde anti-faşist Aachen'de bir yürüyüş düzenledi.

Türkiye için dayanışma komitesinin yanı sıra, SPD, Jus, Terre des Homes, Protestan Katolik Öğrenci Cemiyetlerinin içinde yer aldığı, pek çok ilercisi kişi ve kuruluşun da desteklediği sessiz yürüyüş boyunca; Alman Hükümeti, özellikle Zimmermann bu olaydan sorumlu tutuldu.

"İade=ışkence ve cinayettir" "Zimmermann gıtmelidir", "C. Kemal Altun öldü-suçlular Bonn'da oturuyor" pankartlarına geniş yer verildiği yürüyüşten sonra konuşma yapan Aachen SPD-yabancılar sorumlusu Hilgarden Lisse iadeler politikası değişmeli, takip edilen Türkiyeliler, ülkelerine iade edilmelidirler" dedi.

Kısa sürede gerçekleştirilen yürüyüş bürakıtı hava ve ilgi gözönünde bulundurulursa başarılı sayılabilir.

C. KEMAL ALTUN'UN ÖLÜMÜ PROTESTO EDİLDİ

C. Kemal Altun'un ölümü üzerine T. Komite Münster ve Yabancı Düşmanlığı komitesi olarak yürüyüş düzenledik. 350'ye yakın kişinin katıldığı sessiz yürüyüşte, Kemal Altun'un ölümünden Alman Hükümeti sorumlu tutuldu. Belediye önünde başlayan yürüyüş, Türk Konsoloslugu önünde, kısa konuşmadan sonra yapılan saygı duruşu ile sürdürüldü. Daha sonra CDU binası önünde toplanan kalabalık, Alman hükümeti ve ilticacılar politikasını protesto ederek, "Türkiye yardımı durdurulsun", "Türkiye'deki politik tutuklulara insanca muamele edilsin" sloganlarını söylediler.

Ölüm haberini alır almaz, 2 saat içinde örgütlenmesi itibarı ile yürüyüşümüz olumlu sayılmalıdır. Yürüyüş dışında, bu olayı sürekli canlı tutmak için çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

Münster'in tüm gazetelerinde Kemal Altun'un ölüm ilanı yayınlattılmıştır.

BRAUNSCHWEIG'DE C. KEMAL ALTUN OLAYI İLE ALMAN HÜKÜMETİNİ PROTESTO ETTİK

C. Kemal Altun arkadaşımızın ölüm haberinin bize ulaşması ile birlikte harekete geçildi. İlk olarak, tüm ilercisi kişi ve kuruluşların, ayrıca Konsolosa bir mektup verdiler. Konsolos mektubu Federal Almanya Dışişleri Bakanına göndereceğine söz verdi.

Göstericiler daha sonra topluca bir postaneye giderek Alman İçişleri Bakanı Zimmermann'a, Cemal Kemal Altun'un ölümüne neden olduğu için birer protesto telgrafı gönderdiler. 1 Eylül günü, DGB'nin düzenlediği "anti-savaş" yürüyüşüne aktif katıldık. DGB başkanı Günther Karstens'in konuşmasından sonra, bize tanınan konuşma hakkından yararlanarak, 3-4 bin kişi toplanan kitleye, C. Kemal Altun olayının arkasında yatan nedenleri anlatarak, Alman hükümetinin ilticacılar politikasını şiddetle protesto ettik. Binlerce adet bildiri dağıtıldı. "Anti-Savaş" mitinginin sona ermesinden sonra, ani bir yürüyüş kolu oluşturularak, konuşmamızın etkisi altında kalan kitleyi (Verwaltungsgericht) idari mahkemenin önüne kadar getirdik. 1000'in üzerinde toplanan, gazetecilerinde yoğun olarak

yer aldığı kalabalık önünde, tekrar bir konuşma yapılarak, C. Kemal Altun ve Alman hükümetinin onun ölümünde suç ortağı olduğu vurgulandı.

Sık sık "Katil Zimmermann" sloganları ile kesilen konuşmamız sonunda, bu dayanışmanın bundan böyle canlı tutulması, cuntaya ve Alman hükümetine yeni kurbanlar verilmemesi gereği belirtilerek, tüm anti-faşistler 10 Eylül Köln yürüyüşüne çağıldı.

GEW'İN ÇAĞRISI !

Cemal Kemal Altun'un ölümü hepimizi derinden etkilemiştir.

Düştüncemiz odurki bundan böyle C. Kemal Altun'un ölümü karşısında ve Türkiye'ye iadeler konusunda sessiz kalmamalıyız.

Bu nedenle, 12 Eylül Pazartesi günü GEW-Köln olarak, Türkiyeli yazar, gazeteci, öğretmen, sanatçı, sendikacılarla birlikte Bonn'da aşağıda belirtilen eylemi yapmaya karar verdik: 12 Eylül günü, Bonn'da Bottler meydanı ve Münster meydanında bilgilendirme masalarını kurulacak orada Türkiyeli sanatçılar yazacak, resim çezecek bilgilendirme masası arasında, her saatte bir insanlar kendilerini zincirleyecekler.

Eylem saat 14.00'te başlayıp 18'e kadar sürecek.

Herkesi bu eylemi desteklemeye ve aktif katılmaya çağınıyoruz.

Reinhard Hocker (GEW-Köln Başkanı)

STUTGART

Cemal Kemal Altun arkadaşım gerek Faşist cuntanın politikasını gerekse Federal Alman devletinin ilticacılar ve yabancılar konusundaki tav-

rını teşhir ve tecrit etmek için yapılmış olduğu eylemin anlamını bölgemizde kamuoyunu bu konuda duyarlı kılmak için bir çok protesto eylemi gerçekleştirildi.

Olayın duyulmasının hemen ardından 31.8.83 çarşamba günü günün bütün bu örgütlerin katılımıyla yapılan toplantıda tartışmalar sonucu alınan kararla 1.9.83 de Baden-Württemberg Eyalet meclisinin önünde bir protesto mitingi yapıldı ve siyah çelenk eyalet meclisinin önüne kondu aynı mitingde bir protesto mektubunu eyalet içişleri bakanı sekreterine verildi. Ve aynı gün birde basın toplantısı yapılarak olayı geniş bir kesime duyurulması başarıldı ve geniş bir kamu oyu desteği sağlandı.

Aynı toplantıda alınan kararla bir de yürüyüş planlandı 3.9.83 de başta Devrimci işçi olmak üzere bütün grup ve örgütlerin katılımıyla gerçekleştirildi ve yürüyüşe geniş Alman anti-faşist kesimide katıldı yürüyüşten sonra yapılan mitingde (SPD adına SPD Avrupa parlamentosu üyesi milletvekili Rommed) ve (Grünelerden Baden-Württemberg eyaleti milletvekili aday Ushie Ayt) da birer konuşma yaparak olayı protesto ettiler yürüyüş 500'ün üzerinde Anti-faşist katıldı. Yürüyüşte kahrolsun faşist cunta, ilticacılar üzerindeki baskılara son, siyasi ilticacıların geri gönderilmesine hayır sloganlarıyla sona erdirildi. Biz devrimci işçi taraftarları olarak gerçekleştirilen eylemlerin örgütlenilmesine ve çalışmalarına aktif olarak katıldık.

Stuttgart devrimci işçi taraftarları

MÜNİH

Bilindiği gibi C.K.Altun'un mahkemenin altıncı katından atlayarak intihar ettiği haberi aynı gün kamuoyuna geniş bir biçimde yansdı. Bizler haberi duyduğumuzda hemen toplanarak aynı gün olaya bir tepki gösterilmesine karar verdik.

Münich'te bulunan tüm anti-faşist kuruluşları arayarak bir toplantı yapma önerisinde bulunduk. Toplantıya 25'in üzerinde grup temsilcileri ve bağımsız kişiler katıldılar. Toplantının sonunda Bayerische Rundfunk önünden Justiz Palast'a bir yürüyüş yapılmasına karar verildi.

Yapılan yürüyüşe 200'ü aşkın anti-faşist katıldı. Yürüyüş boyunca kısa aralıklarla olaya ilişkin bilgilendirme konuşmaları, Alman Hükümetinin yabancılar politikasını eleştiren konuşmalar, ilticacıların geri iadesini protesto eden konuşmalar yapıldı C. K. Altun'un ölümünden Türkiyedeki faşist cunta ve Alman hükümetinin sorumlu olduğu dile getirildi, cuntanın yurt ta ve yurtdışındaki saldırıları protesto edildi.

Bu yürüyüş kamu oyunu bilgilendirme açısından olaylara anında tepki gösterme açısından çok yararlı oldu. Ayrıca biz de bu tür spontan eylemlerde nasıl davranacağı konusunda deneyimler kazandırdı. Bu eyleme bütün arkadaşlarımızla katılmaya çalıştık. Bölgemizde ilticacılar sorununa üzerine çalışmalarımızı daha aktif bir şekilde sürdüreceğiz. uzun vadeli bir çalışma için bu konuda daha iyi çalışmalar ortaya çıkarabilecek bir çalışma komitesi oluşturmaya çalışıyoruz.

Münich devrimci işçi sempatanları

Hollanda'da protesto eylemleri

Cemal Kemal Altun'un ölümü üzerine Hollanda'da çeşitli protesto eylemleri düzenlendi.

Amsterdam'da bulunan Alman Başkonsoloslugu önünde 1 Eylül günü 150 dolayında kişinin katıldığı bir protesto gösterisi düzenlendi. Gösteriyi Hollanda'da bulunan tüm sol gruplar destekledi. Başkonsolosluk binası önüne siyah çelenk bırakan göstericiler, ayrıca Konsolosa bir mektup verdiler. Konsolos mektubu Federal Almanya Dışişleri Bakanına göndereceğine söz verdi.

Göstericiler daha sonra topluca bir postaneye giderek Alman İçişleri Bakanı Zimmermann'a, Cemal Kemal Altun'un ölümüne neden olduğu için birer protesto telgrafı gönderdiler.

Postane binası önünde uzun bir kuyruk oluşturan devrimciler, postaneye gelip gidenlere de eylemlerinin nedenlerini anlattılar.

ALMAN İNFO MERKEZİ İŞGAL EDİLDİ

Daha sonra Amsterdam'da bulunan Alman İnfö Merkezi binası işgal edildi. Binaya kalabalık bir grup halinde giren anti-faşistler eylemlerinin gerekçesini açıkladılar. Alman İnfö Merkezinde çalışanlar bunun üzerine kendilerinin de Cemal Kemal Altun'un ölümünden üzüntü duyduklarını ve eylemde dayanışma içinde bulunduklarını açıkladılar. Alman İnfö Merkezinin işgali 1 saat sonra sona erdirildi.

HOLLANDA MECLİS BİNASI ÖNÜNDE

Hollanda Dışişleri Bakanı tarafından hazırlanıp Meclise sunulan notanın Cuntanın verdiği bilgilere dayanması üzerine Hollanda'da Meclis binası önünde protesto eylemi düzenlendi. Devrimci işçinin yanı sıra diğer sol grupların da katıldığı eylem başarılı oldu. Gösteri sırasında, Hollanda Dışişleri Bakanının Meclise verdiği bilgilerin faşist cuntanın yalanlarını içeren belgeyle karşılaştırıldı. Basının ilgisini çeken eylemi, Hollanda'nın büyük sendikaları FNV ve CNV ile politik partiler (Komünist partisi, Sosyalist parti ve Evangelisch Halk partisi) desteklediler.

Avrupa ve Devrimci Har

Yurtdışında devrimci hareketlerde belli bir tıkanma gözleniyor. Bu tıkanma kendini en somut, burada yaşayan işçilerin örgütlenmesinde gösteriyor. Bu gelişme, bize "yurtdışı göçmen işçiler ve örgütlenmeler sorununa nasıl bakmak gerekir?" sorusunu yeniden sordurdu. "Avrupa ve devrimci hareketlerin görevleri" yazısı ile ağırlıklı bu sorunun (Göçmen işçilerin örgütlenme sorununun) nasıl ele alınması gerektiğini ve bugün yaşanan tıkanmanın, nasıl aşılacağını ele almaya çalıştık.

Yurtdışındaki faaliyetlerimiz, ağırlıklı işçilerimizin bura gerçekliğinden kaynaklanan sorunlarını, özellikle bu dönemde öne çıkartmak gerekliliğini, asla "Türkiye devrimi ile dayanışma"nın ihmal edilmesi olarak yorumlanmamalıdır. Doğrudan Türkiye Devrimine yönelik, her dönem devam edecek, bir dizi görevler vardır. Bir kurtuluş hareketinin kendisine gerekli uluslararası desteği araması olarak ifade edilecek bu faaliyet, her dönem sürmek zorundadır. Bugün El Salvador'da devrimciler böylece bir çalışma içindedirler. Elbette her devrimci hareket, dünyanın her yerinde kendisi için, gerekli dış müttetikler arar. Bizim burada tartışmaya sokmak istediğimiz asla bu değildir. Şili'den, El Salvador'dan oldukça farklı bir zelliğe sahibiz. Bu da 3 milyonu aşkın Türkiye'nin Avrupa'da yaşıyor olmasıdır. Bu Tür-

kiyeli devrimcilere, kendi devrimleri doğrultusunda, Türkiye'li 3 milyon kişiyi örgütlemek için bir görev yüklemektedir. Biz, yurtdışındaki Türkiye'li örgütlenmenin, bir devrimci hareketin dış bürosunun görevleriyle sınırlı bir bakış açısıyla gerçekleştiremeyeceğine inanıyoruz. Elbette yurtdışında yaşayanlar arasında, devrimin yararına propaganda çalışmalarında yapılmalıdır. Yalnız görülmesi gereken herhangi bir El Salvador'u'nun, Şili'nin de bu işleri yaptığıdır. Hatta Avrupa'nın bir çok ülkesinde Dayanışma komitelerinin Avrupa'dan kurulduğu bilinmektedir. Örneğin Almanya'da 50'yi aşkın Latin Amerika komiteleri vardır ve bu komiteler, Latin Amerika Devrimlerinin propagandasını yapmaktadırlar.

Fakat milyonlarca işçiyi, sadece bu motiflerle örgütleyemeyeceğimiz görülmektedir. Yurtdışındaki Türkiye'li devrimci hareketler, Latin Amerikalılara göre bir nitelik farkına sahiptirler. Bugün yurtdışındaki bizlerin gövdesi, buralarda yaşayan işçilerdedir. Ve bu işçileri örgütlemek

tüm hareketlerin gündemindedir. Öte yanda, eğer bu işçilerin varlığı olmazsa biz Türkiye devriminin bugünkü durumuyla çok çok sınırlı ilişki geliştirebiliriz ve fazla bir etki de yapamayız. El Salvador devrimi neredeyse iktidarı ele alma konumuna gelmiş, fakat bu konumu ile bile Almanya'da (değil iktidarı yöneltmiş olmak belini bile doğrultamamış) Türkiye'li kadar etkisi yoktur. Bizler oldukça geniş ve yaygın ilişkiye sahibiz. Bunun nedeni, burada milyonlarca işçinin olmasıdır. Üstelik bizlerle, devrimimizle dayanışma içinde olanlara baktığımızda, bunlar ilk elde "yabancılarla" uğraşan kişilerdir.

Dolayısıyla bu büyük potansiyelin niteliği görülmek ve doğru değerlendirilmek zorundadır. Türkiye Solu bundan oldukça uzaktır. Bu potansiyelin Türkiye Devrimi doğrultusunda daha etkin kanaliz edilebilirliği getireceği, bir başka şeyi beraberinde getirir. Eğer bu insanlar örgütlenmek isteniyorsa, bunların geniş bir kesiminin dönmeceği görülmek zorundadır. Bunların buradaki sorunlarını kalkış noktası olarak ele alan bir çalışma gündeme sokulmak zorundadır. Dolayısıyla çalışmalarda, göçmen devrimciliği alanı, işçilerin bura sorunlarını kalkış noktası yapan bir hareketlilik yaratmak zorundadır. Böylece dayanışma hareketi içinde, geniş olanaklar oluşur.

AVRUPA VE DEVRİMCİ HAREKETİMİZİN GÖREVLERİ ÜZERİNE

Gazetelerde Viyana'da yapılan psikologlar toplantısı üzerine haberler yer aldı. Bu toplantıda yine en çok tartışılan konu, Türkler ve onların sorunları idi. Çok farklı bir kültür ve sosyal yaşam ortamından gelen Türkiye'li buralara uyumunda ciddi zorluklar çekiyorlardı. Bu ise son derece ciddi psikolojik hastalıklara yol açıyordu. Çevresine bakan her Türkiye'li buralara uyumunun yarattığı sorunların, kişiye özgü "psikolojik" bir hastalık olmaktan öte, ciddi sosyal bir problem haline geldiğini görebilir. Bu hastalık, ya da sosyal problem, kendisini en ciddi bir biçimde geriye dönüş sorunu ile birlikte açığa çıkarttı. Bugüne kadar hep "dönme" türküsü tutturular, dönmeğe gerçekten kapıya dayanınca uzunca süren bir uykudan uyanırlar, uyanıyorlar. Bu insan ömrünün üçte birini sayılabilecek 15-20 yıl heran dönmek gibi bir dönemden yaşamıştı. Oysa şimdi bir başka dünyada yaşadığının farkına varılmaya başlanıyor.

Türkiye'li işçiler yeni yeni bir karar aşamasına geçiyorlar. Belki de ilk defa bazı soruları gerçekten sormaya başlıyorlar. Bugün içinde bulunan durumu bir uyanış, bir rüyanın ağır ağır sona ermesi olarak adlandırmak yanlış olmaz. "Biz kimiz?" Nereye gidiyoruz? Gerçekten dönmek istiyor muyuz? "Nerde yaşamak istiyoruz? Niçin?" Bu sorgulama, bir dönem daha sürecek. Cevabı ise çok sathaltı verilemeyecektir. Siyasal karar mekanizmalarının dayatmaları, sosyal zorlamaların itici etkisi oldukça belirleyici olacak. Bu temel sorunlarla karşılaşıyor bir topluluk var bu gün. Türkiye'de yaşamadığını, bilincinde kavrıyor, buralara kök saldığını ağır ağır bilincine varan, dönemin öyle çok kolay olmadığını anlayan ve kendini tanımlama aşamasında bir topluluk. Böylece bir temel soruna rağmen, bu kesim üzerine iddia sahibi sol hareketler olayla fazla ilgili değildir. Gelişmelerin dışında, tümaylı devre dışı... Oysa siyasal hareketlerin önde gelenleri, pratikte koşullarını, dernekte uğraştıkları işlerle aksam evde konuştuklarını karşılaştırsalar, gelişkinin farkına varabilir, ayaklarını yere basmadığını görebilirler.

12 Eylül yenilisi ve bunu takip eden yıllarda Avrupa'daki Türkiye'li

sol örgütlerde belli bir tıkanma gözleniyor. (Türkiye Kürdistanı kökenli örgütlerde buna dahildir.) Derneklerde durağanlık, hareket geçirilen kitlelerde belli bir gerileme, işlenen siyasal konularda belli bir monotonluk söz konusu. Belki de eğer önlemleri zamanında alınmazsa ağır ağır bir dağlımdan söz etmek yanlış olmayacaktır. Bu durağanlık eğilimlerini, kitlelerdeki geriye çekiliş, yenilginin etkinlikleriyle açıklamak yaygın bir alışkanlık. Bu aslında, kendisine eleştirel bakmayı başaramayan ve tüm olumsuzlukları, dış şartlarda arayan hastalıklı bir bakış açısıdır. Doğal bir sonucudur. Marx zaten "her şeyin bir maddi temeli vardır" dememiştir mi? Biz de bu çürüme ve dağılma, dışımızdaki koşullara, bir "iki maddi gerçeklikle açıkladık mı Marx'ın ruhunu da kırtarmış oluyoruz. Olay bu kadar basit değil. Derin kökleri var. Hiç bir sol örgüt, şartlara sığınarak bu işin içinden sıyrılacak. Daha doğru bir deyişle, belki olayı izah etmiş olur, ama dağılmanın önüne geçemez. Bizce, Türkiye'deki yenilginin etkileri olmakla birlikte, bugünkü tıkanmanın asıl nedeni, sol örgütlerin (yetersiz ve eksik) politik nitelikleridir. Yenilgi olsa olsa, bu yetersiz, yanlış politik çizgiyi açığa çıkartmıştır. Tıkanmanın nerde yattığını göstermiştir. (1)

TÜRKİYE SOL HAREKETLERİNİN TIKANMASINI VE SORUNLARI

Sol örgütler şimdiye kadar gündemlerine sadece Türkiye'yi ve oradaki gelişmeleri almışlardır. Fakat ele alışı eksik ve yanlış. Bunun ötesinde nerede yaşadığının ve hangi topluluğa seslendiğinin farkında bile değildiler. Burası Avrupa'dır. Almanya, Fransa, Hollanda'dır. Ve sol, burada yaşayan işçilerin üzerine oturmaktadır. Onlara seslenmekte ve onlardan güç almaktadır. Bu işçilerin sağladığı maddi-manevi olanaklarla varlığını sürdürmektedir. Yani burası Ankara, Tunceli, İzmir, İstanbul değildir. Bu basit gerçeğin farkına varılmak zorundadır. Ve bu farkına varış, politiklara, işçilere seslenişin içeriğine, onları örgütlemenin biçimine yansımak zorundadır. Oysa devrimci hareketlerin önder kadroları, kendilerini burada kalıcı görmekte, ve tüm olayları, kendi özgül koşullarından yaklaşımlarıdır. Ülkeye dönmek, ve devrimci mücadeleye orada katılmak fikri elbette yüce bir fikirdir. Saygı duyulması gereken bir düşüncedir. Ve bizler de, Türkiye'li olduğumuz ölçüde, o toplumun bir parçası olduğumuz ölçüde zorlu mücadele koşullarına hazır olabilmeliyiz. Türkiye'deki kavgayı ve ihtiyaçlarını her an içimizde duyabilmeliyiz. Fakat bu saygı duyulacak düşünce yurtdışında yaşayan milyonlarca işçinin hareket geçirilmesinde tek unsur olarak kullanırsa, ciddi bir politik gaf olur.

Ne ülkeye dönme hazırlığı yapan devrimciler, ne de buradaki yıllarına saygılı gözlerle bakan sığınmacılar, yurtdışındaki işçilerin örgütlenmesi sorunlarına kendi özel konularından kalkarak yaklaşamazlar. Buna hakları yoktur. Onlar dönebilir, başkaları da dönebilir, ama buralarda milyonlarca insan yaşamaya devam edecektir. Bu nedenle yurtdışında bir devrimci hareket, dönmeğin veya dönmek isteyenlerin arzularına göre şekillenemez. Yurtdışı faaliyetini sürekli yapmak isteyen bir kişi, hangi temele oturduğu gerçekliğini görmek zorundadır. Dolayısıyla buradaki gelişmeler, hiçbir biçimde ülkemizdeki gelişmelerin, bire-bir uzantısı olarak ele alınamaz. Onunla izah edilemez. Bu aşırı mekanik, nerede yaşadığını bilmeyen bir görüştür. Yılgınlık yurtdışına çıkan, 12 Eylül sonrasında yaşamış kadroları etkilemiştir. (veya çocuklarını büyük çoğunluğu, örgüt-şekil biçimde çekmiş, belki devrimci mücadeleye devam etmeye karar almış kişilerdir.)

Yurtdışında Türkiye'ye göre şekillenen örgütlü solun unsurlarını

da etkilemiş olabilir, yenilgi... (politik mesajlar alabileceği bir önderlik kalmadığı için) Fakat yurtdışındaki milyonlarca işçi, derneklere gelip-giden ileri, demokrat insanlar; yenilgiden bu kadar doğrudan etkilenmemiştir. Aslında yurtdışında herşeyin yenilgi ile açıklanmasının en önemli nedeni, örgütlü hareketlerinin yurtdışına kaymış olmalarıdır. Ağırlıklı teknik nedenlerle yurtdışında bulunan bu hareketler; doğal olarak, kendilerinin yurtdışına çıkışına neden olan yerleri, herşeyi açıklamak için kullanmaya başlamışlardır. Ve hatta Türkiye Devriminin sorunlarını, bir başka zeminde kendisinin doğrudan muhabatı olmadığı bir zeminde söylemeye çalışmaktadırlar. Bu eğer dikkat edilirse, yurtdışı faaliyetleri için ciddi bir zorlama, ciddi bir zaaf anlamına gelir. Özellikle (siyasal akımların merkezlerinde yurtdışına çıkmasıyla güçlenen) buralardaki gelişmeleri bire-bir Türkiye'ni uzantısı olarak ele alan bakış terkedilmelidir. Bu aşırı mekanik, nerede yaşadığını bilmeyen bir görüştür. Yenilgi ve sonuçları burayı etkilemiş olsa bile, bu etkileri yok edecek, aksine çevrecek dinamizm burada mevcuttur. Bunun kavranacağı da, yurtdışında yaşadığı kavrancak, politikaların buna göre ayarlanmasıdır.

SOLUN TIKANMASININ NEDENLERİ

Sol hareketler, deyim yerindeyse, bugüne kadar, Türkiye Devrimi'ni, ülkemizdeki direniş mücadelesinin (iyi yada kötü) "pazarlanmasını" yapmışlardır. Yurtdışının kendi dinamizminin doğrudan ürünü olmaması, Türkiye'deki devrimcilerin mücadeleleri temelinde propaganda geliştirmişlerdir. Ve ülkede mücadelelerini yayıfladığı, ciddi bir direnişin olmadığı koşullarda, yapacak şeyleri kalmamıştır. Veya bir tek şey kalmıştır. "İdamlara ve işkencelere Hayır!" Son iki yılda tıkanan da, bunu temel alan politikalarıdır. Türkiye Devriminin yenilgisi ile motifleri oldukça azalan ve daralan sol hareketler, artık herhangi bir cazibesi ve çekiciliği kalmayan öğelerle, geniş bir kesimi harekete geçirememektedir. Bunun aksine, geri çekilme, sevsizlik ve belki de bıkınlık öne çıkabilmektedir. Sonuçta ortaya çıkan tıkanmayı, politiklarda aramak yerine, insanların yorulmuşluğunda, devrimci inancın zayıflığında aramak eğilimi güç kazanıyor. Ve bunu aşmanın koşulu da, daha fazla, daha yoğun pratik faaliyetlerle görüşülür. Bu ise daha fazla "dökmelere" yol açıyor. Oysa soru bu kısır döngünün dışındadır. Yorgunluk, belki önemli bir etken olabilir ama "yoran şey" saldırılmasa, herhangi bir çıkış bulunamaz. Yurtdışında sadece idam ve işkenceyi öne çıkaran, sadece bu ayak üstünde duran bir politik eylemlerin yetersizliği ortadadır. (2)

Yurtdışında devrimci görevlerimizin ikiliği sık sık yazılmasına rağmen, aslında buna pratikde uyulmadığı ülkedeki yenilgi ile iyice açığa çıktı. Devrimci Hareketler, buraya yönelik, bura dinamizmini esas alan hareketlilik yaratmaktan oldukça uzaktır. Difimide söylenen şeylerin, politikamız, politika yapış biçimimiz ve örgütlülüğümüze yansımada, yeteri kadar, maddi bir gerçekliğe dönüşmediği gözleniyor. Bu alanda eksikliklerimizi gidermek, tıkanmayı aşmanın başlangıcı şarttır.

AVRUPA'DA TÜRKİYE DEVRİMİ İLE BAĞIN NİTELİĞİ

Türkiye devrimine karşı duyulan sorumluluk ve üzerine aldığı yükümlülükler, yurtdışı devrimciliğinin en önemli hareket ettirici ögesidir. Tüm sorunlara yaklaşıp, ve ele alırken, Türkiye devrimine ne getirip ne götüreceği ile ölçülür. İşçilerin burada yaşadıkları gerçekliğin kabulü ve görevlerin buna göre ayarlanması, sol hareketler hep Türkiye devrimine karşı sorumluluktan vazgeçme olarak anlaşılır. Eğer işçile-

Devrimci İşçi seminerleri

Devrimci İşçi tarafından hazırlanan seminerler 17 Eylül 1983 gününden itibaren başlıyor. Seminerler tüm anti-faşist kesimlere ve gruplara açıktır. Seminer konuları, yer ve tarihleri aşağıdaki şekilde düzenlenmiştir.

SEMINER KONUSU : TÜRKİYE'DEKİ SİYASAL GELİŞMELER, CUNTA, SEÇİMLER VE TAYRIMIZ-CEPHE, BİRLİK

YER:	TARİH:
BERLİN	17 EYLÜL 1983
DÜİSBURG	17 EYLÜL 1983
HAMBURG	17 EYLÜL 1983
ASCHAFFENBURG	17 EYLÜL 1983
MÜNİH	17 EYLÜL 1983
HANNOVER	18 EYLÜL 1983
GELSENKİRCHEN	18 EYLÜL 1983
STUTTGART	18 EYLÜL 1983
ULM	18 EYLÜL 1983
FRANKFURT	18 EYLÜL 1983
NÜRNBERG	24 EYLÜL 1983
BELÇİKA	24 EYLÜL 1983
VİYANA	24 EYLÜL 1983
KÖLN	25 EYLÜL 1983
İNNSBURG	25 EYLÜL 1983

SEMINER KONUSU : YURTDIŞI GÖREVLERİ-SORUNLARI VE BİRKOM

YER :	TARİH :
BERLİN	18 EYLÜL 1983
HANNOVER	24 EYLÜL 1983
DÜİSBURG	24 EYLÜL 1983
HAMBURG	25 EYLÜL 1983
BELÇİKA	25 EYLÜL 1983
KÖLN	1 EKİM 1983
ASCHAFFENBURG	1 EKİM 1983
ULM	1 EKİM 1983
NÜRNBERG	1 EKİM 1983
MÜNİH	1 EKİM 1983
GELSENKİRCHEN	2 EKİM 1983
FRANKFURT	2 EKİM 1983
STUTTGART	2 EKİM 1983
VİYANA	8 EKİM 1983
İNNSBURG	9 EKİM 1983

NOT: Seminerlerin yapılacağı yerlerin adresleri ve saatleri bölgelerde ayrıca bildirilecektir. Adres ve saat Devrimci İşçi derneklerinden öğrenilebilir.

Her iki konu, Fransa, Hollanda, İsviçre ve diğer ülkelerde de seminer olarak verilecektir. Bunların tarih, yer ve adresleri bu ülkelerdeki Devrimci İşçi derneklerinden öğrenilebilir.

Ketimizin görevleri

in burada kalıcı olduğundan söz edilebilir, ülke devrimi "unutulmuş" oluyor. Hatta bu tespit, Türkiye devrimci hareketine karşı görev ve sorumlulukların kaçınmanın teorik izahı olarak görülebiliyor. Oysa, sorun hiç de böyle değil. Aslında doğru olmayan şey, yurtdışı devrimciliğinin Türkiye devrimi ile kurduğu bağın niteliğidir. Yurtdışı devrimciliği, ülke devrimi ile bağını ağırlıkla gerçekçi ve rasyonel olmayan öğeler üzerinden kuruyor. Manevi öğelerin oldukça önemi çıkmış olduğu gözleniyor. "Türkiye'de insanlar avasıyor" "anamız-bacalarımız faşist aldıkları uğruyor" "açlık ve sefalet içinde zulme karşı direnenler var" "Bizler yurtdışının rahatlığına uyup unuları unutamayız" "Bizler için düşünceye yardımcı olmak gerek, bu en ıradan insanlık görevidir." Yıllardır auralarda (değişik biçimlerde de olsa) girilerek bunlar söyleniyor bu belki auralara uyum zorluğu, yaşama zorluğu çeken Türkiyelilerin bu topluma tepkisinin bir başka biçimde açığa çıkmasıydı da... Şimdi ülkemizdeki devrimci hareketlerin yeniliği ile artık rükarida söyleneler, söylenemiyor. Şüphesiz bunların yeniden söyleneceği günler gelecektir ve politikajitayozumuzun önemli bir unsurunu oluşturacaktır.)

Bu öğelerin yerini, şimdi "idam ve işkencelere hayır" "Cunta kan döktüyor" "Mahkemelerde devrimciler direniyor" almış durumda. Dikkat edilirse, ağırlıkla manevi değerlere seslenen bir ilişki sözkonusudur. Zor durumda olan birilerine karşı, daha rahat konumda olan, bir başkaları, yardıma çağırılıyor. İnsanlık görevlerini yerine getirmeleri isteniyor.

Bunlar şüphesiz ihmal edilmemesi gereken noktalar. Fakat Türkiye Devrimi ile bağ ve onunla dayanışmayı, sadece bu düzeye kurmak, oldukça eksiklikler. Ve ciddi hataları barındırıyor. Kalkış noktası doğrudan ülkedeki devrimci hareketi desteklemek olan bir politika, salt hümanizme dayanarak yürütülemez. Ciddi mantıki bağlar kurmak mümkündür. Ve bu da burada yaşayan insanların sorunlarının doğru ele alınması ile de olabilir.

Türkiye Devriminin Avrupa kamuoyunda gündeme getirilmesinin en önemli koşullarından birisi, burada yaşayan işçilerin sorunlarına eğilmektir. Onun da ötesinde, buradaki güçlü sosyal hareketlere, doğrudan katılmaktır.

(Barış Hareketi- Kadın Hareketi vs. gibi) Oysa sol hareketler, buradaki sosyal hareketliğe katılmada ciddi bir tehlike seziyorlar. Bunu ülke devriminden uzaklaşmak, buralarda erimek olarak algılıyorlar. Oysa aslında Türkiye Devrimi ile kurdukları, manevi bağı sorguya çekebilseler, bir göçmen hareketi içinde bir barış hareketinde, çevre hareketinde, kadın hareketinde, ülke devriminin daha güçlü dile getirilebileceğini görürler. Çünkü güçlü bir enternasyonal dayanışma, ancak bu zeminde yaratılabilir.

İşçileri örgütlemeye, yurtdışı gerçekliğini başlangıç yapmanın ve buna uygun politikalar geliştirebilmenin önünde, bir başka engel vardır. O da, grupların çoğunun (yukarıdaki bakışlarında bir uzantısı olarak) yurtdışını Türkiye için "kullanılacak bir alan" olarak görmeleridir. Aşırı çıkarıcı ve faydacı olan bu bakış açısı, kendisini en somut, Avrupalılarla ilişkilerde açığa çıkartıyor. Avrupalı bizim işimizi yapacak bir makinadan öte, pek bir anlam taşıyor, bizim için ... Onun için sadece, bazı işlerimizi yaptırma istediğimiz zaman aklımıza geliyorlar. Sorunu böyle ele almak, yurtdışındaki işçileri ve sorunlarını basit bir manivela olarak görmeyi doğurur. İşçiler, bizlerin hedeflediğimiz şeyler için basit basit birer araç konumuna indirgenirler. (Bağız toplanacak, mitinglere götürülecek bir kalabalık) Oysa eğer biz ülkedeki devrimci faydalı olmak istiyorsak, buradaki işçilerin sorunlarına "kullanma ve faydalanma" mantığından uzak yaklaşmak zorundayız. Geriye dönüş sorunu, 2. kuşak sorunu, eğitim ve uyum sorunları gibi bir dizi ciddi soruna somut yaklaşımlar sunabilmeli, alternatif politikalar geliştirmeliyiz. Eğer bunlar yapılmaya başlanırsa, ülke devrimi ile güçlü mantıki bağlar kurulabilir.

Cünkü şu ana kadar yurtdışı devrimciliğinin kendi yarattığı değer yok gibidir. Ağırlıkla taklitçilik yapılmıştır. Veya başkalarının yaptıklarının propagandasını yapmıştır. (Yapanlar kalmayınca, kendiside açığa kalmıştır.) Eğer yurtdışında maddi bir güç olmak istiyorsak, bunu görmek zorundayız. Kendisini örnek aldığımız, devrimci hareketimizi, ülkede güç haline getiren şey, onun kendi gerçekliğine doğru çözümler getirmesidir. Marksist bir bakış açısıyla, somut olgulara yaklaşması ve güçlü bir siyasi önderlik yaratmasıdır.

dir. Bizler yurtdışında, güçlü bir hareket yaratmak istiyorsak, devrimci hareketimizi taklit ederek, bunu yapamayız. İçinde yaşadığımız gerçekliğe doğru bir yönlemeye yaklaşabilmeli, işçileri harekete geçirecek somut politikalar üretilebiliriz. Bura dinamizmini esas alan, bura sorunlarına doğru çözüm getiren bir siyasal önderlik, yığınları harekete geçirebilir. Türkiye Devriminin mekanik bir uzantısı olmak hiç bir sorunu çözemez.

BAZI SONUÇLAR

Yurtdışındaki sol hareketler var olan ideolojik - politik hatalarını gözden geçirmelidirler. İşçilerimizin kalmak - dönmek tartışması yaptıkları bir dönemde, benzeri bir tartışma yapmak zorundadırlar.

Sol hareketler, bugüne kadarki, sadece Türkiye'yi hedef alan çalışmayı, bir başka çalışma ile tamamlamamışlardır. İçinde yaşadıkları gerçeklikten, hareket eden politikalar geliştirememişler. Ve Türkiye Devrimi bu politikalar ile de gündeme sokulmamıştır. Politik kısırlık nedeni ile, dernekler sadece bizlerin gidip-geldiği "geto"lara dönmüşlerdir. Dernekleri dışı açmanın yolu, burada yaşayan işçilerin sorunlarını ele almaktan geçer. (3) Bugün sol hareketlerin oturduğu taban dışında, geniş bir işçi kesimi vardır. Bunları örgütlemek, ancak dernek yapımızı, politikalarımızı tümden gözden geçirmekle mümkündür.

Türkiye Devrimi yenilmiştir. Bu yenilginin sorunları, tartışmaya, çözülmeye çalışılıyor. Devrimci Hareketler kendilerini yenileme süreci yaşıyorlar. Dolayısıyla, kısa sürede fazlaca beklenti içine girilmemelidir. Yurtdışı faaliyeti "kısa sürede Türkiye'de birşeyler olacağı" hayali üzerine kurulmamalıdır.

Ülkede devrimci mücadele yükselmeden, salt "idam ve işkenceleri" esas alan, bir faaliyetin başarı şansı zayıftır. Çünkü Avrupa bu konuda doyum noktasına ulaşmıştır. Yıllardır aynı potasya, aynı şeyler belli bir yeknesaklıkla doğmuştur. Ayrıca somut sonuçları elde edilemeyen bu faaliyetlilik, kendi tabanlarımızda belli bir bıkınlığa da yol açabilmektedir. Çözüm bu alanda pratiği yoğunlaştırmak değil, pratiği gözden geçirmek. Yeni kanallar bulmak, işçile-

re yönelmektir.

Türkiye'ye yönelik faaliyetlerde, yoğun bir siyasallaşma, ideolojik mücadele, eğitim faaliyeti öne çıkartılmalıdır. Ülkede eğer yenilgi yaşanıyor, yenilgi sonrası dönemlerde kitlelerde geriye çekiliş gözleniyorsa, yapılacak şeyin,pratik faaliyeti yoğunlaştırmak olmadığı çok açıktır. Bunun yerine "kitlelere" "şiarı" öne çıkartılmamalıdır.

Yükselme döneminin davranış biçimlerinden uzak durulmalıdır. Siyasetin bugüne kadarki, içeriği, yapılış biçimi ve yığınlarla götürülüş biçimleri köklü şekilde günün sorunları ışığında, yeniden ele alınmalıdır. Kitlelerin gelmesini beklemek yerine, onların ayaklarına gidilmelidir.

Bugün işçilerimizi en çok ilgilendiren problem, "geri dönüş" olayıdır. Odağına bunu alan, buna bağlı olarak 2. kuşağın sorunlarını öne çıkaran bir politik hat tutturulmalıdır. Ülke devrimine yararlı olmayan yolu da, bu kanalları doğru değerlendirmekten geçmektedir.

(1) Devrimci İşçi'nin 20. sayısında "apolitikleşme" üzerine bir yazı yayınlandı. Bu yazıda da buradaki duraganlık ve tıkanma ağırlıklı yenilgi ile açıklandı. Sorunun diğer tarafına değinmediği, daha doğrusu yeteri kadar ele almadığı için bu yazı belli eksiklikler taşıyordu.

(2) Fakat kitlelerde gözlenen geri çekilme ve tıkanmada, özellikle yenilgiden kaynaklanan nedenlerden bir payı vardır. 12 Eylül öncesi Türkiye'ye giden işçiler, oradaki yoğun mücadeleyle tanışıyorlar ve Avrupa'ya döndüklerinde devrimci harekete daha fazla ilgi duyuyorlardı. Şimdi olay tersine dönmüştür. Türkiye'nin bu olumlu özelliğinin ortadan kalkmasının ötesinde, yurtdışında devrimci faaliyete katılmada belli bir çekingenlik ortaya çıkmıştır. Konsoloslukların baskısı (izne gitme ihtimalinin ortadan kalkması, gidince gelmemek gibi...) cuntanın yıldırma politikalarının da belli bir payı olmuştur.

(3) Örneğin Berlin'de faşistler işçilerimizin üzerine "Berlin'i terkedin" diye saldırdıkları, bu işçileri sadece "idam ve işkencelere karşı" harekete geçirmeye çalışmak ciddi bir politik körlüktür. Nitekim 11 Haziran yürüyüşüne (işkence ve idamları protesto) 1000 kişi katıldı. Ama Berlin'de yabancılara dayanışma yürüyüşüne ise 100.000 kişi katıldı. Bu fark bile bir çok şeyi anlatıyor.

Başın dik en önde yürü

Vakit gelir
Şafak atma zamanı
Tekmeyle açılır hücre
İdama götürülürsün
Bir daha dönmek üzere
Dön geri bir bak
Hücrenin taş duvarına
Üzerini karaladığın,
Son defa
Yumrukları yıldızı yaptığın
Paslı kapıya
Son selamını gönder
Hücrenin açık kapısından
Düğüne gidiyormuş gibi
Geride kalanlara
Başın dik en önde yürü
Kağada yürüdüğün gibi
Cellatın önünden
Haykır sloganını haykır ki,
Yazmasınlar pısmalık getirdi diye

Hatta onlara koyma,
Sen vur sandalyeye

Rotterdam E. GÜLTEKİN

Diren Fatsam!

Sökün eyle,
Kars'tan bu yana
Zincirin kar etmediği
Umudum.
Sökün eyle,
Artın'den,
Şaşa'tan bu yana
Erciyes'e.....
Tırpanma bilek,
Kağama yürek,
Ölüme inat gerekli.
Hayde canım, hayde hayde.....
Sökün eyle,
Bağrı yanık
Karadenizim.
Mangalda köz,
Ocakta sönmüş ateşim,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde.....
Prangada can,
Toz içindeki umut
Sökün eyle,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde.....
Çatılma mazmuri,
Dürülmeye bayrağım,
Sökün eyle,
Fatsa'dan, Mamak'a....
Hayde canım, hayde hayde.....
Bir yol kaldr.
Yumruğu sıkılı
Kızıl yıldız olsun.
Dinmez sızım,
Taze canda akan kanım:
Metris'e.....

Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde.....
Susma dilim,
Çatıl kaşlarım,
Umudum,
Sürül mermi yatağına
Düşen her canı
Yaşıyor yüreğim.
Sökün eyle,
Sökün eyle,
Hayde canım, hayde hayde.....
Horon tepelim
Karadenizim,

Fatsam!
Anamın göz yaşı tohumu durdu,
Bağrıdaki dikenin ezelim
Güller açsın.
Yediveren,
Menekşe,
Lale,
Mor sümbül olsun.
Yaratsın seni yeniden,
DİREN FATSAM!
SÖKÜN EYLEYEDİK!!!
Dinmez sızım:

Mamak'tan.....
Akan kanım: Metris'ten.....

Yaralı ellerini,
Dom dom kurşunu,
Havan toplu,
Bereli
Ve
Onurun,
Kıvancın,
Kalesi
YÜREĞİNİ SARMA
GELİYORUZ.
DİREN FATSAM!
DİREN!

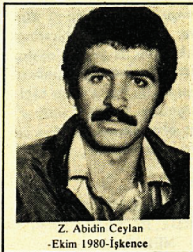
Limburg-R. EKİNCİ

Zeynel Abidin Ceylan'ın anısına

İşte bugün
Bundan üç yıl önce
Sen
Halkının mutluluğu için,
İçmiş olduğun andım yerine
getirirken,
O yüce mertebeye ulaştın
İşte bugün, yine
Kederli olduğumuz doğrudur.
Çünkü hep hüküm giydik
Efendiler kalem kullandı,
Biz silah
Tarlalar onların,
Dağlar bizimdi
O mutlu gün geldiğinde
Hep beraber,
Milyonları saran bayrama,
Hasan'la, Mustafa ile, Şefik'le
Musa ile,
Ve niceleriyle,
Elele tutuşup bizlerde
katılacağız.

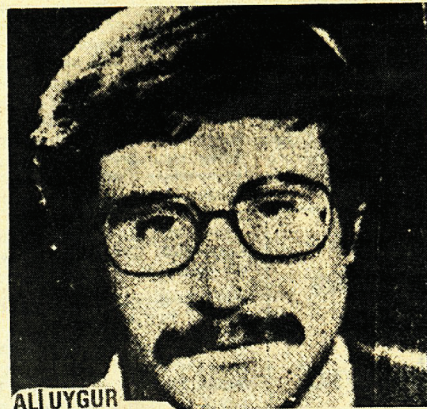
Herne-H. ÇELİK

Üçüncü ölüm yıldönümünde sen yine kalbimizde ve benliğimizde yaşıyorsun. "Bu kavgada zafere ulaşmak için severek ölümü kucakla" diyen yüzlerce yoldaşlarımızdan birisin. Senin mücadelesini anlayışını Devrimci Yol'umuzda zafere kadar sürdüreceğiz. Bu kavgada dağlarda, zindanlarda, işkencehanelerde direnen, şehit düşen, karanlığın içinde Halkın birer aydınlık sembolleri olan sana ve sizlere söz veriyoruz, SİZLERİ UNUTMAYACAĞIZ!

Z. Abidin Ceylan
-Ekim 1980-İşkence

Ali Uygur'un anısına

Türkiye halklarının kurtuluşu için işkencehanede bir devrimciye yakışır şekilde sır vermeden yaşamını feda ederek yetiştirdiği onlarca devrimciye bir kez daha örnek olan devrimci kardeşimiz, hocamız Ali UYGUR 30 Haziran 1980'de Adana'da gözaltına alındı. Gördüğü işkenceler sonucunda öldü ve Mersin Şehir mezarlığına gıralice gömüldü. Cesedi 22 Ağustos 1980'de Mersin Şehir Mezarlığına bulundu.

Anısı faşizme karşı mücadelemizde ve halkımızın kalbinde yaşıyor.

Münster Devrimci İşçi sempatanları

Tartışmalar

BİRKOM değerlendirilmesi

Wetzlar
Devrimci İşçi taraftarları

1) Bilindiği gibi birlik konusunda Türkiye sol hareketinin yararlanabileceği geçmişte bir deneyimi yoktur. Ancak bu konu öteden beri tartışılmalıdır. Sözü çok edilen bu birlik denen şeyden adeta kaçınılmaktadır. Belki de ilk deneyim olması nedeniyle doğabilecek olumsuzlukları göğüsleyememe korkusu buna nedendir. Belki de kimi örgütlerin varlık nedeni birlik olmaya dayanıyor. Çünkü sol grupların birbirlerine karşı katı tutumları olağanüstü boyutlara varmıştır. Kendilerini bir diğer gruba ayırmaya, burjuvaziye karşı ayarlamaya anlayışının önüne geçmiştir. Halbuki birlik sözkonusu olduğunda genel çıkarın, özel çıkardan önce geldiği kavranmadan birlikler gerçekleştirilemez. Hep kağıt üzerinde tartışılır.

Birlikten anlaşılması gereken, bir hususta sol içinde müzmin bir hastalık haline gelmiş rakabet anlayışlarını, grup güvenimine eleştiriyi aldı, altında, seviyesiz basit kararları vb. sakatlıkları süreç içerisinde eritmesi ve bir üst düzeye sıçratması olarakta kavranmalıdır.

Bu sorun sırf birlik olma anlayışıyla da ele alınmalıdır. Hangi temelde olacağı kesin belirlenmeli. Örneğin: Faşist Cuntaya karşı yurtdışında bir birlik mi arzu ediyoruz; birlik bu temelde yükselcektir. Bu durumda sadece var olan fraksiyonların birliği değil, cuntaya karşı olan diğer kesimleri de (Sanatçı, aydın vb.) kapsayacaktır. Böylece daha da amaca uygun bir birlik olacaktır. Ya da yine örneğin: yurtdışında işçi sorunlarıyla ve böyle konularda bir birlik mi arzu ediyoruz? o zaman platform bu temelde olacaktır. Yoksa bu her iki alanda kapsayan bir birlik mi oluşturulacaktır? o halde çalışmalar bu temelde ele alınacaktır.

2) Her çalışma gibi Birkom çalışmaları katı hayata geçirilmeden bir dizi zorluklarla karşı karşıya bulunmaktadırlar. Bunun nedenlerini neler olduğunu araştırıp ve elbetteki çözümünü gerektirmektedir. Geçmişte grupsal çıkarların ve rekabet anlayışının Birkom içerisinde yer alan örgütlerde belli bir dönem daha ortadan kalkmayacağı ihtimali göz önüne alınmalıdır.

Aslında Birkom Direniş Cephesi'nin yurtdışında yansımaları olduğundan ve platformunda buna göre şekillenmesinden yurt dışı çalışmalarında bazı sıkıntılara neden olmaktadır. Bunu şöyle belirtmek gerekir: Birkom direniş Cephesi'nin yurtdışına yönelik muhteşem çalışmalarında etkin olduğu halde (Cuntanın teşhiri...vb.) yurtdışındaki işçilerimizin temel sorunlarının çözümünü yönünde gerekeni büyük oranda yapamamıştır. Bunlar, belki de Birkomun Cephede yer alan örgütlerin aynen Birkom'da da bire bir yer almasından ileri geliyor.

Diğer yandan Birkom sadece Cuntaya karşı bazı eylemlerde biraraya gelmiş olarak görülmemeli, yurtdışında her türlü çalışmayı (Eğitim, kültürel, sosyal...vb.) birlikte örgütlemekte üzerine düşeni ele alıp çözüme götürmelidir. Bu anlaşmada eğitim çalışmaları öncelikle ele alınmalıdır. Hatta ortak (Birkom) demokre-ride oluşturulmalıdır.

Bu anlamda Birkom'u oluşturan örgütlerin, tabanlarına karşı çekimser davranmaları gerekmektedir. İşlerin daha sihatli gitmesine katkıda bulunur sanırız. Birkom'da taban çalışmaları yapılamamış yada yetersiz kal-

mıştır diyebiliriz, ancak üstün aldığı kararlarla özellikle yürüyüşlerde mitinglerde ve böylesi eylemlerde biraraya gelinebilmiştir.

Tüm olumsuzluklara karşın Birkom deneyi yurtdışında ileri bir adımdır. Ancak bu sayede Türkiye solu kap-sıyan eylemler yapabilmıştır. Bunda Birkom'un katkısı açıktır.

Bazı olumsuzlukların olması belki de Birkom deneyinin yeni bir olay olmasından kaynaklanmıştır. Ancak bu zamanla aşılabilecektir. Ama görünen o ki Birkom'un başarı şansı biraz da Ceph'e'nin geleceğine ve başarısına bağlıdır. Çünkü Birkom Cephe'nin yurtdışı örgütü durumundadır.

3) Önerilerimiz
Birkom birlik konusunda atılmış somut bir adımdır. Şimdiye kadar edilen deneyimlerle Birkom'un nitel olarak bir üst düzeye yükseltilmesi sağlanmalıdır. Yapılması gereken dışardan gelecek olan art niyetli eleştirilerden Birkom'un ne kadar da kötü bir şey olduğunu kapılmamaktır. Önemli olan ilerletici eleştirilerden Birkomun geliştirilmesidir.

Birkom diğer örgütlerde kalıcı birlik çalışması olanaklarını da araştır-malıdır.

Birkom yurtdışı örgütlenmesi olarak buradaki işçi ve diğer kesimlerin her türlü sorunlarını kendine konu edilmelidir. Birkom önemli görevle-rinden biri olan bu alanda yetersiz kalmıştır. Direniş Cephesinin demokratik muhtevalı görevlerini yerine ge-tirmeye başlanılmıştır. Bu başarıyı burada emekçilerin sorunlarını çözmede de göstermelidir. Bunun sa-mimiyetle ele alınmalıdır. Yoksa bir-kom su grubu ayağa kaldırmıştır, yada filan grubun işine yaramıştır gi-bi yanlış anlayışlar aşılmalıdır. Ta-banda bunun eğitimi yapılmalıdır. Var olan yetmişmiş çeşitli elamanlarını bu alanda seferber etmelidir. Bu an-lamda kadroların istihdamı sorununa da yardımcı olunur. Bunlar yapılır-ken herkesin kendi değerine su tas-pasını anlayışı aşılmalı ve tabana bunların sadece bizim sorunumuz ol-madığı anlatılmalıdır.

Yine önemli bir olay yurtdışında yayınlanan burjuva gazeteleridir. Bunlar buradaki insanlarımızı önemli bir biçimde etkilemektedirler. Bunlar karşı geliştirilmeye çalışılan "De-mokrat Türkiye" alternatif gazetesine Birkom gerekli ilgiyi göstermelidir.

Bu gazetenin yayılması için de-yim yerindeyse elinden geleni ardına koymamalıdır. Gazete tüm anti-faşist-lerin, demokratların gazetesi olmaya devam etmelidir. Her türlü maddi ve manevi destek sağlanmalıdır. (Yazı, a-bone, dağıtım, tanıtma, vb.) Bir-kom daha geniş kesimleri kapsayacak biçimde (diğer gruplar, sendikal çevreler, aydınlar, sanat çevreleri, meslek örgütleri, üniversite öğrenci-leri, gazeteler vb.) platformlar suna-bilmelidir. DİSK, TÖB-DEK, Demok-rat Türkiye, sanatçılar, diğer dergi ve gazeteler ilk akla gelenlerdir.

4) Genel olarak görüşümüzü, genel olarak birlik-birkomun değerlendiril-mesi ve önerilmesi olarak sıralay yu-karıdaki 3 bölümde kısaca açıklamaya çalıştık. Ancak bu konu da çok daha söylenecekler, öneriler vardır. Bunlar daha öncelerde söylemiş yazılmışlardır. Önemli olan bunların hayata geçirilmesidir. Çünkü işler kişilerin omuzlarındadır. Geçmişte de söylenilenlerin, yazılan çoğunun yerine getirmede yetersiz kalmıştır. Bu da genel olarak bizim eksiklik-lerimizdir.

Birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız

Zeynel-Münih

Türkiye solu 1976-80 yıllarını "kimlik arayışı", kendini var etme çabası içinde geçirdi. Bu durum sol örgüt-ler arasında dar, rekabetçi bir anlayış, ideolojik mücadeleye yerine sek-terleşti, birbirini çekememezliği gün-deme getirdi.

Türkiye'nin küçük burjuvalar ülkesi

olmasından dolayı, küçük burjuvazi-nin tavır ve davranışını, Türkiye solu büyük ölçüde kendi üzerine taşıdı. Dünya'daki sosyalist sistemin içinde bulunduğu kriz ve bunun ülkemize yansımaları da buna eklenince, sol gruplar arası olumsuzluk had safhaya ulaşmış oldu. Birbirlerini adeta faşist gören "sol" gruplar ortaya çıktı. Her iki akımda yanlış bulan ve eleştiren, doğruyu gören gruplar da oluş-tu. Diğer taraftan THKP-C'nin bir dönemi kapatmadan yenilmesi üzeri-ne, onu savundunu iddia eden onlar-ca grup türedi. İşte tüm bu şartlar biraraya gelince, Türkiye Solu 50'ye bölündü.

Bir tarafta 80'li yıllarda Türkiye So-lunun iktidara alternatif bir duruma gelmesi, diğer taraftan solun bölün-müşlüğü, olumsuzluğu kitleleri acil bir birlik arayışı içine itti. Bu acil taleplerin yanı sıra, ülkemiz devrimi-nin de karakteri ve niteliği, (Demokratik Halk Devrimi) böyle bir birliği zorunlu kılıyordu. Ancak böyle bir döneme rastlayan birlik çabaları baş-arısız oldu.

(Direniş Komiteleri birlik sorunun-da ayrıca ele alınmalı, başarı ve ba-şarısızlığı tartışılmalıdır.)

12 Eylül sonrasında bu talep, daha da acılandı. "Sol neden birleşmi-yor?" sorusu sık sorularak, cevap arandı. İşte BİRKOM ve FKBCD olu-şumu bu döneme rastlar. Birlik ola-yının kitleler nezdinde acıleştiği, somutlaştığı bir dönemdir bu...

Türkiye'de giderek etkinlikleri azalan baş hareketler, bu tecrit olmanın da nedeniyle, birlik sorununa dört elle sarılarak, kendilerine kan aramaya çalıştılar. Fakat bütün bunlara rağmen FKBCD ve BİRKOM, Türkiye solu açısından bir başarıdır. Bugün tarih önünde yer alan bir birlikleri ve bundan sonra tarihi yapan olmalıdır. (Birlik ilkelidir vs... gibi bir yaklaşım getirmek istemiyoruz. Bu bilinen birşey, çok klasik bir tartış-madır.)

Bugün birlik sorunu tekrar 2. plana düşebilir. Çünkü cuntanın 3. yılında, alınan yararlar sarılmış, bazıların kaderi belli olmuştur. Ama 12 Eylül yenilgisinin tam aşılmasından ne-denisi; Türkiye solu ciddi açmazlarla içiçe olduğundan, bu durum yeni ye-ni gruplar ortaya çıkarmaktadır. Asil tehlike budur. 84 yılı bu açıdan pat-la ma yılı, yeniden yükselme yılı ola-bilir. Bazı grupların dün olumlu yak-laştıkları birlik olayına, 83 yılının Ağustos'unda olumsuz yaklaşmaları tesadüf değildir. Birlik olayına yak-laşım, ikili olmalı: kendimiz irademiz ve dış koşullar birlik konusunda yeni dayatmaları gündeme getirebilir. Birlik yaklaşım, taviz isteyen da-vranışın gündeme gelebilir. En kötüsü Türkiye Halkları bu somut birliği ka-bullenemeyebilir. Bizler ise, meseleler konusunda sonuna kadar direten, her vasilede birlik konusundaki yaklaşı-mımızı anlatan, ama ideolojik taviz vermekten kesinlikle kaçınan olmalı-yız. Bugün birlik içindeki örgütlerin yukarıda saydığımız nedenlerden do-layı birliği karşı bir allerji örgütlem-e çabası içine girilebilir. Buna izin vermemeliyiz. FKBCD sinin tarihi ya-pabilmesi için en önemli görev bizle-re düşüyor. Kitlelerin umudunu bir çırpıda harcamaya kimsenin hakkı yok,bizimde. Çünkü FKBCD az çok bir umuttur da.

BİRKOM BU ÇERÇEVEDE NASIL ELE ALINMALI?

BİRKOM yurtdışında kurulduktan sonra yaptığı işler az değildir. Bugün dostun, düşmanın az çok bildiği bir gerçek var. O da BİRKOM olmadan, Avrupa'da iş yapabilmeyen zorluğu geçirdiği. O anlamda BİRKOM Av-rupa'da yapılan işlerin motoru olma-yı belirli ölçülerde başarmış bulun-maktadır. BİRKOM konusunda bu-gün tartışılın konu ; "BİRKOM ne-dir?" "Amacı görevleri nelerdir?" so-rusu ile karşı karşıyayız. Herşeyden önce BİRKOM Avrupa örgütüdür. Ve FKBCD'den önce kurulmuştur. Ku-rulduğundan bu yana, iki anlayış ta-şımaktadır. Bu anlayış, kuruluş bil-

dirisindeki cümlelerle aktaralım: "Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın emperyalizme, faşizme, işgale her türlü baskı, terör, sömürüye karşı ver-dikleri devrimci mücadeleye maddi - manevi destek olmak..."

"Bati Avrupa'daki demokratik güçler yabancılar sorununun demokratik mücadelesi içindeki önemini görmek zorundadır..."

Çeşitli eksiklikler taşımasına rağmen, bu cümleler BİRKOM'un amacı ve programı konusunda ipuçları veren açıklamalardır. Avrupa'da yaşıyoruz. Şili'li, El Salvador'lu, Nikaragua'lılar vs.. gibi sayımız 100- 200 değil; tam 2 milyon. Yani El Salvador'un nüfusu kadar... Türkiye'liler bu günlerde dö-nüp - dönmeme kararı içindedirler. İlk gelenlerden olan 1. kuşağın büyük bir kısmının dönme kararı verme du-rumunda olmalarına rağmen, 2. 3.cü kuşağın büyük kısmı en az 3-5 yıl dönmeye niyetli değil. Yani daha uzun yıllar Almanyalıdır.

Bu işçilerin çıkarları, sorunları, bizim de çıkarlarımız ve sorunlarımızdır.

(Komünistlerin proleteryanın tümü-nün çıkarlarından ayrı ve farklı çık-arları yoktur. (K. Manifesto) Sayfa 52) Yani bir bütün olarak yabancılar so-runu (konut, işsizlik, eğitim, asker-lik, yabancı düşmanlığı...) Tüm bu sorunların çözümü Avrupa'da bir sınıf mücadelesine katılmaktan geçer. Avrupa'daki legal olanaklardan yarar-lanmayı bilmeli ve Avrupa'daki sınıf mücadelesine katılmalı, Türkiye'liye asil hedefi, burada göstermeliyiz. Biz-im sadece "dayanışma hareketi" ya-ratma gibi bir sorunumuz kesinlikle olmamalı, aynı zamanda da buradaki işçileri, türlü yöntemleri deneyerek örgütlemek gibi bir sorunumuzda olmalıdır. Yani bir Nikaragua'lı devrimciden farklıdır. Yoksa hiç bir za-man ayaklarımız yere basmaz. Ve sa-dece ajitasyon yetmez.(Bugün Türki-ye solunun Avrupa'da bir çıkamaz içinde oluş sebeplerinden biri de, bu-radaki işçileri somut talepler etrafın-da örgütleyememektir.) Bu nedenle buradaki şartları hesaba katmayan anlayışlar çok olmalı mahkumdur. O halde BİRKOM kesinlikle bu doğ-rultuda ele alınmalıdır. Aksi takdirde tüm sol'da, var olan çıkamaz içine dü-şülebilir. Birkom, FKBCD'nin programına tamamen bağlı kalmama-lı, Avrupa'da programlı bir mücadele yürütmelidir.

BİRKOM FAALİYETLERİNDE ELDE EDİLEN DENEYİMLER

Bölgemizde BİRKOM faaliyetinden elde ettiğimiz fazla birşey yok. Böl-gede bizim dışımızdaki BİRKOM-güçleri oldukça zayıf. Bu noktada Münih'te sadece BİRKOM'la birşey-ler yapmak anlamsız. Çünkü sonuç o-larak yapan D.İşçi oluyor.Birkom bu yapısı ile işlere engel oluyor. Bu da-yatılırsa, önümüzdeki dönemde bü-tünüyle engel durumuna gelebilir ki-bu da D. İşçi örgütlenmesini ypratır, gelişmesini engeller. Münih'te ve tüm Avrupa'da var olan güçlerle biraraya gelmek, BİRKOM'u da bunun moto-ru yapmak düşüncesindedir. Bunların dışında, su şunu, bu bunu yapti biçi-mindeki tartışmayı yanlış buluyor, onun için var olan olumsuzlukları ve olumlulukları belirtmekte yarar gör-müyoruz.

BİRLİK ÇALIŞMALARINDAKİ EK SIKLIKLARDE, BİZLERİN PAYI NEDİR

A) Genel siyasi eksikliklerimiz. Birlik çalışması önündeki genel siya-si eksikliklerimiz önemli engeller oluşturuyor. Birlik - cepheleşme ko-miteleşme olayının mükemmel doğ-ru gitmesi bir süreç meselesi olduğı kadar, aynı zamanda teorik, siyasi eğitim sürecine de bağlıdır. Birlikte iş yapmanın önemli kavranmadıkça, ko-miteleşme mümkün değildir. Bu nok-tada biz, D. İşçi taraftarlarını önemli görevler bekliyor düşüncesindeyim. Birkom içindeki ağırlığımızdan do-layı, Birkom'un hayata geçip- geçme-mesi önemli ölçüde bizlere bağlıdır. Ancak hiçbir pratik konuda "taviz" vermez tutumumuz kimi zaman, di-ğer örgütlere yanlış yaklaşımımız Bir-

kom'a zarar vermektedir. (Bu durum diğer Birkom örgütlerinin sekte ol-madığı gibi bir anlayış getiremez. Tam tersine, Birkom'un işlerliği ko-nusunda, aşırı sekte davranan, diğer siyasetlerdir...)

Hedefin, programın ne oluşu, hangi zemin üzerinde mücadele etmesi ge-rektiği, en önemlisi, bu işin nereye gideceğini bilmediğimizden dolayı, Birkom önemli ölçüde aksamaktadır. Sorun siyasi yeterlilik sorunudur. Bu ise,eğitim sorunudur. Bizim yeterli oluşumuz, komiteleşme olayını, önemli bir biçimde etkileyecektir. B) Genel pratik eksikliklerimiz. Birlikte iş yapma olayına, yeterli önemi vermediğimizi söylemişim. Birkom'la yapılan işlere zaman za-man "es geçer" tavrı gösteriyoruz. Çoğu zaman diğer grupların yanlış tavrını, sitem eder tavlara giriyor, bu ise yapacaklarımızı, asıya alır bir noktaya kadar varıyor.

ÖNÜMÜZDEKİ DÖNEMDE BİRLİK SORUNUNA NASIL YAKLAŞMA-LIYIZ

Önümüzdeki dönemde, birlik soru-nuna yaklaşımda, kesinlikle birliğin kaderini, objektif şartların zorlama-sına teslim etmemeliyiz. "olur bir gün" "olacağına varır" gibi tavlara müsaade etmemeliyiz. Yaptığı-mızı, ettiğimizi bilen, gelişmelerin seyrini, (zorunluktan dışında) belir-leyen olmalıyız.Tarihi insanların yapt-ıyı unutmayalım. Bu noktada iste-yenin, istediğini yaptığı hototçu ta-vırları bir tarafa bırakan, bizim dışı-mızdaki grupları özellikle birleşme zor-layan bir çaba içine girmeliyiz. Bir-kom'daki gruplarla da yetinilmemeli, birlikte iş yapma Birkom dışına da çıkarılmamalı. Sürec içinde Bir-kom'un, tüm birimlerde perodik toplantılarının yapıldığı günler olma-lıdır. İdeolojik mücadele verilmeli, tartışmalar kısır düşüden çıkarıl-mak, pratik görevlerimiz hizmet et-melidir.

Tüm bunları başarmak zorundayız, çünkü bu önemli bir görevimizdir.

Birlik konusu üzerine

Fransa

Mulhouse-Montbilarde-Morto
Devrimci İşçi sempatanları

Cunta sonrası, ülkemizdeki sol güç-lerin birliğini sağlanmasında, yenilgi ve verilen kayıplardan sonra çıkarılan derslerin en önemlilerinden biriydi. Günümüzde birlik sorunu ele alındı-ğında ilk aklıma gelen Varolan fa-şist siyasi yapının (Türkiye'de) par-çalanması dağıtılması, ve bu doğru-ltuda aktif mücadeleden yana olan tüm grup ve kişiler düşünülmalıdır. Geniş tabanlı, nicel ve nitel güce sa-hip olmalı. Birlik nitel gücünü devrim-cilerden almalı.

Birlik konusunda bilinen gerçekleri bir kez daha yenileme gereği duyma-dan (nereye kadar birlik, nasıl birlik vs.) Birkom olayına geçiyoruz. Yurt-dışında bile olsa temelleri atılan bu birlik olumlu ve umut vericiydi. Çı-kış noktası doğrudu. Ayrıca halk düşmanlarını örgütledi, tedirgin eden bu girişim doğru yolda oluşumuzun kanıtıydı. Halk güçlerinin bir araya gelmesi ve ortak düşmana birlikte ta-vir alınması, tarafsız insanları hare-ketlendiriyor, demokratik kamuoyu-nun yanan yüreğine soğuk su serpi-yordu.

Birkomun kuruluş aşamasında bazı grupları bünyesine alamayışını bir ek-siklik olarak kabul ediyoruz. Bu ko-nuda daha çok çaba harcanmalıydı, bir konuda yer almayan grupların bu zaafı aşılmalıydı. Bunlar bir yana; Bize göre birkomun kuruluşundan

günümüze değin pratikde neler getirildiği, ne kadar toparlayıcı olduğu, hedeflenen amaca ulaşıp ulaşmadığı tartışılmalı ama cevap aranmalı. Bu konudaki görüşlerimiz kısaca şöyle; 1- Birkom grup çıkarlarını aşip gerçek anlamda birlik oluşturamamış. Birbirimizde kuşku ile baktık art niyetli suppektiv düşüncemizi aşip yerine Birkom GERÇEĞİNİ koymadık.

2- Uzun bir süre birlikte yana kararsız olan (birkom içinde) şartlanmış kafalar, birkom dışında kalan gruplarla bir birlik konusunda getirdikleri eleştiriler karşısında, birkom çalışmalarını askıya aldılar, onlara IDEOLOJİK YANIT verme yerine, pasifliği, grupculuğu seçtiler. Bunda Birkom merkezi toplantılarına katılan siyasi sorumluların hiçmi suçu yok?

3- Bize göre Birkom çalışmaları TAKVİMSEL çalışmaya tabi tutulmalı ve bu program birimlere ulaştırılmalıydı. Şöyleki;

a) Aylık BİRKOM BÖLGENİ mutlakla çıkarılmalıydı.

b) Birimlerde birkom komiteleri kurulup çalışmalar yürütülmeliydi. Örneğin: bildiri, geceler, seminer, yürüyüş vs. çalışma raporları tutulup sorumlulara iletilmeliydi.

4- Bu eksikliklerin temel nedeni, birkom içindeki grupların merkezi olarak birimlerdeki arkadaşlarına birlik doğrultusunda etki edemeyişinden kaynaklanıyor.

Birlik çalışmalarında eksikliklerimiz birlikte, fazla tavizkar alışı şumuzda geçemeyiz. Birkom çalışmalarında diğer gruplara bize batırılan işlerin sorumlularını, ve bir grubun batırıldığını çuvalladığını acısını duymadan birliktir yana olduk. Öncelikle birkom içinde biz kendimizle hesaplaşmalıyız.

Bu anlamda birlik sorunu yeniden ele alınmalı, kağıt üzerinde bir kaç kişinin toplanarak aldığı kararların yayınlanması, değil Kitlelerle köprü kurarak; eylemlerde onu kucaklayan birlikler düşünülmesi. Geldiğimiz noktada birkomun yeniden ele alınıp bir operasyondan geçmesi zorunlu.

Birkom var mı, yok mu sorusuna pratikte yanıt vermeliyiz. Birkomu aşan birliklerin oluşturulmasından yanayız.

Program tartışması üzerine

Selim-Dortmund

Savunulan şeylere yazılan yazılara başta bizler inanmak ve benimsemek zorundayız, kurallara başta kendimiz uymak zorundayız. Bizler kendimizi samimi şekilde bu işlere kapırmadık-tan sonra bizler bu savunduğumuz şeylere sarılmadıktan sonra, bizler savunduğumuz kendi kurallarımıza kendimiz uymadıktan sonra, kendimizi inanmadıktan sonra başkalarının 'inandırarak, kurallara uymalarını istemek oldukça zordur. Kısacası bizler yazdığımızla çizdiğimizle kitlemizle, Halkımızla savunduğumuzla birlikte yaşamalıyız. Kitlelere pratikte nasıl bir örgüt olduğumuzu nasıl bir demokrasi anlayışını savunduğumuzu ve gelmesi için çalışdığımızı sosyalizmi kısmende olsa kendi aramızda uygulayarak halkımızı kucaklayacak bir örgüt olduğumuzu hayatın her alanında göstermeliyiz. Bununla birlikte bizimle birlikte olmak isteyen bizimle birlikte çalışmak isteyen sıraya girmeli ama her hareket girmek isteyen hareketi alamamalı. Hareketi girmenin belli kuralları olmalı bir hareket içinde çalışmanın belli ilkeleri olmalı o zaman işler ve örgütümüz daha da güçbüzleşecek ve hızla Etkilikler tamamlanmış olur. Kitlelerin

bilinçsiz oluşu tartışma seviyelerinin düşük geçmesine sebep olmak. Oy-leki tartışılan konulara uzak yakın ilişkili olmayan şeyler tartışılıyor onun için hastalığı aşmak, zamanı boşa geçirmek geçen zamanın her dakikası her saniesinden yararlanmak, yaygın eğitim çalışmalarını hızlandırmak zorundayız. Kitleleri üretken hale getirmek zorundayız. Bu alandaki aksaklığı gidermek zorundayız, ya değilse biz sempatanlar Sorumluluktan kurtulmak için bildiğimizden değilde devrimci işçi tartışmalarına katılın diyor, konuşun ya-zın diyor, aktif politik şeyler üretin diyor, biz de madem ki bu örgütün sempatanıyız o zaman konuşa-lım bir şeyler ne olursa olsun anlayışından ileri gitmez, bunun yolu kitleleri üretken bir şekilde öğrenci öğretmenin ilişkisi şeklinde bir zorunlu-luk olarak ortaya koymalı kitleleri yaygın bir şekilde eğitmeli bu arada bir takım yaptırımlar uygulamalı, iş-lerin yoğunluk kazanması için biz bu yoldan geçmek zorundayız. Başka çaresi yok. Almanya'da kuşaklar ayrımı nasıl oluyor? programda birinci kuşak üstündeki çalışmalar dorum noktasına ulaşı denmekte. Bizler geriye dönüp baktığımızda öyle bir şe-ye rastlamıyoruz. Hani nerde kaç iş-çiye gidebilmişiz, kaç işçinin sorun-larını kucaklamışız, kaç işçi sempati-zanımız var bunu kitlelerle olan iliş-kerimiz gözden geçirildiğinde bu düşünce devrimci işçide yazılardan ileri gitmemiştir, yazdıklarımız pra-tiğe geçmemiştir. Belki bir kaç böl-geye durum iyidir ama bir iki bölgeye bakarak genellendirilemez. Kendi kendimizi aldatmıyalım pratik olarak bir şeyler yapalım. Bizler birinci kuş-ak eğitime işi dorum noktasına ulaştırıldı derken halen birinci kuşak

kesi bir eğitim süzgeçinden geçirilme-li, ulaşla bildiği ölçüde burdaki so-runlara sayıp çıkarak burdaki işçile-rin sorunlarını teorik ve pratik olarak kucaklayarak Türkiye'deki sorunları-mızın çözümü için hazırlanmalıyız. Burdaki yurttaşlarımız ülkemizin ekonomik sosyal kültürel yapısı al-tında hiç bir bilgileri yok, ama burda çelişkinin batağında derinde yaşıyor bunların burdaki, sorunları Kucak-lanmışında sağlıklı bir bağlantı kuru-lacak bu ilişkiler geliştirilerek ileriki aşamada onların Türkiye devrimini kazanımı sağlanacaktır.

Program taslağına ilişkin öneriler

Ali-Dortmund

Federasyonlaşma ve genelinde Avrupa'da örgütlenme konusundaki çıkarılmış olan taslağın anlayışına ve bakış açısına katılmakla beraber, eksik bulduğum bir noktayı açmak istiyorum. Sözü geçen nokta üniversitedeki öğrenciler sorunu. Kanımca bu kesime ilişkin de politik istemlerimiz, değerlendirmelerimiz olmalı.

Binlerce öğrenci bugün Alman üniversitelerinde (genelinde Avrupa'da) öğrenim görmektedirler. Bunların çok büyük çoğunluğu Türkiye'de okuma imkanı bulamayanlardır.

kolleg esas öğrenime sayılmaktadır.

3- Konut Sorunu: Almanya'da zaten varolan konut sorunu, yabancı öğrenciler üzerine hissedilir bir ağırlık vermektedir. Şöyle ki:

- Öğrenci Heim'lerinin (yurtlarının) yetersiz olması nedeniyle özel ev tutulmak zorundadır. Bu hem pahalı hem de kullanışsızdır.

- Yabancı olunmasından dolayı zaten pahalı olan evlerin bulunması iyice güçtür.

- Bunların sonucu öğrenci psikolojik olarak rahatsız olmasından dolayı verimli olamamaktadır.

● İstisnasız her öğrenciyi devlet tarafından konut sağlanmalıdır. Bu uzun dönemli problemin çözülmesinden önce de, bilhassa Studentenwerkler yabancılarla öncelik tanımalıdır. Kiliseler yabancı kontenjanlarını arttırmalıdır.

4- Maddi Sorun: Türkiye'nin özgül (ekonomik-siyasi) koşullarından dolayı buradaki bir öğrencinin maddi olarak desteklenmesi söz konusu değildir. Bu yüzden her öğrenci maddi sıkıntı içindedir.

● Her öğrenciyi devlet tarafından karşılıksız burs verilmelidir. Tatilide iş imkanı sağlanmalıdır.

5- Dil Sorunu: Her ne kadar dilkursunda ve hazırlık okulunda dil öğrenilse de bu yeterli olmamaktadır. (Örneğin, testlerde mecazi anlamda bir çok kelime kullanıldığından, yabancı bir öğrencinin anlaması zorlaşıyor veya hiç anlamıyorsa, dolayısıyla baştan oram düşüyor.)

● İsteyenlerin devam edeceği üniversite bünyesinde ek dil kursları düzenlenmelidir (ücretsiz).

tercüman, hürriyet, milliyet gazetelerinde sorunlarına çözüm yolu arayolar. O zaman Almanyadaki işçiye türkiye sorununu anlatarak deyilde burdaki işçiye buranın sorunlarını anlatarak burda kendi sorununu anlatarak o sorunlarına pratik olarak sahip çıkarak türkiyedeki sorunun çözümünü için hazırlamak daha uygun Olacaktır. Bu kuşaklar ayrımı ne oluyor bizler devrimi yaptığımızda hala bizim çocuklarımız aynı anlayışla buralarda tutulacak gibi bir izlenim var. Demek bizler hem yaban ellerine karşı çıkacağız onun için bir yayın yazı yazacağız, türküler söyleyeceğiz ondan sonra da halkımızı çocuklarımız kuşaklara ayırıp bir kısmını gözden çıkaracağız, bir kısmına yeter diyeceğiz.

Belki diyeceğiz bu düşünce birbiriyle çelişmekte. Bizler gurbetçilik-den yaban ellerden kurtulmak için buralarda ayak altında onursuzca yaşamaktansa kendi ülkemizi yeniden yaratarak yeniden inşa ederek onurlu şekilde Yaşamamız için devrim türkiüsü çağırılmaktadır. Eğer devrim sonrası bu insanlar aynı anlayışla buralarda tutulacaksa o zaman gereği yok biz devrim ne istemiyoruz, yerimiden su çıkmadı; Bu anlayış bizim devrim anlayışımızla çelişmektedir. Bizim devrim anlayışımız yurt içinde ve yurt dışında tüm halkımıza ülkemizde Onurlu bir gelecek vaad edilmektedir. Yapacağımız şey kuşaklar arası ayrım yapılmadan kuşaklar arası genel eğitim anlayışı yaygınlaştırılmalı, kuşakların durumuna göre eğitimin niteliği değiştirilmeli ama her-

Bugün öğrenciler politik, sosyal ve kültürel baskı altında. Sosyal ve bunların doğal sonucu pratik yaşamda bir dizi sorunla mücadele vermek durumundadırlar.

1- Not Baram: Bugün Almanya'da üniversiteye girebilmek için Türkiye'de bir üniversiteye kayıtlı olmak ve lise bitirme notunun en az 6.66 olması gerekiyor. Bunlar açıktır ki öğrencilerin gelmemesi için çok kalın ve dikenli bir sınır koymanın modern şeklidir.

● Herkes istediği yerde eğitim yapma hakkına sahip olmalıdır. Eğitim için varolan tüm kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

birarada bulunduğu hazırlık sınıfına devam etmek ve imtihan birinci senenin sonunda kazanmak zorunluluğu vardır (iki imtihan hakkı var).

Bu kural ilk bakışta gayet doğal görünebilir, fakat, kendi içersinde önemli eksiklikleri taşımaktadır:

- Her öğrencinin en az iki sene si kaybolmaktadır.

- Tüm yabancıların bir arada bulunmasından dolayı dil öğrenimi geç olmaktadır. Almanlarla kontakt ya azdır, ya da hiç yoktur.

- Aynı şekilde ve dolayısıyla hazırlık okulunda öğrenim seviyesi düşük olmaktadır.

- Alman öğrencilerle kaynaşma daha uzun bir zaman almaktadır.

● Dil kursu ve bilhassa hazırlık okulu üniversite bünyesinde (içerisinde), Almanların da gelip temel terimleri ve bilgileri alacağı bir şekilde kavuşturulmalıdır. Studien-

□ Öğrencilerin sorununu, Almanyadaki sistemin çarpıklığından ayrı ele almak mümkün değildir. Eğitim sisteminin belli bir anlayışa göre yorumlanmasının ve icraatının da bir ürünü olarak görürsek yanlış olmaz.

□ Öğrencilerin taleplerini ve sorunlarını dile getirmek ancak ve ancak onların içerisinde örgütlenmekten geçer, onların örgütünü (federasyonunu) yaratmaktan geçer.

□ Bu sorunların çözümü için Alman öğrencilerle birlikte hareket etmek, atacağımız adım ilk olmalıdır.

Yurt dışı için örgüt-program

Hasan-Darmstadt

Programlı ve örgütlü çalışmaya bir inşaat duvarının yapımı örneğini alarak incelemek mümkün.

Duvarı ören ustalar, her tuğlayı yer-tirirken sadece o tuğlayı düşünmezler. O tuğladan önce gelen ve sonra gelecek olan tuğlaların uyum içinde ve ortak çalışmanın son hedefine yönelik olmaları düşüncüdür.

Bu tuğlaların uyum içinde olabilmesi için de ip çekerek, ayrıca her

sıradan sonra kontrol ederler. Aksi takdirde o duvar istenildiği kadar sağlam malzemeler kullanılarak dikilemeye çalışılın sonu pek hayırlı olmaz.

Buradaki ip program gibi kollektif bir örgütleme vizesi görür.

Her yenilginin sonunda olduğu gibi 12 Eylül yenilgisinin şaşkınlığı yurt dışında yerini insanlarda umutsuzluğa, devrimci heyecanın yitmesine ve giderek apolitikleşmeye bırakmıştır.

Kuşkusuzki bu belirleyici temel et-kendir. Bunun yanında yurtdışındaki çalışmalarımızın eksiklikleri içerisinde etkilileyici bir faktördür. Yurtdışında bilhassa genç unsurlarda devrimci duygunun gitmesinin zemini hazır. Gerek burjuva pasifikasyonunun etkisi gerekse buradaki toplumsal ve siyasal yapıyla üretim arasındaki bağ, birçok canlı gerçekliğin çarpıcılığını ortadan kaldırıyor.

Böylesi dönemlerde tüm toplumsal ilişkilerinin bir muhasebesini yapmaya kalkınlar çıkacakları elbette. İçimizde yanlış bir sürü çarpışık ilişkiler vardır, bu türden ilişkilerde belki gider-ke kendi kendilerini tanımlama ve açığa çıkarma süreci yaşayacaktır.

Bunlar her fırsatta, herkesce ağır dolusu söylenen kötülükler. Fakat doğru saptama daha az yapıyor. Eger bu saptamalar kötülüğün kaynaklandığı yere yönelik yapamazsa çözümü daha zor durumlara karşılaşılabılır.

Her duruma uyum bir reçete, yada bir genel kural aramak saçmaktır. Her durumu ve problemi aynı formülle çözüme kalkmakla herhalde mantıklı bir iş değildir. Bu dönem gibi her özel döneme özgün doğru yolu bulabilmesinde olanağı kafayı yormaktan geçer.

Gerek Türkiye'ye yönelik, gerekse yabancı işçilerin ekonomik, sosyal ve siyasal hakları için savaşın verecek, yeni politikalar üretip hayata geçirebilecek ve tüm Avrupa da mücadele için merkezileştirilmiş bir program ve örgüte ihtiyaç vardır.

İçimizde var olan çarpışık ilişkiler ve sorunlar, doğru ve zamanında çözüme bağlayacak, gerekli yetenek ve siyasal sezgiye sahip örgütlenmeyi oluşturmada yeterince geç kalınmış sayılırız.

Oluşturacağımız örgüt, çalışma alanımızın, içinde bulunduğumuz somut koşulların nesnel bir değerlendirmeye tabi tutulmasıyla işlerlik kazanır.

Bu gün farklı bir siyasal durumla karşılaşıyoruz. Bu siyasal farklılığa uyan bir deneyimi Marksizm yaşayamamıştır. Bu dönemi somutlayan siyasal analizler ve örgütlenmeler Marksist-dinamik ve yaratıcı eylem gücümüzün eseri olmalıdır.

Buradaki yabancı işçileri, göçmen iş gücü olmanın çıkmıştır. Soruna azınlık gözüyle bakılrsa daha sağlıklı bir yaklaşım olur. Programımıza alacağımız motifler içinde, yenilginin etkisiyle hantallaşan, umutsuzluğa kapılan insanlar, canlı, dinamik tutmaya ve onları heyecanlandırarak hareketlendirmeye yarayacak görünümle bulunmalıdır.

"Kitleler politik bir güç gördüklerinde gelirler."

Böyle politik bir güç yaratmanın koşulları yurtdışı çalışma alanımızda da vardır. En azında böyle bir politik güce yaklaşımı hedeflemek için, kurulan federasyonun inisiyatif ve eylem gücünü yükseltmek, içimizdeki çarpışık ilişkileri bir an önce sona vernal ve bu doğrultuda sabırlı, ıncatıcı bir çalışma sürdürmeliyiz.

Geçmiş gerici bir şekilde savunmanın hiç bir yararı yoktur. Artık eski dar çerçeveli, kendiliğindencilik ve eksiklikleri içeren, program ve yapılanmalar değilde döneme ilişkin tezler geliştirebilecek, var olan tezleri yaşama geçirebilecek, uzun ve ıvracı bir süreç için hazırlanmış örgüt modeli ve programları konuşulmalıdır.

Var olan eski yapı üzerine planlı bir şekilde birleşik, güçlü ve disiplinli bir örgüt oturtulmalıdır.

Simdiye kadar yurtdışına ilişkin politika üretmede, pratik eğitim, örgütsel çalışma ve program konusunda eksikliklerini kendini hissettiriyordu.

Toplular tarihinin son derece özgün bir dönemde yaşıyor. Bundan dolayı savasımız daha çetin ve giderek daha yorucu olacaktır.

Örgütlenmemizde ve programımızda bu özgün döneme ilişkin, hızla değişen, gelişen siyasal, sosyal ve ekonomik koşullara anında uyuma yeteneği aranmalıdır.

Program ruhen istekli fakat et olarak, yani fiziki olarak zayıf olmamalı somut şeyleri kapsamalıdır. Anlam ve içeriği eski çalışmalara nazaran net ve geniş olmalıdır. Birleşik ortak çalış-

manın geniş bir şekilde somutta (Pratikte) ifadesini bulabilmesi için daha çok kolektif çalışma gerektiren siyasi hedefler içermelidir.

Program, yabancıl işçilerin somut taleplerini içermeli, bu talepleri merkezileştirerek somut politik bir doğrultuya sevk etmelidir. Böylelikle yabancıların gıdercek politikaya katılmalarını sağlayabilir ve buradaki politik arenada önemli bir güç haline getirebilir.

Yabancıların bu taleplerini programımıza şöyle sıralayabiliriz:

- 1) Yabancı işçilerin ekonomik ve sosyal Güvenliği için mücadele
- a) İş ve konut bulmada Almanlarla fırsat eşitliği.
- b) Oturma hakkı
- c) Aile birliğinin güvence altına alınması için savaşım (Yaş sınırnın kaldırılması)
- d) Sosyal hakların kullanımının Güvence altına alınması
- e) Yabancı düşmanlığına karşı mücadele
- f) Ülkelere dönmeleri için yapılan zorlamalara karşı çıkmak
- 2) Seçme seçilme hakkı (Siyasi haklar için)
- a) Yerel seçimlere katılım hakkı için
- b) Yerel seçimlere koşulsuz
- c) Genel seçimlere katılım hakkı için mücadele.

Bunlar daha da çoğaltmak mümkün. Yabancı işçilerin yaşadıkları ülkelerin politik arenasında yer alabilmeleri ve sağlıklı politikalarla sahip olabilmeleri için programımız ve örgütsel yapımız, var olan güçlerle organik bağ kurabilmeli ve yeni kuvvetler doğurarak ayaklarını derinliklere yerleştirebilmelidir.

Baş isteyen insanlar, demokrat sanatçı, bilim adamı, yazar, sendikacı vb. güçlerle de ilişki kurarak verimli çalışmalarımıza içine katılmalarını sağlayabiliriz.

Yeşiller, sendikalar ve diğer Alman solundaki örgütlenmelerle ortak canlı bir politik ilişki kurulabilmelidir ki, yabancıların politik, ekonomik ve sosyal haklarını alma savaşımında geri kalmayalım ve bu anlamda göz önünde bulundurulması gerekli bir güç haline gelebilmeli. Alman sol güçleriyle gerçek bir ortak çalışma

- a) Ortak örgütlenme,
- b) Döktüm, tecrübe ve güç değiş-tokuşu ile mümkündür. Örgütlenmemizin birimleri arasında da verimli koordineli bir çalışma için bu değiş-tokuşu gözönünde bulundurulmalıdır. Ayrıca birim örgütlerinin kötü güdü ve eğilimleri tahrik edilmemeli, zaafırlarında mahkûm edilmeli, onların yararlı gücü ve yeteneği desteklenerek teşvik edilmelidir.

Birim örgütleri Alman burjuva basını, Türk ve Alman sol basını ve sendika bütenlerini sürekli takip etmeli. Yabancıların ve yaşanan ülkenin işçi sınıfı mücadelesinin sorunlarına yönelik canlı, ilginç haberler, yorum yazılan arşivlendirilirse, politika üretmemizde Marksist klasikler kadar yararlı olur. Bunları kullanmasını da becerirsek politikamız canlılık ve çok yönlülük kazandırır.

Programımızla birlikte basınımda da sendikal çalışma ile ilgili bir bölüm içermeli ve bu konuda net bir politika ya sahip olmalıdır. Başarılı sendikal çalışmalar, grevler ve çalışma koşullarının düzeltilmesi savaşımının somut örnekleri basın yoluyla yayımlanmalıdır.

Böylelikle ikinci kuşaktan genç ve tecrübesiz işçiler bilgilendirilerek sendikal çalışmalara teşvik edilmelidir. Çalışmamızın iki odağından biri olan Türkiye'ye ilişkin yapabileceklerimiz:

- a) Ülkemizdeki toparlanma ve yeniden örgütlenme süreci için gerekli maddi güç sağlama,
- b) Türkiye'de olup bitenlerin dünya kamuoyuna duyurulması,
- c) Yurtdışında devrimci dinamizmi canlı tutma,
- d) Türkiye'deki direnişlerle dayanışma, faşist baskılara karşı çeşitli aksiyonlar geliştirerek kamuoyu yaratma.

Türkiye'ye ilişkin görevler, yurtdışında sağlam ayaklar bulmakla mümkündür.

Yetenekli kadrolar olmadan en mükemmel program bile, en inatçı hayata geçirme çabalarına rağmen yürümez. Burada zorunlu silahlarla donanmış, yetenekli, politik düşünen ve materyalist yaklaşım inceleme yetisine erişmiş kadrolar aramak gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Buna rağmen, politik güncel işlerin içinde uğraş vermiş insanlar yetiştirilmeli, eğitilmelidir.

İnsiyatif koyabilen, politik düşünen ve açık tartışma yapabilen insanların

iyi düşünceleri örgütün politikası içinde eritilmeli, işlenmeli ve değerlendirilmelidir. Onlara her fırsatta kapıyı göstermek olmalıdır.

Örgüt içinde demokratik ilkeler mekanik bir işleyiş büründürülmeden uygulanmalıdır.

Örgütlenmemize aşağıdan yukarıya demokratik, yukarıdan aşağıya doğru da merkeziyetçi olmalıdır. Özgürlük-örgütlülük konusu iyice belirlenmek zorundadır.

Örgütlülük içinde özgürlük, küçük burjuva bireyciliğini indirgenmeden uygulanmalıdır.

Örgütlenmemizde filizlenen, devrimci hareket içinde bulunduğu özgün döneme ilişkin hastalıklara diye nitelendirilebileceğimiz olumsuzluklar olan "anlaşımın değişik", "Anlaşımın uymayam yapamam" gibi liki-dörtölük ya da küçük burjuva anarşizmi olarak ifade edilebilecek hastalıklar bertaraf edilmelidir.

Örgütün yanlışın düzeltilmesi, ancak örgütün o günkü işleyiş kuralları içinde mümkündür. Aksi, örgüt anarşizmidir, kaostur.

Demokrasi olgusu örgütlülüğe sınırlıdır. Yani aralarında diyalektik bir ilişki mevcuttur.

Örgütlenmemizde şu temel demokratik haklar var olmalı, geliştirilmeli ve savaşımı elde edilmelidir:

- a) Seçme, seçilme hakkı (yeteneği ölçüsünde örgütün herhangi bir organına çalışma ya da çalışacakları belirlemek için yapılabilecek bir eylemde oy hakkı),
- b) Eleştiri-özeleştiri,
- c) Açık tartışma hakkı,
- d) Örgüt başına yazı yazma hakkı.

Merkeziyetçilik ya da yetki kullanımı aşın dozajda olmaz. Çünkü örgütlülük, devrimci zorun işlemediği bir alandır.

Eylem birliği ve BIRKOM

Kemal-Bielefeld

Birlik sorununa değinirken, birliğin önemi ve faydaları üzerinde durmayacağım. Birliğin günümüzde ne kadar önem arzettiği, Türkiye devriminden az çok haberdar kimseler tarafından iyi bilinmektedir. Bu yazıda eylem birlikleri ile ilgili görüşlerimi açıklayan, ister istemez hazır var olan bir örgütlenmeye (BIRKOM'a) değinmeden geçmeyeceğim.

Çünkü BIRKOM yurtdışında hiç de küçümsenmeyecek bir potansiyeli eyleme geçirmeyi başaran bir örgüt olmuştur. Bunun sonraki gidişatın ne olacağını, süpşesiz ki söyleyemeyiz. Fakat bilinen gerçek şu ki, bu örgütün birbucuk yıllık geçmişi iyi bir şekilde gözden geçirirsek, gidişatın ne olacağını iyi kötü kestirebiliriz.

Eylem birliği konusunda kendi görüş ve önerilerimi, kısa da olsa sıralamadan, Devrimci İçsinin birlik konusunu aydınlanabilmeleri veya var olan birliğin (BIRKOM) geçmişinin de bir değerlendirmesini içeren şu beş soruyu yanıtlamak istiyorum:

- a) Genel olarak birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız?
- b) BIRKOM bu çerçevede, nasıl ele alınmalı?
- c) BIRKOM faaliyetlerinden şu güne kadar elde ettığımız deney ve tecrübeler nelerdir?
- d) Birlik çalışmalarındaki eksikliklerde bizlerin payı ne?
- Genel siyasi eksikliklerimiz,
- Pratik eksikliklerimiz.

a) Genel olarak birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız? Birlik sorununun, başka bir ifadeyle yaratılması zorunlu bir direniş cephesinin sorunlarının çözümü, içinde yaşadığımız dönemin özelliklerinin yeterince kavranmasıyla mümkündür. Bu nedenle 12 Eylül sonrası ortaya çıkan durumun kendisinden önceki dönemlerden

nasıl bir farklılık taşıdığı, bizlere kendi geçmişimiz hangi noktalarda aşmamız gerektiğini en iyi şekilde göstermektedir. Bu kısmen (birlik sorununa yaklaşım açısından) geçmiş değerlendirmesinin hangi noktalarda yapılması gerektiğini de içerir. (Dev.-İş. Nisan 1982 Özel sayı Sayfa:3)

Yukarıdaki alıntı da yazıldığı gibi yaşadığımız dönemin özelliklerinin yeterince kavranılması, eylem birliğinde önem arz etmektedir. Bahsedilen bu dönem, devrimcilerin, faşist cuntadan yedikleri darbenin etkilerinin hala üzerinde olmasında sonucu günbe gün çıkmaza girdikleri ve bu çıkmaza girmeleri sonucu, birbirlerine düşman kışmellerine kadar vardılar, ne acıklı, kendi dışındaki örgütlerin merkez kadrörolarının yakalanmasını, o örgütün sonunun gelmesine bağlayanlar olup, kendi yayın organlarında utanmadan yazmaktadırlar. Yine bu dönemde devrimciler geçmişlerini değerlendiremeyecek kadar sarhoşluk içinde oldukları bir dönemdi. İşte böyle bir dönemde kalkıp birlik oluşturmak, bizleri zaman ve mekânı hesaba katarak düşündürmeliydi. Ve yine 12 Eylül öncesi şimdiki kısmen de olsa değişime uğrayan, olumsuzlukların, devrimciler üzerinde hakim olduğu bu dönem iyi değerlendirilmeliydi.

Bu dönemde her örgüt kalkıp gerçekten eylem birliğini oluşturmak değil, sadece kendi üstünlüklerini yaima iddiasıyla bir takım eylembirlikli platformları çizip ve bu platformu başkalarının kabulüne zorluyorlardı. Yine o dönemde gündem konularının baş maddesi durumuna getirilen eylem birliği konusunda bazı örgütler doğru yanlış her neyse, birtakım önerilerde bulunuyorlardı ise de bir çok örgütte, bu konuda hiç bir öneri getirmeden, birlik konusunun tartışması altındaki diğerlerini küfür yağıdırıyor, eleştiri adına onun bunun kaşı gözüyle oynama acizliğinde bulunuyorlardı. Bunların başlıcaları ise (HK. DS. Partizan, Kawa ve D.H.B.)'dir. Bazı örgütler tarafından önerilen platformlar ise tam Türkiye solu içerisinde tartışılması gerekirken, tam tersi platform öneren örgüt, yannına kafa dengi bir kaç örgüt bulup, derhal kendilerini onaylatmak istiyor. Ayrıca bizler bu dönemde, oluşturulacak olan birlik örgütlerinin birer kitle örgütleri olacağı imajını yaratıyordu bu dönemde, devrimcilerin darbe yemelerinin, ayrıca cunta öncesi içinde bulundukları dönemdeki olumsuzluklarında sonucu etkilenen, ve devrimcilere sol çeviren bu kitleye, bizler böyle örgütleri nasıl maledebiliriz.

Ne aktık Birkom'un Köln genel toplantısında bir arkadaşında belirttiği gibi tüm siyasetler daha ilk olarak bir araya gelebilirlerdi.

Bırakan böyle bir dönemde kitleyi birleştirmeyi, Almanya'nın da

kötü şartlarının etkilemelerinin sonucu, içimizdeki insanlardan bile kenara çekilenler olmuştur. Bu değindiklerim o döneme özgü durumların sadece bir kağıdır. İşte böyle bir dönemde birliğin oluşturulmasına bence durumlar pekde elvermiyordu. Birlik oluşturulurken zaman ve mekânında hesaba katılması lazımdı. Bu konuda harcanan çabalar sonucu, nitekim Birkom kuruldu. Fakat birbucuk senelik tecrübelerde bize göstermekteydi ki, bu örgüt tamamen hastalıklı bir duruma sahipti. Birkom'un ne kadar laçka bir durumda olduğu, Köln genel toplantısında geçen tartışmalar sonucu yeterince ortaya çıkmıştı. Başından beri yazılanlarda ortaya sergilediği şu acı tablo sonucu artık şunu söyleyebiliriz, birlik sorununa ciddi ve sağlıklı biçimde yaklaşılmalıdır. Bunun en can alıcı örneği ise, ortaya atılan platformların Türkiye solu-nun tümüyle tartışılmadan, birbirlerine yakın örgütlerin kabul edip (süpşesizki siyasi çıkarları açısından) diğerlerinde peşlerine takılmaya davet etmeleri-dir. Bu platformlar, bilinci olarak tartışmadan kaçan bir çok örgütün, muhakkak tartışmaya sokulmaları için bir çok yollar denenip hayata geçirilmeliydi.

b) Birkom bu çerçevede nasıl ele alınmalı?

Birinci soruya verdiğimiz cevaptada ortaya çıkan durumun gösterdiği gibi, Birkom'a yaklaşımın ciddi olmadığı görülmektedir. Çünkü Birkom'un platformu, herkesten önce Birkom'a mensup siyasetler arasında tartışılması gerekirken, bu tartışmanın sadece merkezi düzeyde geçtiğini söyleyebiliriz. Ve bu böyle olduğu içinde, bu örgütler Birkom'u kendi sempatişanlarına kavratmakta bile güçlü çekişiyorlardı. En basitinden Birkom'un direk Avrupa örgütlenmesini yoksa cephe gerisini olduğu düzeyde yönelen sorulara netleşmiş bir cevap verilmiyordu. Birkom'un program ve perspektifi Birkom'un kuruluşundan bir yıl sonra yapılan genel toplantıda tartışılmıştır. Ve bu da gösteriyorki Birkom'a hiçbir örgüt ciddi yaklaşmamıştır. Ciddi yaklaşımlar olsaydı en azından merkezi olarak sistemli toplantılar yapılardı.

d) Birlik çalışmalarındaki eksikliklerde bizlerin payı nedir? (Genel siyasi eksikliklerimiz, politik eksikliklerimiz.)

Durum böyle olunca Birkom'un içinde, gözle görülür bir birlik ve sosyalist ilişkiler doğrultusunda hiç bir adım atılmadığı ortaya çıkıyor. Bundan dolayı, Birkom tüm solu çatısı altında birleştirmeyi başaramamıştır. Bence bu birlik kof bir birlikti. Ve tekrar gözden geçirilmeliydi. Bu konuda aşağıdaki alıntıyı yazmakta yarar görüyorum.

Sol içi ilişkilerde yeni bir dönem açılmalıdır. Egemen sınıfların ba-

şardığı şeyleri devrimcilerin başaramaması düşünülmez. "Hata yanlış eksik" diye söylenen şeyleri düzeltme yolunda adım atılmalıdır. Doğru bir sosyalist demokrasi anlayışı ışığında, aramızdaki ilişkiler gözden geçirilmelidir. Aksi takdirde yeni bir sızlanma, yakınamama ama gene herkesin kendi bildiğini okuma dönemini tekrar açılmı olur. (Dev.-İş 198 Özel sy.syf. 3)

c) Birkom faaliyetlerinden elde ettiğimiz deney ve tecrübeler

Birkom'un faaliyetlerini değerlendiren, süpşesizki olumsuz yanları yanında olumlu yanlarını anlatmak gerekir.

Örneğin: 1982'de başta Almanya olmak üzere birçok Avrupa ülkesinde Türkiye'deki idam işkence ve baskıları protesto amacıyla yapılan, açık grevleri bunun haricinde konsoloslukların önündeki protesto gösterileri, yürüyüşler, kilise işgalieri yabancılar sorunlarını içeren podiumlar ve bazı toplantılar gibi eylemlerde Birkom'un büyük fonksiyonu olmuştur. Süpşesizki, bu eylemler bir takım eksik, hata ve olumsuzluklarla beraberinde taşımıştır. Buna rağmen yıllardan beri sol hareketin hiçbir zaman birlik olmayacağı imajını yayan ve solun bu durumundan yararlanarak talar dalkavuklara bir cevap vermeyi başarmıştır. Daha da önemlisi yurt dışında, devrimcilere yarar yerine zarar getiren, çılgı eylemler yerine tam tersi davamızın haklılığını Alman kamuoyuna kavratan kitlesel eylemler sergilemiştir. Bununla haricinde Birkom 1,5 yıllık geçmişile, bizlere bundan sonraki mücadele günlerimizde eylem birliği konusunda bir yin tecrübe ve deney sağlamıştır.

Bu soruya cevap verirken, bizden bazı arkadaşların bu sözleri derhal aklına getiriyor. Bu işe en ciddi sarılan ve bu işin büyük sorumluluğu bize düşmektedir. Buda bu konuda diğer örgütlerin tam bir güvenlerini almamıştığını ifade ediyordu. Bununla birlikte, Birkom'a katılmayan siyasetlere inat, bu birliğe övgüler dizilince, ister istemez ortaya bazı çelişkiler sergiliyordu. Durum böyle olunca bu arkadaşlara birtakım sorular yöneliyordu. Örneğin: Bu iş sonuna kadar bizim omuzlarımızda mı gidecek? Veya bu iş böyle giderse, böyle bir eylem birliği gerçek bir eylem birliği sayılabilir mi? v.b.... Bunun cevap ise şu oluyordu: "Canım zaten bu birliğin sonuna kadar devam edeceğini hiç kimse iddia edemez." Bence bunlar birer basit geçişlerimeldi, haliyle diğer siyasetlerle aramızdaki güven-sizliği sergiliyordu. Bu konuda diğer siyasetlerden güven yerine, sadece onay almak için çağa sarfetmişiz.

Durum böyle olduğundan, oylan pratige çekmekte de bir sürü zorluk çekişiyorduk, dolayısıyla da işler sadece bize düşüyordu. Onlarda siyasi çıkarları açısından bu işe girmeyi yeğliyorlardı, buda ister istemez bizde bir hazzımsızlığa yol açıyordu. Tüm bu durumların sunun bir ifadesidir. Birlik meselesi hakikatten hiçbir siyaset arasında vade siyasetler arasında sağlıklı bir şekilde tartışılmamıştır. Merkezi düzeyde tartışılmışsa bile, sadece birbirinden onay alabilecek seviyede olmuştur.

Teori ile pratiğin birbirinden ayrı düşünülmeceği iyi bilinmelidir. Çünkü iş teorik düzeyde halledilemeye-yince, yarım kalınca, süpşesizki ki pratikte de aynı olur.

bence bizim eylem birliği konusundaki tavırımızın peygamberce tavrı olmuştur. Bu tavırda devrimci işçiye pahalıya maledilmiştir. Yapacağımız işleri ilde birlikte yapalım anlayışı ile, acilen yapmamız gerekli işlerimizi askıya alınmıştır. (ki bu işler yalnız başımızda yapabileceğimiz işler olduğunda). Biz işe girerken, elimizi verirken, kolumuzun da gidebileceğini hesaba katmamışız. Bundan dolayı gerek türkiyeye yönelik, gerekse almanyaaya yönelik çalışmalarımız da, bir sürü tıkanıklık olmuştur. Örneğin: Türkiye'deki davalanımız da ikiyezaltmış yoldaşımızın idamı istenirken, cezaevlerindeki yoldaşlarımızın toplu katliamları planlanırken, ve yine almanyaada işçilerimizin ekonomik-demokratik-sosyal ve siyasal hakları ki-

Libya'da Devrimci İşçi örgütlenmesi

Yıllık, hatta ve hatta Türk hükümetiyle alman hükümeti arasında pazarlık konusu oluk; bizler sadece birkaç bildiri dağıtmamın hancinde ne yapabildik? Ve tam tersi, türkiye solunun içine düştüğü anafoma bizde düşünün gidiyorduk. Hatta türkiye solunun son döneminde bir eylem sızlık için de hapis olduğu da, bilinen bir gerçekti.

Metris'teki arkadaşların açlık grevini başlatmaları burada'da bir canlanmaya yol açmıştır.

Bu durumdun bir sürü sempataniz etkilenmiş, almanyanın da kötü şartlarının sonucu kenara çekilmişlerdir.

e) Önemli deki dönemde birlik sorununa nasıl yaklaşmalıyız? Bu soru yukarıda yazılanlardan cevabını bulmuş durumdadır diye biliyor. Fakat buna rağmen, yaklaşık iki buçuk seneden bugüne kadar tartışla gelen (ama kesinlikle sağlıklı) birlik espris, geçmişteki olumlu ve olumsuz, yanlışla gözden geçirilerek, bu konudaki deney ve tecrübeler'de göz önünde bulundurulmak şartıyla, tekrar tartışılmalıdır.

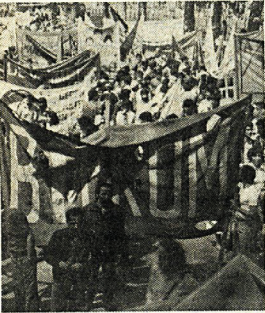
Fakat bu işi tartışırken eskiden daha da ciddi olmak zorundayız. Aksi halde, her örgüt, eskiden olduğu gibi, eski bir takım teraneleri durarlar. Bu bu konu da hiçbir sonuca da vana-maz.

Bu konuda'ki alternatifimi koyacak olursam.

a) Her örgüt birlik konusunda, platform önerin.

b) Bu platformlar üzerinde, merkezler düzeyinde tartışıldıktan sonra, ortak yanlar ortaya çıkarılın.

c) Merkezler düzeyinde süren bu tartışmalar hiç süphesiz'ki tabana'da yansımali, bu konuda tabanla merkezlerin ortak çabası sonucu ortaya bir birlik çıkarılmalıdır. Ortaya çıkarılacak platform, tüm türkiye solunun yanı sıra tüm demokrat sanatçıların ve aydınların da yanına alabilecek şekilde esnek olmalıdır. İşte bu doğrultu'da ortaya çıkacak olan örgütün adı ne olursa olsun, derhal kendi program ve perspektifini hayata geçirmelidir. Çünkü türkiye solunu, gerek yurtdışında, gerek türkiye'de birçok sorunlar beklemektedir. Bu birlikte kurulacak olan örgüt, gerek türkiye açısından, gerekse yurtdışı açısından, verebilecek mücadeleyle, tüm dünya ve avrupa kamuoyun'da haklılığını muhataplı kıldırarak şekilde bir örgüt olmalıdır. Ayrıca sol arasındaki birlikler tartışılırken, yurtdışında olduğumuz dan dolayı, sadece yurtdışındaki devrimcilerin birliği olacağı unutulmamalıdır.

Çünkü bizler yurtdışından, türkiye sınırlarını geçen mücadeleye verecek cephele oluşturmamız. Ve diyebiliriz ki, buna bizlerin hakkı ve yetkisi'de yoktur. Bu Türkiye'de örgütlenecek olan devrimcilerin görevidir. Zaten bizler işin içine türkiye'deki cephele sokarsak, burada kurulacak birlik örgütlerinin, "türkiye'deki cephenin gerisini, kendisini, hatta onanı bağdır, tartışmalarına girersek," bu işi başaramayız. Vede eskiden olduğu gibi, bu iş bir kaç örgütle sınırlı kalır, yada fiyaskoyla sonuçlanır. fiyaskoyla sonuçlanacağı içinde, burada birbirimiz'den kopuk, parça parça ne kadar iş yaparsak yapalım, hiç bir sonuç alamayacağımızı iyi bilelim. Ve dolayısıyla da buradaki türkiyelilerin haklarını savunamayız. Bu böyle olunca da, buradaki insanlarımızı, ne burada yanımız da göreriz, nede türkiye devrimine kazana biliriz.

Aksine var olan gösteride, ne yazık ki dağıtmaya hizmet ederiz. İşte tüm bu durumlar göz önünde bulundurulurak, her devrimci, demokrat ve aydın sanatçılarınuz derhal devreye girmeli, herkes üzerine düşeni yapmalı. Yalnız hiçbir siyasi çıkar göz etmeden ve bu konuda duygusallığa kapılmadan.

Libya'ya Türkiye'li işçiler 1978 yılından itibaren gelmeye başladılar. Niçin Libya'ya geldik? Hangi şartlarda çalışıyoruz? Geleceğimiz ne olacak? Bizi Libya'ya getiren nedenler nelerdir? Türkiye'de emperyalizme bağlı, yeni sömürge yapıları çarpık kapitalizm nedeniyle yüksek oranda işsizlik vardır. Türkiye ekonomisi, bu sistem içersinde işsizlik sorununu çözmeyecektir. 1960'lardan sonra Avrupa'daki gelişmiş kapitalist emperyalist ülkelerin işgücü ihtiyacını karşılamak için, başta Almanya olmak üzere Avrupa'ya 1 milyonun üstünde işgücü oldu. 1974 sonrasında dünya krizinin Avrupa'ya da etkilemesi, işgücünü durduran en önemli etkenlerdendir. Ve bugün de bütün şiddeti ile sistemi sarsan kriz, milyonlarca işçiyi tehdit ederken, yabancı işçilerin geri dönüşünü zorlayıcı önlemleri de gündeme getirmektedir. Yabancı düşmanlığı alabildiğine körüklenmekte, yabancı işçiler "istenmeyen insanlar" ilan edilmektedirler.

Ortadoğu ülkelerinde ise, 1974 petrol fiyatlarının artışı ile elde edilen korkunç gelirler, büyük ölçüde inşaat ve altyapı yatırımlarının artmasına neden oldu. Türk inşaat firmaları da Ortadoğu'ya bu dönemde girdiler. Şimdi sadece Libya'da 70'in üzerinde Türk firması ve 100 bin Türkiye'li işçi çalışmaktadır. Türk firmaları, aldıkları iş göre, çalıştırdıkları işçi sayısını kadar hükümetten vize almakta, özel adamları vasıtasıyla da, vize sayısı kadar, politikaya karışmayacak, kendilerine sorun yaratmayacak, okur-yazar olmayan, genellikle kırsal kesimden gelen insanların tercih etmekte idiler. Ve ayrıca işçiler toplanırken, onlara çeşitli vaatlerle bulunulmakta, bu insanlardan çeşitli adlar altında rüşvet alınmaktadır. İşçiler Libya'ya genellikle bir yıllık kontrat (sözleşme) ile gelmekte, bu sözleşmede işçilerin karşılıklı yükümlülüklerini ve çalışma şartlarını gösteren maaş, senelik izin, yemek-yatacak sorunu, çalışma süresi ve birçok konuda ayrıntılı maddeler yer almaktadır. İşçilerle yapılan bu kontratın dışında, işçilerin çalışma koşullarını belirleyen diğer önemli şey Libya iş kanunudur. Libya iş kanununa göre, grev, örgütlenme, toplu sözleşme hakları tanınmamıştır. Orada sadece işçilerin bazı hakları kurala bağlanmıştır.

Peki sözleşme kurallarına firma uymadığı zaman işçiler grev de yasak olduğundan haklarını nasıl arayacaklardır? Herhangi bir haksızlık karşısında (örneğin şirketin maaş vermemesi durumunda) işçiler, MEKTEB-İ AMELE (işçi bürosuna) başvurarak haklarını istemektedir. Mekteb-i amel işçilerle, şirketi uzlaştırmaya çalışıyor. Uzlaşma olmadığında ise, mahkemeye sevk etmektedir. (Uzlaşma genellikle olmuyor, iş mahkemeye itiltil ediyor) Fakat işçilerin mahkemeye başvurmalarının önünde engeller ve zorluklar vardır. Birincisi tercüman gereksinmesi, ikincisi ve daha önemlisi hem patronnun, hem konsolosluğun baskısı, hem de Türkiye'ye döndüğünde cuntanın polisinden göreceği baskı... (Bu baskı pratikte yaşanmaktadır.) Bir diğer zorluk da mahkemelerin uzun sürmesi, neticelense dahi sonuçlarının alınmamasıdır.

Kontratta işçilerin sağlık beslenme ve barınma sorunlarının işveren tarafından karşılanacağı belirtilse de, bu şartlara şirket uymamaktadır. Sağlık şartlarına uygun olmayan, ilkel barakalarda kalmaktadır. Tuvalet ve banyolarda ilkel barakalarda sağlık koşullarına uygun olmamaktadır.

Şirketler vermeleri gereken yemeleri de tam vermemekte, sadece kontrata uymuş olmak için yapmaktadır. Verilen bu yemelerin ücreti alınmaktadır. Fakat yemekler genellikle çok kötüdür. Bu nedenle işçiler beslenebilmek için ayrı yemek yapmak zorunda kalmaktadırlar. Kontratta iş kazalarına karşı işveren tarafından önlem alınması gerekirken hemen hemen hiç bir işveren bunu uymamakta, bunun sonucu her yıl onlarca işçi ölmekte ve sakat kalmaktadır.

Libya'ya gelen işçiyi firmanın Banka hesabı açtırması ve ikamet belgesi alması gerekmektedir. Fakat işverenler, kendi çıkarları gereği bu işlemleri yaptırmamaktadırlar. İkamet almayan işçinin, şehirde dolaşması dahi tehlikelidir. Yeni den Türkiye'ye iade bile edilebilmektedir. İşveren bunu koz olarak kullanmaktadır. Banka hesabı açtırılmaması sonucu, işçiler Türkiye'ye para transferi yapamamakta, aileleri büyük zorluklarla karşılamaktadır. Banka hesabını işçi, kişisel olarak açtırmamaktadır. İşverenler banka hesabı olmayan işçilerin maaşlarını muhafaza edecekleri bahaneleri ile kendi kalsınlar saklamaktadır. Ve hatta paralarını bankalarda yatacağına bizde kalsın diyebilmektedirler.

Libya'da Türk firmalarının dışında çok uluslu tekelere ait firmalar da çalışmaktadır. Bu firmalar, gelişmiş kontratı biten (temyiz kağıdı) almış Türkiyeli işçileri, türk firmalarının verdiği ücrette göre, daha yüksek ücret vererek çalıştırabilmektedir. Kontrat süresi dolan işçi temyiz kağıdı alarak (x) Yabancı firmalarda iş bulabilirse çalışabilmektedir. (xx)

Türk firmaları kontratı biten işçilerin yüksek ücretlerle yabancı firmalara anlaşmasını, bulduğu bir yöntemle engellerken, işçilerin kendi firmasında veya yabancı firmada düşük ücretle çalışmasını sağlayabilmektedir.

Türk firmaları yabancı firma ile anlaşarak, Türkiyeli işçileri düşük ücretle çalıştırır. Onlara "sizler onlara yüksek ücret vererek, işgücü fiatlarını artırıyorsunuz. Böylece bizde kontratı biten işçiler size gidiyor. Aynı zamanda sizde çok fazla ücret ödüyorsunuz. Buna gerek yoktur. Size ihtiyaç duyduğunuz işçiyi biz ayıltı 150 Libya dinarına temin ederiz." Diyorlar. Kendisi için getirdiği işçileri havalanından yabancı firmaya devrediyor. Ayrıca en az iş başına 100 Libya dinarı devir parası alıyor. Bu yöntemi ilkbahar uygulayan tanınmış mütaaitlik firmalarından "DOĞUŞ AŞ."dir.

Libya'da çalışan işçi, yasalana ve kontratına göre ailelerini yanına alabilme hakkına sahiptir. Ailelerinin gidiş-geliş masraflarında işverenin karşılaması gere-

kir. İşverenin çabası olmadan işci ailesini kendisi getirememektedir. İşverenler, bu tür masraflara girmek için, hiçbir işçinin bu tür işlemleri yapmamaktadır. Sadece firmalar yönetici mühendislerin ailelerinin gelişimlerini yapmaktadırlar.

EKONOMİK-DEMOKRATİK MÜCADELE

Cok ağır sömürü, baskı ve zorluklarla çalışma yapan Libya'daki Türkiyeli işçiler, güçlü örgütlenmelere sahip değildir. Örgütlülük sınırlı ve az sayıdaki işçiyi kapsayabilmektedir.

Libya'daki işçilerin ilk örgütlenme ve mücadeleye başlamaları 1979 yılı ortalarına rastlamaktadır. Libya'daki devrimci işçilerin de içersinde yer aldığı LIBYA'DA İLERİCİ TÜRKİYELİ İŞÇİLER BİRLİĞİ (LİTİB) kuruldu.

LİTİB'in kuruluş ve çalışması kendiliğinden ve bağımsız çalışmaya iken, zamanla bir siyasi hareketin kendi örgütü gibi gormesi ve demokrasi yerine, siyasi dayatmalar yapması sonucu ayrılmalar gündeme geldi. Ve bizler THKP-C den kaynaklanan siyasetlerin ne olduğunu bilen arkadaşların hiç deneyece kadar azlığı, yeniden bölünmelere neden oldu. Bunun yanı sıra, bilinçsizlik, tecrübesizlik ve kariyeristlik olarak sıralanabilir. Bu durum Libya'da çalışma yürüten diğer siyasetlerden işçiler içinde hemen hemen böyledir. THKP-C sempatanları olarak yürüttüğümüz faaliyetimizi 24 Aralık 1981 tarihine kadar sürdürdük. İlk kez 24 Aralık 1981 Kahramanmaraş faşist katliamını protesto gecesinde Devrimci Yol pankartı çıkarılarak Devrimci Yol sempatanları olarak çalışmaya başladık.

Devrimci işçinin dışında az sayıda da olsa, Devrimci Sol, Halkın Kurtuluşu, PKK, Acilciler, Partizan taraftan işçilerle faaliyet yürütüyorlar.

Libya'daki siyasi grupların, hatta eski gelenekselmiş alışkanlıkları aşamamaları, yeniyl, yeni dönemi kavrayamamaları sonucu, siyasi çalışmalarda pek çok olumsuzluklara ortaya çıkmaktadır. Sol gruplar açısından, sanki 12 Eylül öncesi Türkiye, Libya'da yeniden yaşanmaktadır.

Bu anlayışlar, işçilerin en geniş birliğini bozucu, kitleleri birliğe değil, parçalanmaya teşvik eden bir görünüm arz etmektedir. Biz D.İşçi taraftarları olarak, bugüne kadar olduğu gibi, bugünden sonrada, birliğe zarar verenlere karşı olacağımız gibi, birlik içinde her türlü ilkesizliğe karşıda tavır alarak, doğru devrimci düşüncelerimizi (inşaat, işyeri, gösteri ve yürüyüş alanları) hayatın her alanında uygulayarak, Libya'daki işçilerimizi tek bir çatı altında toplamamın uğraşını vereceğiz.

Kör doğuşunu aşmadan süren, verimsiz, kısır, pratiğe hizmet etmeyen, pratiği aydınlatmayan, herşeyi geçmişteki polemiklerde aramaya çalışan bir ideolojik çalışmaya ve tartışma ortamına son vermeye çalışarak, somutu kavrayan ve kavratmaya çalışan, yeni döneme ve onun görevlerine hizmet eden tartışmaları sürdürüreceğiz.

Libya'daki işçiler bu tür olumsuzlukları dar grupçu anlayışları mahkum ederek, birlik ve mücadeleni yükseltecektir.

Libya'da mücadelemizi sürdürürken çeşitli idari ve siyasi baskılara maruz kalmaktayız. Türk şirketleriyle Türk Konsolosluğu devamlı ilişkiler içinde olup, şirketlerde çalışan ilerciler, devrimci işçileri tespit ederek bunlara baskı uygulamaktadırlar. Türk şirketlerinde de, yabancı firmalarda ait işverenlerde veya serbest çalışan işçileri, diğerlerine göre mücadeleye daha aktif bir şekilde katılabilmektedirler. Bu tür yerlerde çalışan arkadaşlarımızın Türk inşaatlarındaki işçileri ziyaret etmeleri engellenmekte, konsolosluğa bildirilerek, idari baskı uygulanması yoluna gidilmektedir.

Örneğin: 16 Haziran 1982 Siirt yürüyüşü, 10 Eylül 1982 Bengazi yürüyüşü 24 aralık gece (tiyatro) 1982 tarihlerindeki alınan izinler, Libya makamlarımızla iptal edilmiş, bunun da oradaki Türk şirketleri ve konsolosluğun etkisi ile olduğu bilinmektedir.

Libya'da çalışan bizlerin sonu ne olacak? diye sormuştuk. İzzisizğin Libya'ya getirdiği bizer, belirli bir süre çok zor şartlarda çalıştığımız Libya'da Türkiye'ye dönmeyeceğiz. İşçi sınıfı olarak sömürü düzeni devam ettiği müddetçe, nihai kurtuluşumuz söz konusu değildir. Ekonomik demokratik örgütlenme ve mücadelemizle, çeşitli kazanımlar elde etsek de, bizim kurtuluşumuz değildir. Libya'da olsun Türkiye'de olsun proletaryanın vatani yoktur. Sömürü evrensel olup gerçek kurtuluş proletaryanın ulaşması ancak var olan toplumsal sistemi kendi güçlü kollarıyla yıkararak, kendi iktidarı kurması ve bunun da sınıfız topluma ulaştırmasıyla başaracaktır.

Libya'da çalışırken nasıl örgütlenmemiz nasıl bir mücadeleye perspektifine sahip olmalıyız? Bu sorular uzun ve ayrı bir yazıya konu olacak, önemli konulardır. Fakat burada kısaca değinmekle yarar vardır. Libya'daki işçilerin örgütlenmesini ve mücadelesini 3 veya 5 bin işçinin çerçevesi içinde düşünmeye ve onun için hapsedmek sonderece zararlıdır. Çeşitli siyasi hareketlerin bu alanın için deki demokrat-ilerci işçileri kazanmak için yarışmaları ve hatta birbirlerinin tabanlarına yönelik çalışmalar yapmaları mücadele ve örgütlenmeyi pekte geliştirmemektedir. Halbulu çalışacak 100.000 işçi vardır.

Proletaryanın kendi sınıf bilincini alabilmesi ve ona uygun örgütlenmeleri yaratması Libya'daki tüm işçileri ortak bir anlayış ve platforma örgütlenmekten, (ekonomik-demokratik) ve bu örgütlenmeyi sosyalizm okuluna haline getirebilmekten geçmektedir.

LIBYA'DA BAĞIŞ KAMPANYASI
Libya'da çalışan Devrimci Yol Sempatanları, Türkiye'de yaşam kavgası veren devrimciler için bir bağış kampanyası açtılar. Siyasi çalışmaların bir parçası olarak açılan ve kararlara sürdürülen bu bağış kampanyası sonucunda 30.000 Marka yakın para toplandı ve bunun gerekli yerlere iletiliği bildirildi.

Libya'daki Devrimci İşçi okullarının başlıları süreklilete getirmek için yeni bir çalışma içine girdikleri'de gelen haberler arasında.

4) Daha önceleri temiz kağıdı almaya bile gerek yoktu. Turgut Özal'ın Libya gezisinden sonra zorunlu hale getirildi. (Temiz kağıdı tenezzül olarak bilinmektedir.)

5) Türk firmalarında aylık ortalama ücret 100 Libya dinarıdır. Yabancı firmalarda ise ortalama aylık ücret 250-300 Libya dinarıdır.

Kassel'de Doğu Kassel Barış inisiyatifi kuruldu

Bu inisiyatif, Kassel şehrinin Bettenhausen-Forstfeld-Waldau-Unterneustadt bölgelerini kapsıyor. Bu inisiyatifin kurulmasında Devrimci İşçi taraftarlarının da önemli çalışmaları oldu. Devrimci İşçi taraftarları neden böyle bir Barış İnisiyatifinin kurulmasında aktif görev aldılar:

Bugünlerde dünyada ve özellikle de Avrupa'da yüzbinlerce insanın sokaklara dökülerek, başta ABD olmak üzere emperyalizmin tüm insanlığı tehdit eden nükleer silahları yaygınlaştırma, Pershing II füzelerini ve nötron silahlarını Avrupa'ya yerleştirme politikasına karşı çok önemli ve anlamlı eylemleri gündeme gelmektedir. Dünya halkları Nagasaki Hiroşima'yı unutmazlar ve unutmamalıdır. 1945'de Nagasaki'de ve Hiroşima'da yüzbinlerce insanı katleden, sakat bırakan, Guatemala'da, Filistin'de, Türkiye'de, El Salvador'da, Şili'de ve dünyanın birçok bölgesinde gelişen sosyalizm-demokrasi-barış mücadelesini kanla, ölümle bastırın, bugün de Avrupa'da topyekün bir nükleer savaşın söz eden emperyalizmin, bu kanlı emellerine elbette ki dürüst ve namuslu insanlar seyirci kalamaz. İşte onun içindir ki, yüzbinlerce milyonlarca insan Avrupa'da ve dünyada, başta kanlı Reagan yönetimli ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin kanlı, saldırgan savaş politikalarına karşı mücadeleyi sokaklara dökülerek yükseltmektedir. Emperyalizmin bu savaş politikası, Türkiye Cumhuriyeti'nin emekçi halklarımızı ilan ettiği savaştan elbette ki ayrı düşünülemez. Kohl hükümetinin savaş politikası da, elbette ki yabancı düşmanlığından ayrı düşünülemez. Bu politikaların tümü, sınıflı toplumlarda, egemen olan sınıftan, yani burjuvazinin hizmetindedir, yararınadır.

Başta ABD ve Alman emperyalizmi olmak üzere, emperyalizmin Türk faşist Cuntasına yaptığı (Türkiye halklarının kanını, canını emebilmek, alabilmek için) savaş malmeleri yardımı, bizlerin görevlerini böylesi inisiyatiflerde göstermektedir. Böylesi inisiyatif çalışmaları içindeki diğer bir olay, yabancı düşmanlığına karşı mücadeledir. İşte bu vb. nedenlerden dolayı Devrimci İşçi taraftarları Alman ve diğer uluslardan devrimcilerle, yurtseverlerle, demokratlarla ve barışseverlerle, Barış İnisiyatifi çalışmalarında yer almışlardır. Bu çalışmaların Avrupa çapında yapılması gerekliliği de tartışma götürmeyecek kadar açıktır.

Kurulan Doğu-Kassel Barış İnisiyatifinin çalışmalarını, Devrimci İşçi taraftarları olarak başından beri sürdürdük ve sürdürüyoruz. 3.6.83 tarihinde çeşitli görüşlü insanların bir araya gelmesiyle böyle bir çalışmanın gerekliliği üzerinde tartışıldı. Toplantıya katılan kişiler, Barış İnisiyatifi kurulması çerçevesinde birleştiler ve daha bir çok kişiye haber verilmesi gerekliliği nedeniyle 9.6.83'de yeniden toplanılması benimsendi. Bu tarihte daha fazla insanla bu konuda tartışılacak ortak bir nokta vardı. Yani Doğu-Kassel Barış İnisiyatifinin kurulması, katılan herkes tarafından kabul edilerek, bu inisiyatifin platform çalışmasına başlandı. Harkese eşit bir süre tanınarak, böyle bir inisiyatifin platformunun nasıl olması gerektiği konusunda yazılı görüş belirtildi. Ve uzun tartışmalar sonucu bu platform ortaya çıkarıldı. Bu platform şöyle:

"Doğu-Kassel Barış İnisiyatifi, diğer barış hareketleriyle beraber çalışmayı, bir atom savaş tehlikesini açıklamayı, Krefeld çarşısını bir imza kampanyası ile desteklemeyi, füzelerin yerleştirilmesine karşı direniş formu geliştirmeyi amaçlamaktadır."

Doğu-Kassel Barış İnisiyatifinin, orta menzilli Amerikan füzelerinin yerleştirilmesine karşı, her düşünceden insanlarla beraber çalışmaya ihtiyacı vardır."

Hemen ardından, yukarıdaki platform çerçevesinde bir bildiri hazırlanması (Kuruluş Bildirisi) önergesi kabul edilerek, birkaç arkadaş bu konuda görevlendirildi ve bunlar bir sonraki toplantıya bildiriyi hazırlayıp getirdiler. 16.6.83'deki toplantıda ve 20.6.83'deki toplantıda tartışılarak, bir bildiri çıkarıldı. Ve bu bildiri 25.6.83 tarihinde açtığımız sergide geniş ölçüde dağıtıldı. Sergi Bettenhausen/Leipziger Platz'da yapıldı ve burada imza kampanyasının yanı sıra, değişik dökümanlar da mevcuttu. Tartışmalı geçen sergi, genellikle olumlu sonuçlandı. Çıkarmış olduğumuz bildiriyle birlikte aynı zamanda bir film gösterisine çağrı vardı. Serginin ardından, 28.6.83 tarihinde "Fulda Game" isimli bir film gösterildi. Bu film, Amerika'nın Almanya'yı nasıl bir savaş alanı yapmak istediğini anlatıyordu. Çalışmalarımız imza kampanyası ile devam

etti. Mahalle mahalle, ev ev dolayarak imza toplandı. Çalışmalarımıza 16.7.83 ve 20.8.83'deki sergilerle, ve bununla beraber yazdığımız ikinci bir bildiri ile devam ettik.

Şimdi önümüze koyduğumuz görev ise, grubumuzu genişletmek, daha fazla insanla çalışmak. Bu nedenle, tüm yabancı örgütlere, tüm Alman gruplarına, partilere, papazlara, sendikalara, işçi temsilcilerine, gençlik evlerine, ulaşılabilir tüm insanlara yazılı çağrı yaptık ve yapıyoruz. Bu çağrı toplantımız 5.9.83'de tüm davetlilerle birlikte yapılacaktır.

İmza kampanyamızı Almanya'da çok önceden yapılan, 4 Milyon üzerinde imza toplayan "Appell an die Bundesregierung" ile devam ettirdiğimiz gibi, bir diğer imza kampanyası da sürdürüyoruz: "Atomwaffen NEIN! Volksbefragung JA!"

Bildirimimizdeki olanaklar ölçüsünde iki dilden yapmaya çalışacağız, Almanca ve Türkçe. Çalışmalarımızı ilerle daha da düzenli ve güçlü yapacağımız inancındayız.

Avrupa'da yeni atom silahlarına hayır!

Yabancı düşmanlığına karşı, atom raketlerinin yerleştirilmesine karşı Alman emekçileri ile omuz omuza verelim!

Yerli-yabancı işçiler bir olsun, sömürücüleri kahrolsun!

Kassel Devrimci İşçi sempatizanları

DGB'nin düzenlediği barış yürüyüşüne polis saldırdı

1.9.83 Perşembe günü Hamburg'da DGB tarafından Almanya'ya Atom Raketlerinin yerleştirilmesine karşı bir yürüyüş düzenlendi. Dammtor'da başlayan yürüyüş ZOB'a geldiğinde savaş haline dönüştü. Yürüyüşte çok miktarda sivil polislerde vardı. Zaman zaman provokasyonlara girişen sivil polisler miting alanına geldiği sırada amaçlarına ulaştılar. Yürüyüşteki anti-faşistlere saldırdılar. Alman ve yabancı anti-faşistler saldırılara müdahale edince kavgalar yoğunlaştı.

Bir çok polis ve anti-faşistler yaralandı, birkaçı polisler tarafından yakalanıp götürüldüler. Polisler sıkıştıkları yerlerde silahlarını çektiler ve göstericileri korkutmak istediler. Bu arada yürüyüşün çevresini yüzlerce kalkanlı coplu polisler sardı. Her taraf polis arabaları ile doldu. Anti-Faşistler yol kavgalarına oturarak polis arabalarının hareketini durdurdular.

DGB adına konuşanlar ise hiç bir şey olmayormuş gibi konuşmalarına devam ettiler.

Münster'de iadeleri protesto yürüyüşü yapıldı

Alman hükümetinin iadeler politikasını protesto etmek amacı ile

24. 8. 83 C.tesi günü Münster'de bir yürüyüş düzenlendi.

200'ün üzerindeki kişi, Münster'in belediyesi önünde toplanarak Türk Konsolosluğuna doğru yürüyüşe geçti. "Türkiye Komite Münster", "Yabancı Düşmanlığına Karşı İnisiyatif" in düzenlediği yürüyüşte Uluslararası Af Örgütü, profesörler ve sosyologlardan oluşan kalabalık bir antifaşist topluluğu vardı.

Uluslararası Af Örgütü'nün de belirttiği gibi, sık sık geri iadeler halinde C. Kemal Altun'un işkencelere teslim edildiği vurgulandı.

Gösteri olacağı haberi, Konsolosluk ve görevlilerini tedirgin etmeye yetmiş. Konsolosluk o gün kapalı bırakılmıştı. Yürüyüşte Profesör Christian Sigrin'in Konsolosluk önünde yaptığı konuşma ile son buldu. 40 kadar Türkiyelinin de katıldığı gösteride 10 Eylül yürüyüşünün çağrısı da dağıtıldı.

Münster Devrimci İşçi Sempatizanları

Sydney'de faşist cuntayı protesto eylemleri yapılıyor

12 Eylül 1982'de yurdumuzda erki gaspeden genareller cetesi'nin halkımıza karşı yürüttüğü azgın saldırıyı protesto etmek ve Avustralya kamuoyuna teşhir etmek amacıyla Sydney'deki Türkiye'liler bir dizi eylem hazırlamışlardır.

8 Ağustos 1983 Pazar günü Sydney'de gerçekleştirilen "Sydney Şehir Halk Koşusu"nda iki Türkiye'li arkadaşımız Cuntayı teşhir eden t-shirt'ler giyerek koşuya katılmışlar ve koşuya başlarıyla tamamlamışlardır. 25 bin koşucunun katıldığı yarışta arkadaşlarımızın taşıdıkları pankartla ve giydikleri t-shirt'ler büyük ilgi görmüş. Cuntanın yurdumuzu diledi insanlık dışı uygulamaları daki getirilmiştir.

Hamburg I. Uluslararası Kültür Festivali yapıldı

Yıllardan bu yana Hamburg şehri yaşamadığı bir kültür olayına sahne oldu. 27-28 Ağustos günleri çeşitli yabancı örgütlerin ortaklaşa düzenledikleri 1. Uluslararası Kültür Festivali düşünüldü, umulandan daha çok ilgi gördü, ilgi ile izlendi.

Uzun zamandan beri çalışmalarını yürüten organizasyon komitesi nihayet 27 Ağustos Cumartesi öğleden itibaren ilk defa böylesine yaşanmamış bir kültür olayının sergilenmesinden duyduğu sevinci saklayamıyordu. Gerici çevrelerin kışkırtmaları sonucu yaygınlaşan yabancı düşmanlığın arttığı bir dönemde bu festival yabancılarla yönelik ön yargıların bel-

leklerden silinmesine bir ölçüde de olsa katkıda bulunduğu kanısındayız.

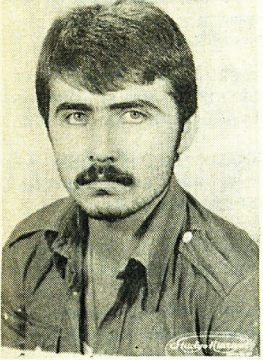
Bu festivalde çeşitli uluslardan sanatçıların müzikli Folklor ve tiyatro gösterileri gerçekten seyretmeye değerdi. Bizim için festivalin ayrıca başka bir önemi de 13 takımın futbol turnavasında Devrimci işçi derneğinin birinci olarak kupayı alması oldu. Altı binin üzerinde insanın ziyaret ettiği festivalde; almanlardaki genel kanı çok olumlu idi. Festivalle ilgili konuşmuşuz bazı almanlar hemen aynı cevapları veriyorlardı. "Biz yabancıları hep yürüyüş yapan

aktif eylemler geliştiren, kültür olaylarına yabancı kalan insanlar olarak tanırdık. Fakat bu festival bizim gibi bir çok almanında önyargısını kırmış oldu bir ölçüde. Siz yabancıları böyle kültür olayları ile tanısa idik, kaynaşmamız daha da başka boyutlarda olurdu zannediyoruz" diyorlardı.

Festivalde en çok dikkati çeken olaylardan biri ise yabancı sanatçıların çoğunlukta olmaları ile mutfak kültürleri idi.

Bu festivali düzenleyen biz yabancı örgütler gelecek festivalde: eksikliklerimizin giderilmesi ve daha iyi bir kültür olayının sergilenmesini düşünüyoruz.

Sami Memiş'in Türkiye'ye iadesi ve çıkarılacak dersler

Ağustos 1980'de Almanya'ya gelen, burada bir Almanla evlenen ve işçi olarak çalışan Sami Memiş, Interpol-Ankara'nın arama emri üzerine, 23.4.1982 tarihinde tutuklandı. Tutuklanma nedeni olarak, 11.3.80 tarihinde, Türkiye'de tabanca ile öldürmeye teşebbüs gösterildi. Daha sonra, Sami Memiş tutuklu olduğu sırada, 23.4.1982'de sığınmaya baş vurdu. Bir dizi mahkeme, itiraz, tekrar mahkemenin sonra, 12.8.1983 tarihinde, Türkiye'den gelen sivil polislerin eşliğinde Münih havaalanından Ankara'ya gönderildi.

Gönderilme anında, Münih hava alanında yapılan protesto eylemine, Yeşillerden, İ.G.Metal sendikasına kadar bir çok örgütün katılmasına rağmen, arkadaşımızın iadesi engellenemedi. Bugünlerde ardarda gelen "gönderilme" istem ve uygulamalarının güncelliği dolayısıyla, Sami Memiş olayından dersler çıkarılabilir,

iadeler konusunda daha ciddi ve somutluca ilgilienilmelidir. Bu, aşağı yukarı aynı nedenlerden iadesi istenen Hüseyin İnci'nin "gönderilmediği" göz önüne alınırsa, daha bir anlam kazanır.

Hüseyin İnci neden gönderilemiyor? Neden Sami Memiş gidiyor?

1- Tüm iade işlerinde, en önemli konu ona karşı "en geniş" kamuoyunu yaratabilmektir. Bu daha önce o bölgede hangi ilişkiler içinde olduğumuzla ilgili de bir sorudur. Ancak iade işlemlerine karşı yaratılmış olan belirli bir kamuoyu, ilişkilerimizin zayıf olduğu yerlerde, yeni ilişki ağı yaratmamıza da neden olabilir.

2- Kamuoyu açısından en etkili yer şüphesiz gönderilme işleminin söz konusu olduğu yerdir. (H. İnci olarak, Hamburg C.K.Altun Berlin v.s. olduğu gibi.)

3- Bu anlamda bu arkadaşlar için hemen o yörede bir komite kurulmalıdır. (H. İnci ile dayanışma komitesi gibi). Bu komite'de, başta iade edilecek olanın avukatı olmak üzere Almanlar yer almalı ve onlar belirleyici olmalıdır. Biz de gereken yerde belirlenmelere katılmalı, en geniş biçimde bu pratik faaliyetler içinde yer almalıyız.

4- Dayanışma komitesi aracılığı ile:

- a) Sürekli Standlar açılmalıdır. (Tutuklu serbest bırakılana kadar, her gün)
- b) Basın toplantıları yapılmalıdır.
- c) Bilgilendirme geceleri, organize edilmelidir.
- d) Tüm demokratik örgütlerle ortak

eylemler yapılmalıdır. (yürüyüş, konsolosluk önünde gösteri, yabancılar dairesi ve mahkeme önünde gösteriler.)

e) Mahkemeye, en kalabalık izleyici katılabilir.

5- Merkezle ilişkiye geçerek, birimde yapılanların, Almanya'ya ve tüm Avrupa'ya yansması sağlanmalıdır. Merkez, birim faaliyeti olmadan, bu konuda yeterli hiç bir şey yapamaz.

6-Konuyla en geniş kitleye ulaştırarak, bildiriler dağıtılmalıdır.

7- Türkiye'ye iade edildiğinde ne olacağı konusu en somut biçimde ifade edilebilir. Bu anlamda, Türkiye Information dergisi ve diğer broşürlerden, Türkiye ve Türkiye'deki uygulamalar konusunda işkence, idam v.s.) somut belgeler dosyalanmalıdır. Bu hem mahkemeye, hem de kamuoyuna sunulmalıdır.

8- Konuyla ilgili olarak : Uluslararası af örgütüne (ai) İnsan hakları komisyonuna (Strasbourg), C.E.D.Ri'ye, Yeşiller, SPD'ye Sendikalara, Kiliseler ve diğer tüm "insancıl" örgütlere başvurulmalıdır.

Arkadaşlarımızın hayatları bizim elimizdedir. Bu konuda yapılacak her hangi bir gecikme, bizi gönderilme konusunda baş "suçlu" olarak damgalayacaktır. Açık ki Sami Memiş konusunda tamir edilemeyecek bir hata işlemişizdir. Bunun aşılması, ancak önümüzdeki günlerde, bu çerçevedeki görevlerin, eksiksiz yerine getirilmesi ile mümkün olabilecektir.

Bad-Hersfeld'de ilticacılarla dayanışma eylemi yapıldı

Federal Almanya İç İşleri Bakanı F. Zimmermann'ın 18 - 21 Temmuz tarihleri arasında Türkiye'yi ziyaret etmesinden hemen sonra, iltica haklarından faydalanmak isteyen Türkiye'li tüzden cunta cematlarına teslim etme işlemleri başladı.

Bu da Zimmermann ve faşist cuntanın yurt dışındaki devrimcilerin haklı mücadelelerini engellemek için görüş birliğine vardıklarını gösteriyor.

Devrimciler tarafından gönderilmiş görüntüsü verilen bombalı paketin bir içimizin elinde patlaması, cuntanın ve onun yurt dışındaki uzantıları tarafından, devrimcilere, demokratlara karşı giriştikleri sinsi bir tertip ve provakasyon oldu. Ama devrimciler bu tertiplerini ortaya çıkardı ve teşhir etti. Buna rağmen benzer oyunların cunta tarafından oynanacağından dikkatli olmak gerekir. Zimmermann'ın ise aynı noktalara isabet edecek görevleri vardı. İşte bunlardan biri iltica hakkı isteyen arkadaşlarımızı cuntaya teslim etmek.

Yani halk düşmanı cunta devrimcileri yok edilecek için yurtdışındaki horlanan, aşağılanan yabancılar yasası ile baskı altında tutulan işçilerimizi tekrar Alman devletine sattı. Evet cunta işçilerimizi Alman devletine yanı Zimmermann'a nasıl, hangi şartlar vesilesi ile sattı? İşte cevabı:

Yeni yabancılar yasası ile çocukla-

rimıza 6 yaş sınırını getirtmek, ayırılmış olan eşlerin geri gönderilmesi, 2. ve 3. kuşaktan gençlere Türkiye'den evlenme yasasının konması, sınır dışı etme kolaylıkları, mahkeme bitmeden Türkiye'ye gönderme, oturma ve çalışma izinlerinin daha da zorlaştırılması, işsizlik alanları ve sosyal yardım alanlarının sınırışı edilmek istenmesi, Türkiye'nin AET'ye girmesinden sonrada serbest dolaşma haklarının verilmesi v.b. istekleri Zimmermann cuntaya kabul ettirdi. Cunta ise buna karşılık sadece Teşvik primlerinin devlete veya SSK'ya doğru aktarılmasını, demokrasi tartışmalarını dışardan müdahale edilmemesini, Almanya'da faaliyet gösteren sol örgütlerin politika yapmalarının kısıtlanması, iltica talebinde bulunanlardan geri istenenlerin geri iade edilmesini istedi.

Tüm bunları protesto amacı ile Bad-Hersfeld'de Devrimci İşçi, Grüneler, Devrimci Tavrı bir korsan eylem düzenlendi.

Eylem korsan olduğu için 3-4 dakika sürdü. Bu sırada bir pankart eylemin yapıldığı "Festspiel" meydanına açıldı. Bunun yanı sıra ortaklaşa hazırlanan bir de bildiri dağıtıldı.

Bu eylemimiz halktan yeterince destek buldu.

Bad-Hersfeld'den Devrimci İşçi taraftarları

bağlarını kesmek ve direnme mekanizmalarını ortadan kaldırmak.

Sürdürülen tüm bu çabalarda hedeflenen temel amaç ne Türküyle işçilerin memleketlerine geri gönderilmek istenmesinden, nede işsizlerin sayısını azaltmak istemesinden kaynaklanmaktadır.

İşsizliğe karşı 35 saatlik haftalık iş gününün tartışılmasının gündeme geldiği şu günlerde "Ausländer" tartışmalarında yoğunlaştırılması rastlantı değildir. Başta dediğimiz gibi sinsi bir stratejinin sadece belirli bir bölümüdür. Eğer sendikaların 35 saat engelini burjuvazi sürdürdüğü çok yönlü propaganda ile aşabilirse (sendikaların ve Alman işçi sınıfının konumu, bilinç düzeyi bu sonucun ortaya çıkmasına prim verecek durumdur) veya başa çıkara bilirse faşizme giden bu strateji önemli yol katetmiş demektir.

Batı Alman Emperyalizminin bu stratejisini boşa çıkarmak için yapılması gereken en acil görevlerden birisi 35 saatlik haftalık iş gününü mücaadesinin başyana ulaşması için, bu çalışmalara tüm gücümüzle katılmamız gereklidir.

Uzun vadede sendikal çalışmalarda dahada ağırlık vererek ve Almanya işçi sınıfının bir parçası olduğumuzu pratiktede kantlamamız zorunlu bir görev olmalıdır.

Sosyal hakların geri alınması, işsizliğe karşı gelişen mücadeleyi, yabancı düşmanlığın karşı mücadeleyi birleştirerek ortak yürütmeliyiz.

Ausburg'lu Devrimci bir İşçi

Yabancı düşmanlığı ve haftalık iş saatinin 35'e indirilmesi

1983 yılı toplu sözleşme tartışmalarının Haziran ayında son bulması ile birlikte IGM'nin öncülüğünde ve birçok DGB üyesi sendikadan da desteklediği, haftalık iş saatinin 35'e düşürülmesinin kamuoyunda geniş bir şekilde tartışılmasına başlanmıştır. Aynı günler içerisinde de sistemi bir şekilde ve bizzat hükümet tarafından başlatılan "Ausländer Raus"

man kapitalistlerinin sendikalara verdiği sözlerin tam tersine, sürekli otomasyona yönelik yatırımların sonucu işsizlik oranı eskisinden iki katından daha fazla artarak 2.3 milyona ulaşmıştır. (Kış aylarında bu sayının 2.5 milyon üzerine çıkacağı tahmin edilmektedir.) Fiyat artışları durdurulmamış ve gittikçe artar bir duruma gelmiştir. Son 4 yılda Batı Alman-

amacı ile bulunduğu konumdan çok ileri bir atılım yapmak istemektedir. IGM ve DGB'ye bağlı diğer sendikaların iç yapılan ve sürdürdükleri reformist çizgi ve bu mücadeleyi başyana ulaştırmasına yetermi veya yetmezmi tartışmasının yeri başka platformdur.

Bizim burada üzerinde durmak istediğimiz asıl sorun sendikaların işçi sınıfının haklarını geliştirmek için verdiği mücadeleye karşın, Batı Alman burjuvazisinin her zaman manevra mekanizmasını olarak kullandığı "Gastarbeiter"leri tekrar devreye sokmak istemesidir. Buraya getirdiklerinde Alman işçi sınıfının daha ucuz ve pis işlerde çalıştırılmasında baskı aracı olarak kullanılan "Gast Arbeiter"ler; şimdi ise daha sinsi hazırlanmış bir stratejiye kullanılmak istenmektedir.

İktidara gelmesinin ilk gününde bu stratejinin adını atan Helmut Kohl direkt Türküyle işçilere saldırarak "1 milyon Türk'ün geri gönderilmesi gerektiği"ni açıklamasını yapmıştır. İktidara gelmesinin üzerinden daha 6 ay geçmeden Dev-Sol'un kapatılması, geri dönüş primleri ve İçişleri Bakanı Zimmermann'ın hazırladığı baskı yasaları gibi adımlarla "Ausländer" tartışması sürekli gündemde tutulmaktadır. Tüm bu tartışmalara basında, radyoda, televizyonda vs. çok geniş bir şekilde yer verilmektedir. Bu sürdürülen tartışmalarda hedeflenen sonuçlar, ilk elden işsizliğin çözümünün yabancıların memleketlerine dönmesinde olduğunu geniş bir kesime epeze etmek. Bu temelde ırkçılığın körükleyerek uzun vadede faşizmin yeşermesini sağlamak. Diğer bir amaç ise yabancıların toplumla var olan tüm

kampanyası da geri dönüş primleri alt altında başlatılmıştır. Bu başlatılan iki kampanya da işsizliğe karşı alt altında ortaya atılmıştır. Bu durum, önümüzdeki günlerde gittikçe güçlenerek saf olan keskinleştirilecektir. 1984'ün başlarında ise en uç noktaya ulaşması söz konusudur.

1978-79 yıllarından sonra Al-

ya'daki sendikaların alışmadığı sert bir toplu sözleşme politikası izleyen işverenler, sendikaların bugüne kadar uyguladığı uzlaşmacı tavrı tabanında baskıyıla terketmeye başladı. IGM geçen dört yıl içerisinde (düşük toplu sözleşme sonuçlarıyla) sarsılan prestijini yeniden sağlamak ve artan işsizliğe karşıda tavrı almak

IMPRESSUM

Devrimci İşçi, V.i.S.d.P.: S. Akhan
Schildergasse 101 a, 5 Köln 1

Auflage : 10.000
Erscheinungsdatum : 5.7.1983

ÖDEMELER İÇİN:

Postscheckamt Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 322919-509

Stadsparkasse Köln
L. Ulusal, Konto Nr. 144913217
BLZ: 37 05 01 98

Ülkemizdeki askeri-faşist rejimin 3. yılını da doldurduğu bu günlerde yurtdışı birlik sorununu ve bu yoldaki çabalarımızın bir değerlendirilmesini yapmakta yarar bulunmaktadır. Bu değerlendirmenin odak noktasının BİRKOM olacağıda kuşkusuzdur.

Yurtdışında nasıl bir birlik sorusu bugün en az eskiden olduğu kadar büyük bir önem taşımaktadır. Gelişen noktada, Avrupa'daki birlik faaliyetlerinin muhtevası ve örgütlenirilişi yeniden tartışılmalıdır.

Bu tartışma ve değerlendirme, bir anlamıyla da yurtdışı birlik faaliyetlerinin programı ne olmalıdır sorusuna da yanıt getirecektir, getirmelidir.

BİRKOM güçlerinden Serxwebun'un Temmuz 1983 tarihli sayısında, *Birkom'un faaliyetlerine, programına ve örgütsel durumuna ilişkin* uzunca bir yazı yer aldı. Bu yazı, BİRKOM konusunda iki önemli ve ciddi tez ileri sürmektedir. Bunlar özetle şöyledir:

"BİRKOM, FKBD'nin Avrupa koludur. BİRKOM'un programı FKBD'nin programının aynısı olmak zorundadır. BİRKOM'un temel görevi Türkiye devriminin görevleri olmalıdır, Avrupa'da yaşayan işçilerin sorunları tali ve bu göreve tabi olmalıdır."

Serxwebun, BİRKOM'un programının bu şekilde olmasını savunduktan sonra, BİRKOM'un örgütlenmesinde Lenin'in Ne Yapmalı kitabında bir parti örgütlenmesi için önerdiği ilkelere ve kurallara göre olmasını savunmaktadır.

BİRKOM içindeki bazı grupların da bunlara benzer görüşleri savunduğu bilinmektedir. "BİRKOM'un FKBD'nin Avrupa Temsilcisi olduğu" şeklindeki iddialar da dikkate alınrsa, (ki böyle bir karar söz konusu değildir.) BİRKOM sorununu ciddi biçimde tartışmakta yarar bulunmaktadır.

Bu tartışmanın sağlıklı ve üretken olabilmesi ancak program ve örgüt modeli etrafında bir tartışma yapılması ile mümkün olacaktır. Bu işe kaçınılmaz olarak BİRKOM'un oluşturulduğu günlerde BİRKOM imzasıyla yapılan açıklama ve ilan edilen platformun bir kere daha hatırlanmasını gerektirecektir.

Biz devrimci işçi'nin gelecek sayısında, Birlik ve Birkom konularına ilişkin ayrıntılı bir tartışma yapmayı gerekli ve zorunlu görüyoruz. Bu tartışma zaten Devrimci işçi safalarında yapılmaktadır.

Şimdilik ise, BİRKOM'un kuruluş platformunu ve BİRKOM imzasıyla yaptığı ilk açıklamaları yayınlamakla ve BİRKOM'u oluşturan gruplara bu bu platformu hatırlatmakla yetinmeyeceğiz. Bu platforma çok genel bir bakış bile, Serxwebun'da tarif edilen BİRKOM'la, BİRKOM'un oluşumu sırasında ilan edilen ve Devrimci işçi, Serxwebun, Kivilcim ve Emekçiler Birliği tarafından imzalanan metinlerde tarif edilen BİRKOM arasında çok büyük farklılıkların olduğu anlaşılmaktadır. Doğru bir anlayışla oluşturulan BİRKOM platformu ve ilkelere, BİRKOM'un nasıl kavranması gerektiğine ilişkin tartışmalarda temel veri alınması gereken bir gerçekliktir. Bu platform dikkate alınmadan yapılacak bir BİRKOM tartışmasının sağlıklı olmayacağına inandığımız için BİRKOM'u BİRKOM yapan platformunu ve ilk kuruluş duyurusunu yayınlıyoruz.

Birlik çalışmaları ve BİRKOM

YURTDIŞI ANTİFAŞİST BİRLİK KOMİTESİ "BİRKOM" KURULDU
Yurtdışı Antifaşist Birlik komitesi "BİRKOM" kuruluş çalışmalarını tamamlamış ve faaliyete geçmiştir. Biz Devrimci Yol hareketinin yurtdışındaki taraftarları Devrimci İşçi, Partiye Karşın Kürdistan'ın yurt dışındaki taraftarları Serxwebun, Emekçi Partisinin yurt dışındaki taraftarları Emekçi, Sosyalist Vatan Partisinin (Kivilcim) yurt dışı taraftarları belirli bir platform etrafında bir araya gelerek; kalıcı disiplinli bir eylem ve güç birliği için ilk adımı attı.

AMACIMIZ: Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın Emperyalizme, Faşizme, İsgale, her türden baskı terör ve sömürüye karşı verdikleri devrimci mücadeleye maddi manevi destek olmak, yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek zorunda olan yurttaşlarımızın mücadelesini daha güçlü ve merkezi hale getirmek, diğer uluslardan emekçilerle mücadele birliğini sağlamaktır.

Türkiye'de 12 Eylül faşist darbelerinden sonra vahşet boyutlarına varan baskı, terör işkence ve idamlar, sol hareketlerin önemli darbeler yemeleri, Faşist saldırının ancak Faşizme karşı güçlerin ortak eylemi ile yenilebileceği gerçeğini tüm açıklığı ile ortaya çıkardı. Yaşadığımız ülkelerde ise yurttaşlarımızın yapılan siyasi-sosyal-iktisadi baskı, Irkçılık düzeyine varma eğiliminde içinde taşıyarak artıyor.

Bütün bu nedenlerle yurt içinde ve dışında birlik, Halklarımızın yıllardır biz devrimcilerden beklediği, istediği kalıcı mücadele birliği, artık büyük bir dava, büyük bir ilke, büyük bir eylem ve amaçtır. Türkiye ve kuzey Kürdistan'da, kentlerde ve kırlarda, faşizmin hapisanelerinde, işkence tezgahlarında, en çetin koşullarda mücadeleye devam eden devrimcileri demokratları, yurtseverleri destekleyebilmek için, Yurt dışındaki işçilerimiz ve gençlerimiz üstündeki baskılara karşı direnebilmek için kurulan "BİRKOM" şimdi yurt dışındaki tüm ilerici, devrimci demokratların bir birlik bayrağını yükseltmeye çağırıyor.

Bu çağrı yaşadığımız ülkelerde, özellikle Almanya'da, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm halk güçleri açısından özel bir önem taşır.

Batı Avrupa'daki demokratik güçler, yabancılar sorununu demokratik mücadele içindeki önemi görmek zorundadırlar. Bu sorun, önmizdeki günlerde başta Federal Al-

manya olmak üzere, Batı Avrupa'da daha ileri boyutlara ulaşacaktır. Bu nedenle "BİRKOM" özellikle Alman Sosyalist ve Demokratik güçleri ile sağlam bir dayanışma yaratmak için gerekli örgütsel siyasal ilke ve biçimleri bulmak için yoğun bir çaba harcayacaktır.

Bu uğurda verilen mücadele önümüzdeki dönemde yurt dışındaki dayanışma hareketinin kaderini belirleyecek niteliktedir. Bu nedenle birlik yolundaki mücadelemizin çeşitli türden engellemelerle karşılaşması kaçınılmazdır. Birlik mücadelesinde önümüze çıkan her türlü engeli aşmaya kararlıyız. Mücadelemize inanımız, halklarımızın güvenimiz sonsuzdur. Bu konuda, en geniş demokratik güçlerin, grupların eğilimleri aşarak birlik bayrağı etrafında birleşeceklerine inanıyoruz.

Ve yine inanıyoruz ki, bugün birlik ve mücadele aynı bayrağın iki aynı ismidir.

BİRKOM halklarımıza karşı sorumluluğun en somut ifadesi olan kalıcı eylem birliği konusunda yurt dışında atılmış en ileri adımdır.

Bu adım halklarımız için sönmeyen bir umut ve başarı ışığı olsun.

YAŞASIN ANTİFAŞİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ
YAŞASIN DÜNYA HALKLARININ ULUSLARARASI DAYANIŞMASI

BİRKOM PLATFORMU

Türkiyede askeri faşist diktatörlük tarihimize benzeri görülmemiş bir vahşetle halklarımıza saldırıyor. İdamlar, işkenceler, adına operasyon denilen yasa dışı infazlar, işsizlik, pahalılık, askeri birliklerin doğuya kaydırılarak Kürdistan'da soykırım ve göçe zorlama, Üniveriste özerkliğinin kaldırılması, siyasi partilerin kapatılması faşist saldırının başlıca ürünleridir.

Faşist cunta halka saldırısını gerçekleştirebilmek ve sürdürülebilmek için devlet yapısını yeniliyor. Onu güçbirliklerine gitme zorunluluğunu duyuyorlardı. Ülkemizdeki anti-faşist güçlerin birlik doğrultusundaki attıkları

adımlar bizler için uyarıcı, hızlandırıcı oldu.

Yurtdışında yaşayan milyonlarca işçi, öğrenci ve ilticacının sorunları, her geçen gün arttığı, ülkemizdeki anti-faşist güçlere destek sağlama görevinin her geçen gün önem kazandığı, yurtdışında Türkiye'ye ve yabancı işçilere yönelik dayanışma hareketinin yükseltilmesinin güncel bir zorunluluk olduğu bir döneme giriyoruz.

Özellikle Almanya'da, başta yurttaşlarımız olmak üzere çeşitli uluslardan yabancı işçilerin ağır baskı ve kısıtlama altında yaşamaları ve her türlü aşağılayıcı davranışa tabii tutulmaları, kapitalist asimilasyon tedbirlerine mağruz kalmaları v.b. bir çok soruna karşı uzun yıllardır kayda değer bir tepki gelişmemiştir. Daha açık bir örnek: çeşitli uluslardan işçi çocukları okullarda sınırlı da olsa kendi dilleyle eğitim görmesine rağmen Kürt asıllı öğrenciler bu haktan yararlanamamaktadırlar. Pek çok konuda olduğu gibi Alman Devleti bu konuda da Türkiye Cumhuriyeti'nin resmi ideolojisini benimsemiştir.

Bu gün Batı Avrupa'da gelişen iktisadi krizin yükü yabancı işçilerin üzerine yıkılmak istenmektedir. Ve bundan dolayı en kalabalık işçi kesimi olan yurttaşlarımız üzerinde ki baskılar ağırlaştırılmaktadır. Bütün bunlara karşı yaşadığımız ülkelerde özellikle Almanya'da ilericiler, devrimci demokratik güçlerin desteğine ihtiyacımız olduğu açıktır. Ne var ki yine özellikle Almanya'da başta sol hareketin güçsüzlüğü gibi bir dizi nedenle gereken dayanışma sağlanamamıştır.

Şimdilik işçi sınıfının enternasyonalist ilkelere gözdari etmeksizin ve yaşadığımız ülkelerdeki demokratik güçlerin en geniş desteğini sağlamak doğrultusundaki çabalarımıza ara vermeksizin, ama kendi öz gücümüzle de bir şeyler yapabileceğimize inanarak daha ileri bir güç ve eylem bir-

liğini oluşturmak doğrultusunda adım atmak kaçınılmaz bir zorunluluk olmuştur.

Bütün bu nedenlerle biz aşağıda imzaları olan siyasal hareketler bu doğrultuda ilk adımı atıyoruz. Bu mücadele ne denli güç olursa olsun attığımız adımı sürdürmeye kararlıyız. Bu kararlılık uluslararası proleter dayanışma ve halklarımızın güvenimden kaynaklanır.

EMPERYALİZME FAŞİZME VE ŞÖVENİZME KARŞI DİRENİŞ MÜCADELESİNDE OMUZ OMUZA

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ VE HALKLARIN ENTERNASYONALİST DAYANIŞMASI

DEVİRCİ İŞÇİ SERXWEBUN KIVILCIM EMEKÇİLER BİRLİĞİ

KOMİTENİN GEREKÇESİ: 1) Yurt dışındaki anti-faşist mücadele, yıllardan beri dağılmış, bölük pörçük bir biçimde sürmektedir. Bu günkü durum onun üzerine düşen - ve özellikle 12 Eylül faşist askeri darbesi sonrası ağırlaşmış ve daha bir önem kazanan - görevleri yerine getirememesi ve bazı noktalarda tıkanması ile sonuçlanmaktadır. Bu duruma bir son vermek gerekir.

2) Yurtdışında yaşamak, çalışmak, öğrenim görmek durumunda olan milyonlarca yurttaşımızın, halklarımızın sahip çıkacak, çıkarlarını koruyup kollayacak, sorunlarına çözüm arayacak ve yaşadığımız ülkelerin halkının mücadelesi ile bağlantısını sağlayacak - bu ikisi arasında köprü olacak - merkezi bir örgütlenmenin oluşturulması kaçınılmaz bir görev olmuştur.

3) Emperyalizm ile işbirliği içinde, Türkiye ve Kürdistan halkının üzerinde amansız bir baskı ve sömürü uygulayan faşist diktatörlüğü karşı, Türkiye devrimci demokratik hareketi ile Kürdistan ulusal hareketinin iktifaklarının belirleyiciliği ışığında, yurtdışı özgül koşullarına uygun ve yukarıdaki görevleri yerine getirebilecek, yurtdışındaki tüm anti-faşist güçleri kapsayan kalıcı, uzun süreli, güç ve eylem birliğini oluşturmak güncel, temel gerektir.

4) Bu çaba Türkiye ve Kürdistan da birlik ve cephe çalışmalarının yurtdışındaki bir yansıması - bir paralel çalışması - olduğu gibi, aynı zamanda o çalışma ve mücadeleye güç katacak bir olgudur.

KOMİTENİN ADI VE AMACI:

1) Adı: Yurtdışı Anti-Faşist Birlik Komitesi
Kısa adı: BİRKOM

2) Amacı: Komite Türkiye ve kuzey Kürdistan da Halkların faşizme karşı ve kendi iktidarı için sürdürdüğü ortak mücadeleyi destekleyecek, Türkiye ve Kürdistanlı emekçilerin mücadelelerinin birleştirilmesi ve yönlendirilmesinde yaşadığımız ülkelerdeki,

devrimci, ilerici, demokratik, barışçı çalışmaları ve mücadelelerin bir parçası olacaktır.

KOMİTENİN PLATFORMU:

- 1) Türkiye'de faşizmin yıkılıp yerine demokratik bir halk iktidarının kurulması doğrultusunda verilen mücadele ile dayanışma içerisinde bulunmak.
- 2) Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını - ayrı devlet kurma hakkı dahil olmak üzere- savunmak ve bu doğrultuda verilen mücadeleyi desteklemek, azınlıklar üzerindeki baskılara karşı çıkmak.
- 3) Yurtdışında yaşayan, çalışan, öğrenim gören yurttaşlarımızın yaşam koşullarını düzeltme, hak ve özgürlüklerine sahip çıkma, ülkemizdeki devrimci demokratik mücadeleyi destekleme, yaşadığımız ülkelerin halklarının mücadelesi ile bütünleşme doğrultusundaki eğilimlerini geliştirip, güçlendirip örgütlemek.
- 4) Türkiye ve Kürdistan'da halklarımızın emperyalizme, faşizme sömürü, ve işgale karşı sürdürdüğü direnişin dünya kamu oyuna duyurulması ve bu direnişle enginleşen dayanışmanın sağlanması için çalışmak.
- 5) Uluslararası planda sosyalist hareketle, anti emperyalist, devrimci demokratik ulusal kurtuluşçu, barıştan yana güçlerle dayanışma içinde bulunmak.

KOMİTENİN ACIL GÖREVELERİ:

- 1) Komite platformun bir parçası, açılımı olarak acil görevlerimizin ilki Türkiye'deki faşist askeri cuntayı teşhir ve ecrüt etmek için var gücümüzle çalışmak
 - 2) Faşist cuntaya yapılan dış yardım ve desteğe karşı mücadele etmek.
 - 3) Mahkumlarla dayanışma içerisinde bulunmak, hertürlü idam, işkence, baskı, katletme ve faşist terörün bütün biçimlerine karşı mücadeleyi etmek.
 - 4) Kürdistan'da soykırım ve göçte zorlama, ordu birliklerinin Kürdistan'a kaydırılması girişimlerine karşı mücadele etmek. Kurucu meclis ve demokratik dönüşü aldatmacalarını teşhir etmek.
 - 5) Yurtdışındaki işçilerimizin karşı karşıya oldukları haksızlıklara :
a) Gericici yabancılar kanununa
b) ikinci sınıf insan muamelesine
c) Faşist ve ırkçı saldırganlığa
d) Eğitim ve konut sorunlarındaki haksızlıklara
e) Demokratik hak özgürlüklerimizi kısıtlama doğrultusundaki yeni girişimlere... karşı mücadele etmek.
 - 6) Özellikle Almanya'da karşı karşıya olduğumuz
a) Yabancıları Almanlaştırma çabası kapitalist asimilasyona karşı halkların kardeşliğine dayanan- eşit koşullarda- kültür değişimi ve kaynaşma sağlama için çalışmak.
 - 7) Yaşadığımız ülkelerdeki işçilerin zindan sendikallik hareketlerinin de etkin çalışmaları için çaba harcamak.
 - 8) Bu sorunların çözümünde bizlerindeki aktif katılımı sağlamadıkça taraf olarak kabul edilmedikçe hiçbir gerçekçi, köklü çözüme ulaşamayacağımızı vurgulamak.
- Platformun bundan sonraki bölümünde komitenin teknik işleyişine ilişkin ilkeler ve kuralları yer almaktadır.

Paris'te açlık grevleri ve BİRKOM

Fransa'da ki BİRKOM çalışmaları ile ilgili olarak aslında söylenecek çok şey vardır. Bunları yeri geldiğinde gündeme getirmenin birlik çalışmalarımız yönünden yararlı olacağı inancındayız. Biz, bu yazımızda son açlık grevlerinden hareket ederek BİRKOM'un nasıl anlaşılabileceği gerektiği üzerine bazı belirlemelerde bulunmak istiyoruz.

PARİS'TE AÇLIK GREVLERİ VE BİRKOM

Bizim bu konuda tek söyleyeceğimiz, söz konusu birliğin oluştuğu gündün beri, Birkom güçleri tarafından mevcut platformun kavranılmasıdır. Paris'te yapılan toplantılarda, en çok tartışılan konuların başında, "Birkom, hangi güçlerle eylem birliği yapmalı, hangileri ile yapmamalıdır?" konusu geliyor. Bizler ise, Sürekli olarak bu soruyu, şu şekilde sormanın daha doğru ve yerinde olacağını söylüyorduk: Hangileri ile iş yapılır yada yapılmazdan çok, bu güçlerle hangi iş yapılmalıdır? "Diğer bir sorunda, bir takım konularda hem fikir olunmadığı zaman, ikna yöntemini kullanmak yerine, sık sık başvurulan "çoğunluğun kararı geçerlidir" dayatılmaktadır. Örneğin, Türk ordusu, Irak Kürdistanı'na saldırdığı günlerde Birkom içindeki (D. İşçi ve D. Savaş dışındaki) siyasetler alelacele bir araya gelerek, açlık grevine gitmek kararı almışlardır. Daha sonra kulistoplantılarında çağrılan D. Savaş, D. İşçinin çağrılmaması nedeniyle, karara katılmadığını belirterek toplantıyı terk etmiştir.

Daha sonra yapılan Birkom toplantısında, Türk Ordusu'nun bu saldırısını protesto etmek amacıyla yapılacak eylemler konusu tartışıldığında, Serxwebun, daha önce bir araya gelerek aldıkları tek yanlış açlık grevi yapma eyleminin kararını açıkladı. Bu açıklama Cephe, İşçinin Sesi, Birlik Yolu gruplarınca hemen kabul gördü.

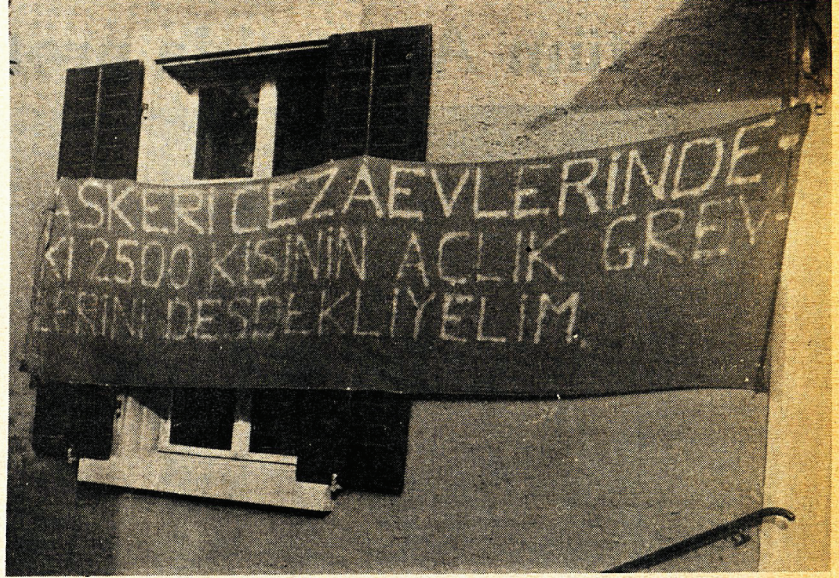
Sonuçta açlık grevi dayatıldı, ve merkezde Almanya'da kabul edilmediği eylem, Paris'te gündeme geldi.

Bir sonraki toplantıda görüş belirtmemiz istendi. Biz, böylesi bir eylemin koşullarının bulunmadığını, bu eylem biçiminin çok fazla kullanıldığını, yer ve zaman değerlendirmesi yapılmadığı Birkom'un bu eylemi yapmaması görüşünde olduğumuzu anlattık. D. Savaş dışındakiler, bizim bu eyleme katılmamız halinde dahi, bu eylemi yapacaklarını, bunun da platformda yer alan, "çoğunluğun kararına uyma" ilkesi gereğince yalabileneğini ifade ettiler. Biz ise, o maddenin kulis sonucu kararları hayata geçirmek anlamına gelmediğini, ikna yönteminin esas alınması gerektiğini vurguladık.

Sonuç olarak açlık grevine gittiler. Eylem başladıktan sonra belli bir dönem Birkom güçleri bir araya gelemedi. D. İşçi ve D. Savaş dışındaki siyasetler, Birkom olarak wylemi sürdürdüler.

SON AÇLIK GREVİ

Başka bir örnek verilecek olursa, son açlık grevleri çerçevesinde yine bir dizi olumsuzluğun yaşandığı görülecektir. Türkiye Cezaevlerinde direnişlerin başlamasından sonra, Birkom olarak toplantı çağrısı yapıldı. Biraraya gelindiğinde bazı eylem kararları alındı. Bu kararlar üzerinde Paris'teki örgütler ile tartışıldı. Bu görüş toplantıda, daha başka önerilerde geldi. Önerilerden birisi, Paris'ten Strassbourg'a uzun bir yürüyüş düzenlemektir. Birkom böyle bir öneriyi kendi arasında değerlendirmeden, eylem önerisini Birkom olarak kabul edildiği açıklandı. Bunun üzerine, biz D. İşçi olarak, eyleme karşı çıktığımızı, yapılacak olursa, katılmayacağımızı söyledik. Daha sonra İ. Sesi'nin de bizim gibi düşündüğünü açık-

lamasından sonra, bu konunun sonradan tekrar ele alınarak tartışılacağı belirtildi.

Çeşitli siyasetler ile oluşturulan birlik, bazı nedenlerden ötürü dağıldı. Paris'te açlık grevini başlatan siyasetlerin çekilmesiyle, geriye TKP, E. Birliği, İ. Gerçekçi, Kurtuluş, Tekoşin kalınca, D. İşçi ve D. Savaş dışındaki Birkom siyasetleri, memnuniyetlerini açığa çıkaran sözler sarfetmeye başladılar.

Bilineceği üzere, böylesi bir yaklaşımın kaynaklandığı nokta, bu grupların dünyaya bakış ve dünyayı yorumlayış anlayışı, daha somut bir ifadeyle Sovyetler konusunda olmasıydı. Birlik anlayışına yansayan bu tavırlar, giderek birlik toplantılarında bazı olumsuzlukları sürekli hale getirdi. Öyle ki, "kimilerine sahip çıkma, bazılarını dışlama" politikasının temelini teşkil eden bir ölçüt durumuna geldi.

Birliği parçalayıcı anlayışlara karşı tavrı: "Tüm devrimci demokrat siyasetlerle ortak iş yapmak olmalıdır." şeklinde yaptığımız açıklamalarda, bir arkadaşları ikna etmedi ve geriye kalan örgütlerle hemen bir toplantı yapacaklarını söylediler.

Biz katılmayacağımızı bildirdik. Birkom platformunu tanımlamak suçlayan Birlik Yolu'ndan arkadaşlar, böyle bir suçlama gerekçesi olarak bizim çoğunluğun kararına uymadığımızı gösteriyorlardı. Devrimci İşçi ve D. Savaş dışındaki kalanlar, Birkom olarak daha önce yaptıkları gibi hareket edeceklerini bildiriyorlardı. Söyledikleri gibi, geriye kalan örgütlerle bir araya geldiler. Bildiri, afiş Konsolosluk ve Meclis önünde gösteri yapma kararı aldılar.

D. İşçi'nin Bir-Kom'a yeniden toplantı önermesiyle tekrar bir araya gelindi. Bu toplantıda D. İşçi açlık grevlerine aktif olarak katılmayı önerdi. Bu önerinin daha önce kendileri tarafından getirildiği, bizlerin o zaman buna karşı çıktığımızı, bu önerinin şimdi yeniden D. İşçi tarafından gündeme getirilmesini tepkiyle karşıladılar. Bugünkü varılan birlikten yale eylem aktif katılma gerektirdiğini açıkladığımızda, onlar Birkom olarak, bir taraftan açlık grevine katılmamalı, diğer yandan TKP vs. gruplarla oluşmuş birliği yürütmeliyiz diyorlardı. Kendilerini uzun süre ikna etmeye çalıştıkdan sonra, diğer birlikten vaz geçeceklerini bildirdiler. Greve aktif katılmamız söz konusu olunca, Bir-Kom adına bir temsilcinin açlık grevi komitesinde yer alması ge-

rektiğini söyledik ve bu temsilcinin D. İşçi'den bir arkadaş olması önerildi.

Açlık grevleri boyuncada, açlık grevi komitesinde Bir-Kom D. İşçi ile temsil edildi.

Eylem son haftasına geldiğinde beklemedik bir dizi sorunla karşılaştık. Bu aşamada Bir-Kom güçlerinin açlık grevleri karşısında bir tavır aldıkları, açlık grevinin gidişinde köklü hiç bir değişiklik olmasınama ramen, konularını yeniden belirlemek istedikleri görüldü.

Yapılan Bir-Kom toplantısında arkadaşlar görüşlerini kısaca şöyle açıkladılar.

Birlik Yolu: Bu eyleme katılmamalıydık... Diğer demokrasi güçleri ile birleşerek, bu eyleme yaklaşılabilir. Yanlış bir zihniyetin peşine takıldık ve bu durumun sorumlusu Devrimci İşçilerdir.

Cephe: "Bir-Kom açlık grevi komitesinde bir kişi değil 6 kişi ile temsil edilmelidir. Grev bitirilmeli, eğer devam edecekse, demokrasi güçlerinde bu eyleme mutlaka çağrılmalıdır... Bu koşullarda bunlarla, eyleme devam etmek istemiyoruz. Vb."

Serxwebun: "Açlık grevleri tüm örgütlerle yapılacak bir eylemdir. D. İşçi diğer güçleri kabul etmedi, dışladı. Grev komitesinde, tüm örgütler temsil edilmelidir."

Eylemin tam orta yerinde arkadaşların anlaşmaz ve bölücü bir tavır almalarını, sadece eylemin kendisiyle açıklamak mümkün değildir. Bunu daha kapsamlı ve anlayışa yönelik bir tartışmaya bırakıyoruz.

Bizce anlaşılmalı ve tutarsız oluşuntları birinci nedeni; Bir-Kom'un, açlık grevine katıldığı anda var olan olumsuzlukların ve sorunların sanki sonradan ortaya çıkmış gibi, eylemin ortasında getirilip dayatılmasıdır. Yani meşhur "Demokrasi güçleri" o zaman da eyleme yoklardı (ki açlık grevlerini yanlış bularak katılmıyorlardı) Komitede temsil edilme olayında ise, tavrımız başından beri yanlıydı. Eyleme aktif katılmak için komitede olup-olmama, sorun haline getirmedik ve şart koşmadık. Bir-Kom olarak, eylem komitesinde temsil edilmeydik dahi, eyleme aktif katılacak. Eyleme katıldığımızı ikinci günü garip tartışmalar sonucu, komiteye alınmamız da bunu gösterir. İkincisi, arkadaşların eylem içinde kendilerini yeniden belirleme tartış-

malarını, tam da "Demokrasi güçleri" diye adlandırdıkları grupların eylemi destekleme kararı almalarına, eyleme katılmak için komitede olmak şartını getirdikleri zamana denk düşmesidir. Bizce üzerinde durulması gereken konu budur. Açlık grevleri gibi ağırlıklıla insani amaçlarla en geniş demokratik kamuoyunu çekmeye yönelik, dayanışma niteliğindeki bir eylemde, aşırı siyasi ve "ilkesel" davranmak söz konusu edilmemelidir. Bu gibi eylemlerde asıl hedef; birlik olayının ne kadar gerçekleşeceği, gerçek bileşenlerin nasıl bulunacağı ve mutlak biçimde her grubun o eylemde birleştirilmesi olmaz. Arkadaşların eylemden çekilmesine neden olan mantık, eyleme katılış amaçlarını ve eylemin içeriğini yeterli kadar kavrayamamaları olmuştur. Bu yüzden eylemde olup olmamalarını belirleyen etken; eylemdeki güçlerin nitelikleri, bileşeni, bazı grupların yanlış davranışları ve komitede olup olmamaları gibi, noktalara indirgenmiştir.

Bizce böyle bir eylemde olup olmamayı belirleyen birinci koşul, dayanışmasını oluşturmaya çalıştığımız cezaevlerindeki insanların konularının en etkili biçimde nasıl değiştirileceği ve o insanlara verebileceklerimizin azamisinin verilmesi olayıdır. Bu, o insanlara karşı sorumluluğun bir gereğidir. Hangi gruplarla yapıldığı ne kadar "ilkesel" davranıldığı gibi tali konular öne çıkarılamaz. Açlık grevini başlatan örgütlerin grevi başlatma biçimi, sürdürülüşü ve diğer gruplara yaklaşımı bizce de hatalı ve eksiktir. Fakat özellikle İstanbul'daki eylemin kırılma aşamasına gelmesi, toplu katliamların söz konusu olmasıyla birlikte, yapılacak en iyi iş var olan bu eylemler aracılığı ile kötü bir sonucu engellemektir. Ağırlıklı olarak noktamız bu oldu ve onun için eylemi hiç bir grubun mali olarak görmeden, grupsal çıkar ve bunun gibi sorunlarla uğraşmadan, tüm gücümüzle yapabileceğimizin en fazlasını yapmaya çalıştık.

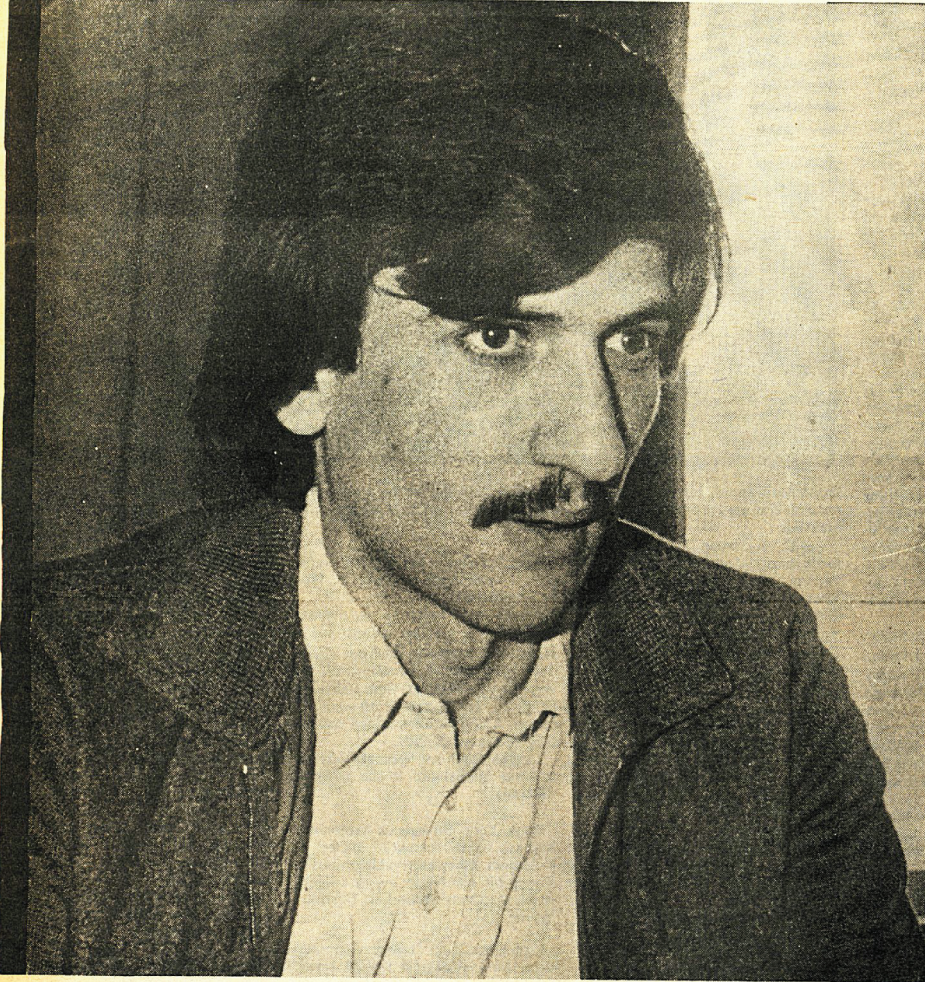
Bir-Kom'un bu konuda tam bir bütünsellik gösterememesi, olumsuzluk olarak ele alınabilir. Ancak bizlerin henüz bir çok konuda farklı düşünen ayrı siyasi gruplar olduğumuz ve geleneksel alışkanlıklarımızı da daha uzun süre koruyacağımızı unutmamalıdır. Bu yüzden, böyle bir olumsuzluğunda süreç içinde aşılacağı inanıyoruz.

Paris Devrimci İşçi

DEVRİMCİ İŞÇİ

Cemal Kemal Altun'un ölümüne itilmesi tüm Avrupa'da protesto edildi

*Öldürmenin bir sürü çeşidi vardır.
Birinin karnına bir bıçak sokabilirsiniz,
birinin ekmeğini elinden alabilirsiniz,
birini hastalığından kurtarmaya
bilirsiniz,
birini kötü bir eve yerleştirebilirsiniz,
birini intihara itebilirsiniz,
birini iş ile yok edebilirsiniz,
birini savaşa götürebilirsiniz vb.
Bizim devletimiz de bunlardan
ancak birkaçı yasak.*

Brecht

Gün Sazak'ın öldürülmesi olayına karşıtı iddiasıyla faşist cunta tarafından Federal Almanya'dan geri iadesi istenen devrimci kardeşimiz Cemal Kemal Altun'un ölümüne itilmesi tüm Avrupa'da yaygın eylemlerle protesto edildi. 30 Ağustos 1983 günü Berlin İdari Mahkemesi'nin 6. katından kendini atan Cemal Kemal Altun bütün müdahalelere rağmen kurtulamadı.

Cemal Kemal Altun'un ölümünün duyulması üzerine başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın tüm ülkelerinde çeşitli gösteriler yapıldı. Gösterilere her ulustan insanlar katıldı.

30 Ağustos günü Bonn'da Yeşiller ve SPD milletvekilleri ile Türkiyeli çeşitli kuruluşların temsilcileri bir protesto yürüyüşü düzenlediler. İçişleri Bakanlığının önüne kadar giden göstericiler ellerinde taşıdıkları çelenk bakanlığa bıraktılar. Grüne Milletvekilleri Federal İçişleri Bakanı Zimmermannla görüşmek istediler. Ancak Zimmermann, tatilden yeni geldiği için görüşme isteğini kabul etmedi. İçişleri Bakanlığı önünde yapılan basın toplantısında Zimmermann'ın istifası istendi.

31 Ağustos ve Eylülün ilk günlerinde Almanya'nın tüm kentlerinde değişik türde eylemler yapılarak Cemal Kemal Altun'un ölümüne itilişi protesto edildi. Alman anti-faşistlerinin de aktif olarak katıldıkları eylemler sırasında Zimmermann'ın istifası istendi.

ALTUN'UN ÖLÜMÜNDE ZIMMERMANN'IN SORUMLULUĞU

Bu arada Cemal Kemal Altun olayı ile ilgili olarak ilginç gelişmeler ortaya çıktı. Grüne milletvekillerinin elde ettiği bazı resmi belgelerde Zimmermann'ın Altun'u cuntaya iade etmek için özel caba harcadığı ortaya çıktı. Federal İçişleri Bakanı, 21 Temmuz 1983 tarihinde Adalet Bakanına yazdığı bir mektupta "Türk makam-

larıyla aramızda varolan ilişkilerin bozulmaması ve Türk polisi ile Alman polisi arasındaki işbirliğinin devam etmesi için Altun'un bir an önce iade edilmesinde yarar vardır." demekteydi. Zimmermann'ın bu mektubunun ortaya çıkmasından sonra bir çok Alman kuruluşu Zimmermann'ın istifasını istediler. Başbakan Kohl daha sonra yaptığı bir açıklamada, "Altun'un ölümünden Zimmermann'ın sorumlu olmadığını Altun olayında hükümetin yasaların gerektirdiği işlemleri yaptığını" öne sürdü. Grüne ve bazı SPD milletvekilleri Alman Parlamentosuna öneriler vererek hem Zimmermann'ın istifasını, hem de iade işlemlerinin durdurulmasını istediler. Bu arada Kuzey Ren Vestfalya Eyalet Hükümeti, ilticacıların cuntaya teslimini durdurduğunu açıkladı.

Cemal Kemal Altun'un ölümünden bir kaç gün sonra Hamburg'ta bir toplantı yapan Eyalet İçişleri Bakanıyla, iltica konularını görüştüler. Ancak toplantıdan somut bir karar çıkmadığı öğrenildi.

Cemal Kemal Altun'un ölümüne itilmesi Alman Kamuoyunun geniş bir kesimi tarafından çeşitli biçimlerde protesto edildi. Cemal'in ölümüne basın ve televizyon geniş yer verdi.

ALMAN KONSOLOSLUKLARI ÖNÜNDE YAPILAN GÖSTERİLER

Cemal Kemal Altun'un ölümünün duyulmasından sonra Avrupa'nın diğer ülkelerinde de bazı eylemler yapıldı. Fransa, Hollanda, İsviçre, Avusturya, İsveç ve Danimarka'da yaşayan Türkiyeli devrimciler, Alman Konsoloslukları önünde toplanarak Federal Alman Hükümetini ve Zimmermann'ı protesto ettiler. Bazı ülkelerde Büyük-çelçilere, konsoloslara mektuplar verildi, elçilik ve konsolosluk binalarına siyah çelenk bırakıldı. Bu ülkelerdeki eylemlere o ülkelerin ilerici demokrat güçlerinin de

katıldığı bildiriliyor.

CENAZE TÖRENİ GÜÇLÜ BİR GÖSTERİ OLDU

Cemal Kemal Altun, 4 Eylül 1983 günü Berlin'de düzenlenen bir törenle toprağa verildi. Tören Kreuzberg'te başladı. Yaklaşık onbine yakın Türk, Kürt, Alman ve diğer uluslardan antifaşistin katıldığı tören ve yürüyüş bir kaç saat sürdü. Yürüyüşe, Berlin Alternatif Liste Milletvekilleri ile sendika, dernek vb kuruluşların yönetici ve üyeleri de katıldılar. Yürüyüş, Heilig-Kreuz-Friedhof mezarlığında sona erdi. Burada yapılan bir törenle Cemal Kemal Altun toprağa verildi. Mezarlıktaki törende önce saygı duruşu yapıldı. Daha sonra, Cemal için açlık grevi yapılan kilisede görevli papaz Jürgen Quandt söz aldı. Alman devletinin tavırını bir skandal olarak değerlendiren din adamı, "Kemal'in ölümü bize henüz geçmiş tarihimize olan hesaplaşmamızın bitirilemediğini göstermektedir. Biz anlaşılan tarihten ders almamışız." şeklinde konuştu. Daha sonra Cemal'in Avukatı Vofgang Vieland söz aldı. Vieland, "Türkiye'deki generaller seni canlı ele geçirmek istiyorlardı, artık elde edemeyecekler." Dedi.

Avukatın konuşması tamamlandıktan sonra Cemal'in ağabeyi CHP milletvekili Ahmet Altun söz aldı. Ahmet Altun, kardeşinin mücadelesini anlattı ve "sen sürekli bizimle yaşayacaksın" dedi. Törendeki son konuşmayı ise, Cemal Kemal Altun komitesi adına bir arkadaş yaptı. Bu konuşmada, Cemal'in ölümünün Cunta ile Federal Hükümet tarafından adım adım hazırlandığı belirtildi. Bu konuşmalardan sonra "Mücadelen sürece" sloganı eşliğinde Cemal toprağa verildi.

4 ve 5 Eylül günlerinde, Almanya'nın birçok kentinde Cemal Kemal Altun için törenler düzenlendi.